فلسفه او فلسفي بهیر

Ketabton.com

لیکوال

پوهندوی دوکتور ناظر حسین افغانیار

ژباړن

محمد اسمعیل یون

۱۳۹۴ لمریز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلسفه او فلسفي بهير

(د دوکتورا پروګرام لپاره)

لیکوال

پوهندوی دوکتور ناظر حسین افغانیار

ژباړن

محمد اسمعیل یون

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

كتاب پېژندنه:

د كتاب نوم: فلسفه او فلسفي بهير

لیکـــوال: پوهندوی دوكتور ناظر حسين افغانيار

ژباړن: محمد اسمعيل يون

خپرونـدی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنگي څانگه

وېـبپـاڼـه: www.melitahrik.com

كمپوز/ډیزاین: ضياءالرحمن ضياء

پښتۍ ډیزاین: فياض حميد

چـاپشمېـر: ۱۰۰۰ ټوكه

چـاپـكـال: ۱۳۹۴ ل كال/ ۲۰۱۵م

ليكوال د خپرونو لړ: (۴۴)

د تحريك د خپرونو لړ: (۹۹)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحريک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوليت ليکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ژباړه او څو خبرې

پـر (۱۳۹۲ل) کـال د کابـل پوهنتـون د ژبـو او ادبیـاتو پـوهنځي پـه پښـتو او دري څانګو کې د دوکتورا دورې پروګرام پیل شو، دا د کابـل پوهنتـون پـه تاریخ کې لومړی ځل و چې یادو څانګو د دوکتورا پروګرام حق ترلاسه کړ. د تدریسي پروګـرام یـا کریکـولم لـه مخـې د (فلسـفې) مضـمون د لـومړي ټولګي په سمستر کې شامل و. استاد (دوکتـور نـاظر حسـین افغـانیـار) دې خیر یوسي د تـدریس پـه پیـل سره یې خپـل لیکلی کتـاب زمـوږ مخـې تـه کېښود، کتاب چاپ شوی نه و یوازې کمپوز شوی و، کېدی شي ایلـه څـو ګوتو په شمار نسخې یې د دواړو څانګو د یـاد پروګرام د محصلینو لپـاره برابرې کړې وي. کله چې ما دا کتاب وکوت، نو خوښ مې شو، هغه وخت ما استاد (افغانیار) سره ژمنه وکړه که خدای کول دا کتاب به زه له (دري) څخه (پښتو) ته راژباړم، موخه مې دا وه چې په پښتو ژبه دا ډول فلسفي، شننیز او معلوماتي کتابونه خورا کم دي. بل غرض مې دا هم و، کوم محصلین چې په راتلونکي کې د دوکتورا پروګرام تعقیبوي، هغوی ته بـه دا چانس پرابـر شي چې په خپله ژبه ورته کتاب وروړسېږي، استاد افغانیار هم خورا خوښ شو، څو پانې مې همغه وخت وژباړلې، بیا رابانـدې کارونـه زیـات شـول، لـه یو شمېر نورو کارونو سره دا کار هم راڅخه څنډې تـه شـو، خبـره (دیـارلس سوه دري نویم او څلور نویم کال) تـه ورسـېده، خـو بیـا هم دا مجال پیدا نـه شو چې دا کتاب وژباړم. د (۱۳۹۳ل) کال په وروستیو کې موږ خپـل ولـس

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره ژمنه کړې وه، چې د (۱۳۹۴ل) کال تر پایه پورې به انشاء الله د خدای (ج) په مرسته او د خپل ولس په همت په ببلا بېلو برخو کې (سل عنوانه) مهم اثار چاپوو او خپل ولس ته به یې ډالۍ کوو. (۱۳۹۴ل) کال نیمایي ته ورسېد، خو د کتابونو د راټولونې او چاپ بهیر لا (لس سلنه) نه و بشپړ شوی، د همدې کال په وروستیو شپږو میاشتو کې مو کار ته کار وواېه، د نورو ملګرو تر څنګ زه (یون)، (ضیاء الرحمن ضیاء) او (فیاض حمید) درې واړه د کتابونو په کار کې ډوب شو، د همدې شپږو میاشتو په بهیر کې مې د پوهاندۍ علمي رتبې لپاره هم اثر بشپړاوه او د ترفیع پر کارونو هم مصروف وم، خپل (اته عنوانه) ناچاپ کتابونه مې هم ایډېټ کول او چاپ ته تیارول، نور ګڼ ټولنیز او خیریه کارونه مې هم په مخکې وو، لنډه دا چې د کارونو باران وو، دا مهال مې د فلسفې د دې کتاب ژباړې ته هم هوډ وکړ.

د (۱۳۹۴ل) کال د کب پر (۱۸) مه نېټه د دې کتاب له ژباړې خلاص شوم، ورسره مې د کمپوز او سمون چارې هم ترسره کړې، خو دا سمون د نورو کتابونو د سمون په شان څکه نه و چې وخت کم او کارونه زیات وو؛ د نورو کتابونو په سمون کې زه ډېر زیات وخت او انرژي لګوم، ان دا سې کتابونه هم شته چې تر (شلو څلو) زیات مې کتلي او سمون مې په کې راوستی، خو دې اثر ته د دې مهال او مجال پیدا نه شو، تر کمپوز وروسته مې یوازې دوه څله وکتلای شو، نو طبیعي خبره ده چې د زیاتو تېروتنو اټکل په کې شته، د دې تر څنګ په ژباړه کې هم د ډېرو نیمګړتیاوو او تېروتنو اټکل کېدی شي، په پښتو کې د ډېرو فلسفي کتابونو د نشتوالي له امله د فلسفي اصطلاحاتو او مفاهیمو ژباړه طبعاً خپلې خپلې ستونزې لري. د کتاب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

(دري) متن کې هم ځینې مفاهیم او اصطلاحات ډېر واضح نه وو، د هغو ژباړې هم ټوله مانا نه شوه راخپلولای.

فلسفي مفاهیم پېچلي دي، په ژباړه کې د هغو د ماناوو پوره لېږد هم تر یوه بریده ستونزمن کار دی، د دې اثر په دري متن کې داسې برېښې چې له ځینو ایراني اثارو څخه هم کټه پورته شوې، ایران کې اکثره اثار له نورو ژبو ژباړل شوي وي، نو کله چې یوه محتوا یا اصطلاح له نورو ژبو ایرانۍ فارسۍ او بیا له هغې څخه افغاني دري، بیا له دري څخه پښتو ته وژباړل شي، طبیعي خبره ده چې مانا یې پر خپل همغه لومړني قوت نه پاتې کېږي. له کوم دري متن څخه چې ما ژباړه کوله په هغه کې هم په ځینو برخو کې متن روڼ نه و، کتاب هم پر بېلابېلو څپرکو، غټو او څنګزنو عنوانونو نه و وېشل شوی، ټولو عنوانونو مسلسله او څنګزنې بڼه درلوده. ما عنوانونه هم مشخص کړل او د مخونو سرته مې راوړل، د کتاب عنوان چې یوازې (فلسفه) و، هغه مې هم په (فلسفه او فلسفي بهیر) ځکه واړاوه چې په دې اثر کې همدا دواړه محتویات څېړل شوي دي. د مهمو فلسفیانو عکسونه چې پیدا کېدل یې شوني وو، هغه مو هم ورسره مله کړل، هڅه مو وکړه چې له ټکي پر ټکي ژباړې څخه ځان لرې کړو، خو بیا هم په ځینو برخو کې د ناسمې ژباړې اغېزې پر خپل ځای پاتې شوې.

که وخت وای او دا ژباړه مې (۷-۸) ځله نوره هم ایډېټ کړې وای، نو پوره باور دی چې یوه ښه او معیاري ژباړه به تري جوړه شوې وای. اوس چې د وخت لنډون د زیات سمون مجال رانه کړ، د دوکتورا دورې له محصلینو او درنو لوستونکو څخه په ډېر درنښت هیله کوم چې د دې اثر د لوستلو پر مهال ټولې ژبنۍ، مانیزې، چاپي او نورې تېروتنې په نښه او له ما سره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شریکي کړي، هیله لرم د دې کتاب د بیا چاپ پر مهال دا سمون په پام کې ونیسم او د دویم چاپ کې ترې کره اثر ټولنې ته وړاندې کړم. د دې خبرې یادول هم ضروري دي چې د دې اثر له محتویاتو سره زما د فکر او عقیدې توافق او یا نه توافق ځکه شرط نه دی چې دا د یوې پخوانۍ زمانې فکري او فلسفي جریانونه دي چې اوس د تاریخ برخه ده، زما له اندود او ګروهې سره څه تړاو نه لري. نور نو د لوستونکو او د اثر تر منځ خنډ نه ګرځم، هیله ده په هره علمي برخه کې هېواد ته دې بر علمي، څېړنیز او شننیز اثار وژباړل شي او زموږ د ملي فرهنګ او علمي بنې ښکلا پرې زیاته شي.

د همداسې یوه مهال په ارمان

په درناوي

محمد اسمعیل یون

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

د یونان یو فیلسوف چې (دوه زره) کاله وړاندې یې ژوند کاوه، په دې اند و چې فلسفه د انسان له هیښتیا یا حیرت څخه راټوکېدلې ده. هغه باور درلود چې فلسفي پوښتنې په خپل سر راپیدا شوې، ددې علت دادی چې د انسان ژوند ډېر عجیب وغریب جوړښت لري.

د (فلسفې) عبارت د کلمې په اساسي او رښتینې مانا له پوهې سره د مینې په مانا دی. په دې تعبیر نو فلسفه له انتقال وړ بشري پوهې او علمي زېرمو سره د مینې او ځیرتیا مانا لري. (سقراط) وایي، فلسفیان همغه دي چې یوازې له پوهې سره د مینې کولو ادعا لري او نه دا چې وو ایي خپله له پوهې برخمن یم.

فلسفه په اصل کې د حقیقت د پلټنې لپاره د تفکر نوې بڼه ده، چې تر میلاد (۶۰۰) کاله وړاندې په یونان کې پیل شوې ده. د فلسفې تر ټوکېدو وړاندې بېلابېل ادیان وو چې د خلکو ټولې پوښتنې یې ځوابولې. دا پوښتنې، ګروهېږنې او څرګندونې سینه په سینه له یوه پښته بل ته لېږدېدلې. انسان د تاریخ له همغه پیله هڅه کړې د خپل ژوند، تقدیر (برخلیک)، تېرو او راتلونکو مسایلو ته د اسطورو له مخې ځواب وو ایي.

اسطوره په اصل کې د خدایانو په باب داسې داستان دی چې ددې څرګندونه کوي، ژوندون په دې ډول دی ولې دی؟ د ټولو اساطیرو اساسي موضوع د نېکیو او بدیو ترمنځ جګړه ده. د زرګونو کلونو په بهیر کې اسطورو د فلسفې په رګ رګ کې ریښې ځغلولې دي. یوناني فلسفیانو غوښتل ثابته کړي چې دا څرګندونې معتبرې نه دي او انسان نه شي کولای پر هغو باور وکړي.

پوهانو زیاتره اسطورې د طبیعت د پدیدو د توضیح لپاره لومړنۍ هڅې او لنډه دا چې د یوې بدوي پوهې په توګه انګېرلې. فلسفیان او الهیون

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوالتيا لري چې اسطوره يوه فلسفه يا بدوي دين وګڼي. مورخين او هغه کسان چې تاريخي ليد لري، اسطوره يې داستانونه د تاريخي پېښو نيم هېر شوي رسوبات ګڼي چې په دې ډول د يو قوم په ذهن کې پاتې شوي دي. بشر پوهان او ټولنپوهان باور لري، اسطورې هغه بدلونونه دي چې د ټولنې په جوړښت کې پېښ شوي دي. د شاعرانو او هنرمندانو په نظر اسطورې د ذهني انځورونو داسې يوه خزانه ده چې بايد په خپل هنر کې ورڅخه ګټه پورته کړي.

ددې لپاره چې د فلسفيانو لومړني نظريات درک کړو بايد د نړۍ د اسطوره يي تصور مفهوم ترلاسه کړو.

په پخوا زمانو کې داسې باور موجود و چې ځمکه د غويي پر ښکر ولاړه ده، غويي پر کب ولاړ دی او کب هم په اوبو کې اوسي. د زلزلې لامل هم دا دی چې غويی ځمکه له يوه ښکره بل ته ګوزار کړي، نو دې وخت کې ځمکه پر ښوربدو شي. په مصر کې داسې يوه عقيده وه چې د (نيل) رود توپاني کېدل د خدايانو د غوسې زېږنده ده، نو بيا يې د خدايانو د غوسې د کېنولو او درود د مستۍ د کمولو لپاره پېغلې او ښکلې نجونې د قربانۍ په ډول د رود مستو څپو ته ګوزارولې او يا هم زموږ په هېواد کې تر اوسه هم کله چې لمر او سپوږمۍ کسوف او خسوف (پوروړې) نيسي نو ان تحصيل کړي اشخاص هم دا د خدای(ج) قهر ګڼي، د عوامو په اصطلاح دعاګانې او خيراتونه کوي چې دا بلا په خير سره تېره شي. په داسې حال کې چې د ښوونځي د شپږم او اووم ټولګي هر زده کوونکی پر دې پوهېږي چې خسوف او کسوف څه شی دی او ولې پېښېږي !؟

د زلزلې، سېلاب او توپان په شان پېښو، ناڅاپي مرګونو، تېر خلک له وېرې، ډار او وحشت سره مخامخول. هغوی خپل انځورونه د پوښتنې په چوکاټ کې د خپلو افسانوي خدايانو پر وړاندې مطرح کول. هغوی دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنو ته اړتيا لرله، چې ځمکه ولې څرخي او خوځېږي او يا هم ولې اورښت اوري؟ ايا زلزله د دې لپاره ده چې په ځمکه کې چاودنه رامنځته کړي؟ د اورښت د نه اورېدلو علت دا دی چې (تور) ويده شوی او يا د (تور) ګرز ورک شوی دی. د اروپا په شمال (سکنډنډي) هېوادونو کې خلکو (تور) د حاصلخېزۍ خدای ګاڼه، نو ځکه دې پوښتنې ته چې ولې اورښت کېږي؟ اسطوره يي ځواب دا و چې (تور) خپل ګرز خوځولی دی.

بزګرانو ته څرګنده نه وه چې بوټي ولې زرغونېږي او ونې ولې مېوې کوي، خو په هر حال دا معلومه وه چې دا موضوع له اورښت سره اړيکي لري. سربېره پر دې خلکو باور درلود چې باران له (تور) سره تړلی له همدې کبله (تور) د اروپا د شمال له ډېرو مهمو خدايانو څخه ګڼل کېده.

اسطوره يي داستانونه د فلسفي تر نيوکې او ترديد وړاندې، په ټوله نړۍ کې موجود وو، ان په يونان کې مخکې تر دې چې لومړني فلسفيان راوټوکېږي، د نړۍ د شتوالي يو اسطوره يي انځور موجود و. د پېړيو په بهير کې د خدايانو داستان له يوه پښت څخه بل ته انتقال شو. دا خدايان په يونان کې د (زيوس، اپولون، هرا، آتنه، ديدنوسوس، اسکلپيوس، هرکول او هفيستوس) په نومونو يادېدل.

تر ميلاد شاوخوا (۷۰۰) کاله وړاندې (هومر) او (هسيود) د يونان د اساطيري خزانو يوه غټه برخه نقل کړه. دې کار يو نوی موقعيت رامنځته کړ. د اسطوره يي داستانونو ثبت د دې سبب شو چې د هغو په باب بحث پيل شي. د يونان لومړنيو فلسفيانو پر هغو خدايانو چې (هومر) معرفي کړي وو، نيوکه وکړه. ځکه چې دا خدايان تر حده زيات انسانانو ته ورته وو، رښتيا هم هغه خدايان زموږ په شان ځانغوښتونکي وو او د باور وړ نه وو. د لومړي ځل لپاره د بشر په تاريخ کې وويل شول چې شايد دا اسطورې د انسانانو له تصوراتو پرته بل څه نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اساطیرو پر وړاندې ددې ډول نیوکو بېلګې کېدی شي د (کسنوفانس) په اثارو کې ووینو. هغه چې تر میلاد (۵۷۰) کاله وړاندې ژبړېدلی و، په دې نظر و چې انسان خپل خدایان د خپل ځان د بېلګې یا پیغام له مخې تړ کولي او پنځولي دي.

((هغوی مړه کېږي، زېږي، کالي اغوندي، خوراک کوي او له انسانانو سره ورته ژبې لري. (حبشیانو) خپل خدایان تور پوستي او پلن پوزي تصورول. (تراکیانو) خپل خدایان اوبرنګسترګي او سور ویښتاني ګڼل. که چېرې غویو، اسپونو او زمریو لاسونه درلودلای، نقاشي یې کولای شوای او د انسانانو په شان یې کار کولای شوای، اسپونو به هم خپل خدایان د اسپونو او غویو به د غویانو په شان انځورول او د هغوی جسم به یې د خپل ځان په بڼه انځوراوه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فلسفې مفهوم او تعریف

د (فلسفې) دقيق تعریف عملي بڼه نه لري او د دې کار لپاره هڅه لږ تر لږه په پيل کې له سرې څخه لاره ورکوي. کېدی شي کوم څوک د پېغور له مخې هغه تعریف کړي چې هر څيز دی یا هم هېڅ څيز نه دی او موخه يې دا وي چې له ځانګړو علومو سره د فلسفې توپير دا دی چې فلسفه هڅه کوي تر کومه حده چې کېدی شي ان له ټولو واقعيتونو څخه د انسانانو د تفکر ټوليز تصوير وړاندې کړي، خو په عملي ډول حقیقت دا دی هغه څه چې ځانګړي علوم يې مونږ ته په واک کې راکوي، تر هغه زيات څه نه وړاندې کوي. ان تر دې ځايه چې د ځينو په نظر، فلسفې ته بالا تر دې زيات نور څه نه پاتې کېږي.
د مسلې دا ډول ارزونه او انځورنه له سرې څخه لاره ورکوي، خو په همدې حال کې دا خبره هم بايد ومنو چې فلسفه تر اوسه پورې په دې برخه کې خپلو لويو ادعاوو ته نه ده رسېدلې او يا هم د علومو او پوهې په پرتله يې د پېژندنې، منښت عام توافق ترلاسه کړی نه دی په دې برخه کې فلسفه بریالۍ نه ده. دا کار تر يوه حده، نه په ټوله کې، دې پورې اړه لري چې هر کله د يوې مسلې په باب د يو چا نظر قبول شوی، هغې مسلې په علمي حوزې پورې اړه لرلې ده، نه په فلسفې پورې.
د (فيلسوف) کلمه هم له لغوي پلوه د (پوهې) يا (حکمت) خوښوونکي په مانا ده او د هغې اصل هم د (فيثاغورث) له هغه نامتو ځواب سره اړه لري چې هغه، هغه چاته ورکړی و چې ده ته يې (حکيم) ويلی و. فيثاغورث د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شخص په خوب کې ویلي وو چې دده (حکیمېدل) یا پوهېدل یوازې په دې کې دي، پوهېږي چې پر څه نه پوهېږي. ځکه نو باید ده ته (حکیم) نه، بلکې د پوهې (حکمت) خوښوونکی وویل شي.

د (حکمت) کلمه دلته د تفکر په کوم خاص ډول پورې محدوده او منحصره نه ده او فلسفه هم هغه څه چې موږ یې نن د ((علومو)) په نامه یادوو، په هغو کې شاملېږي. د فلسفې د کلمې د کارونې دا ډول اوس هم (د طبیعي فلسفې مقام) په شان عبارتونو کې پاتې ده.

هر کله چې ورو ورو په ځانګړو برخو کې د تخصصي پوهنو او خبرتیاوو کچه زیاتېدله، په هغه برخه کې څېړنه او مطالعه له فلسفې څخه جلا کېدله او د پوهنې ځانګړې څانګې یې جوړولې. ددې پوهنو وروستۍ څانګې اروا پوهنه او ټولنپوهنه وه. په دې ډول نو د نورو علومو په پرمختګ سره د فلسفې حدود رالنډ شول، نو ځکه موږ هغه مسایل چې کولای شو د تجربو له مخې هغو ته ځواب ووایو، فلسفي مسایل نه ګڼو. خو دا په دې مانا هم نه ده چې فلسفه نو ګرد سره له هېڅ سره برابره ده. د پوهنو بنسټونه، د انساني تجربې او د واقعیت ټولیز تصویر او تر هغه ځایه چې موږ کولای شو د موجهو عقایدو په واسطه هغو ته لاره پیدا کړو، دا ټول د فلسفې په حدودو کې پاتې کېږي. ځکه چې دا مسایل د ماهیت او طبیعت له مخې د ځانګړو علومو په هېڅ ډول طریقو سره د څېړنې او پلټنې وړ نه دي. که څه هم دا ټکی، چې فلسفیان د پورتنیو مسایلو په باب یو ټولیز توافق ته سره نه دي رسېدلي، تر یوه حده بدلید رامنځته کوي، خو نه شو کولای له دې څخه دا سې نتیجه ترلاسه کړو چې هر چېرې کومه غوڅه او د عام منښت وړ نتیجه ترلاسه نه شي، په هغه برخه کې کوښښ او هڅه بې ګټې ده. کېدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي دوه فلسفيان چې يو بل سره توافق نه لري، دواړه ارزښتمن اثار رامنځته کړي، په همدې حال کې کېدی شي خطا او تېروتنه هم وکړي، خو نظرونه به يې د يو بل بشپړوونکي وي. له دې واقعيت څخه چې د يو فلسفي شتوالی د نورو فلسفيانو د کار د بشپړاوي لپاره ضروري دی، دا نتيجه اخيستل کېږي چې فلسفه پالنه يوازې يو فردي او شخصي کار نه دی، بلکې يو ډله ييز خوځښت دی. يوه برخه هم د کار ګټور وېش او هغه ټينګار دی چې مختلف اشخاص يې له مختلفو ليدلورو څخه د يوې واحدې مسلې په باب لري. د فلسفي مسايلو ډېری برخه د شيانو او چارو په باب زموږ د علم د چلند په اړه ده، نه په خپله د شيانو او چارو په اړه.

دا هم په دې اړه يو بل دليل دی چې فکر کېږي فلسفه محتوا نه لري. خو د (حقيقت) د وروستيو معيارونو په شان بحثونه کېدی شي د کارونې پر مهال، د هغو پېښو په ټاکنه کې چې په عمل کې يې رښتينې ګڼو، پر موږ اغېز وکړي. د (پېژندنې) د نظريې په باب فلسفي بحثونو پر علومو باندې په نامستقيم ډول ډېر اغېز کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فلسفې د مطالعې ګټې

اکثره خلک چې له (فلسفې) سره د چلند په برخه کې کومه پوښتنه مطرحه کوي، داده چې د (فلسفې) ګټه څه ده؟ ددې هیله نه شي کېدی چې فلسفه دې د مادي ګټې له ترلاسه کولو سره مرسته وکړي، خو که چېرې موږ داسې ونه ګڼو چې مادي پانګه یا ثروت یوازې یو ارزښتمن شیز دی، د پانګې یا ثروت په مستقیم تولید کې د فلسفې کمزوري ددې مانا نه ورکوي چې هغه هېڅ علمي ارزښت نه لري.
مادي ثروت په خپل ذات کې کوم ارزښت نه لري. د ساري په توګه د کاغذ یوه ګېډۍ که په هر نوم یاده کړو، په خپل ذات کې کوم ښه او یا خراب شی نه دی، خو که دا کاغذ زموږ د خوشالۍ سبب شي، نو بیا ښه ورته وایو. په دې کې شک نه شته د هغو کسانو لپاره چې غواړي له خوښۍ او سوکالۍ څخه برخمن شي، یوه مهمه سرچینه، د حقیقت او تفکر پلټنه او د واقعیت په باب خبرنه ده، دا هماغه موخه ده چې یو فیلسوف یې غواړي. سربېره پر هغو کسانو چې له یوې نظریې سره د لېوالتیا په خاطر ټول خوندونه یو ډول ارزوي او هغه کسان چې دا ډول خوندونه یې په اصولو کې تجربه کړي، دا تر ټولو خوندونو لوړ او خوندور خوند ګڼي. تر کومه ځایه چې ټول صنعتي محصولات، له هغو پرته چې د اړتیاوو د خړوب لپاره ضروري دی، نور یوازې د راحت او لذت د پیدا کولو سرچینې ګڼل کېږي. فلسفه د خپلې ګټورتیا له مخې کولای شي له ډېرو صنایعو سره سیالي وکړي. په تېره بیا کله چې ګورو یو شمېر کسان خپل ټول وخت فلسفي څېړنو ته ځانګړی کوي. په کار ده چې یو شمېر استعدادونه د دې کار لپاره وګومارو. ان تر دې پورې چې هغه د خوند او لذت د پیدا کولو لپاره یوازې یوه داسې ځانګړې سرچینه وګڼو چې خپل ذاتي ارزښت ولري (نه په خپله د فلسفیانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره، بلکې د هغو کسانو لپاره چې له دې څخه زده کړه کوي او یا ترې اغېزمن کېږي.)

خو دا ټول هغه څه نه دي چې موږ یې د فلسفې د ملاتړ لپاره ویلای شو. ځکه له هر هغه ارزښت پرته چې له فلسفې څخه په خپل ذاتي ډول پیدا کېږي او موږ اوس له هغه څخه تېرېږو، فلسفې تل د هغو کسانو پر ژوندانه ډېر مهم نامستقیم اغېز لرلی چې ان د فلسفې په باب پر هېڅ څه نه پوهېدل او د ویناوو، ادبیاتو، ورځپاڼو او ګړنیو دودونو له لارې یې د ټولنې د فکر له ودې سره مرسته کړې او د افرادو د نړۍ لید پر څرنګوالي یې اغېز کړی دی.
هغه څه چې اوس د مسیحیت دین په نامه یاد ېږي، تر ډېره حده د فلسفې تر اغېز لاندې او ډل شوی دی.
موږ باید د افکارو او عقایدو په باب چې د عمومي تفکر په برخه کې یې اغېزمن رول لوبولی او د یوې علمي پاپلې یا فرضیې په توګه یې په خپله ځانګړې ساحه کې باور ترلاسه کړی، ټول له کوم قید او شرط پرته فلسفي حقیقت ونه ګڼو. د ساري په توګه نه شو کولای وو ایو چې فزیکي زمان له مکان څخه د انفکاک یا توپیر وړ نه دی، لکه څنګه چې یې نن د فزیک علم ادعا کوي، نو ځکه پر زمان باندې د مکان تقدم یو فلسفي اصل دی. ځکه خو کېدی شي دا خبره د فزیکي زمان په باب رښتیا وي، هغه په دې دلیل چې د فزیکي زمان کچه په مکان کې معلومېږي. موږ باید په ډېرو برخو کې د فلسفیانو منندوی او سو، د بېلګې په توګه دا سې نظریات چې له انسانانو سره باید د وسایلو په توګه چلند ونه شي او یا هم دا چې حکومت باید د هغو خلکو په خوښه وي چې حکومت پرې کېږي.
دا اغېزې په تېره بیا په سیاسي ډګر کې مهمې دي، د ساري په توګه د امریکا اساسي قانون تر ډېره بریده د یوه فیلسوف (جان لاک) د نظریاتو د عملي کولو بېلګه ده. یوازې په دې توپیر چې په هغه کې ولسمشر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

موروثي پاچا ځای نيولی دی. لکه څنګه چې د فرانسې د (۱۷۸۹م) کال په انقلاب کې د (روسو) د افکارو پر وړاندې توافق موجود دی.
دې کې هم شک نه شته چې فلسفه کله کله پر سياست ناوړه اغېزه کوي. په المان کې د نولسمې پېړۍ فلسفيان په دې هېواد کې د افراطي ملتپالنې د ګناه مسوليت پر غاړه لري. که څه هم د دې برخې په غندنه کې زياتره اغراق شوی، ځکه چې د مسلې د پېچلتيا له امله د هغې د بريد او پولې تاکل ستونزمن کار دی. خو که بدې فلسفې پر سياست ناوړه اغېز درلودلی، خو په مقابل کې يې ښې فلسفې بيا پر سياست ښه اغېز کړی دی. موږ په هېڅ ډول نه شو کولای پر سياست د فلسفې له اغېز څخه منکر شو، خو بايد په بشپړ ډول دې خبرې ته پاملرنه وکړو چې کوم فلسفي مفاهيم کولای شي پر سياست مثبت اغېز وکړي، نه منفي، نړۍ به څومره له کم زحمت سره مخامخېدله، که المانيان د نازيزم (نژادپالنې) پر ځای د بلې فلسفې تر اغېز لاندې راغلي وای؟
کوم څه چې مخکې تېر شوي هغو ته په کتو سره اوس نو بايد دا باور، چې فلسفه د مادي پانګې په کچه ارزښت نه لري، يوې خوا ته کړو. د يوې بدې فلسفې پر ځای يوه ښه فلسفه پر سياست باندې د تاثير له مخې کولای شي ان موږ سره په دې برخه کې، چې څنګه کولای شو پانګوال شو، هم مرسته وکړي. سربېره پر دې، د پوهې مخ پر زياتېدونکې وده او د هغې عملي ګټه د هغې په فلسفي چاپېريال پوره اړه لري.
ان دا مطلب چې (له شک پرته مبالغه هم په کې شته) ويل شوي د تمدن ټول پرمختګ د هغه بدلون زېږنده دی چې د علیت له مفهوم څخه راټوکېدلی، یانې بدلون د هغه له جادويي او خرافاتي مفهوم څخه علمي مفهوم ته، علت ګڼل کېږي او له شک پرته د علیت مفهوم يوه فلسفي مسله ده. په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

علمي نړۍ لید هم یوه فلسفه ده او فلسفیانو تر ډېره بریده د هغه په اوډنه کې لاس لرلی دی.
خو که چېرې فلسفه موږ په غټه کچه داسې وسیله وګڼو چې په نامستقیم ډول د مادي د پیداکولو لپاره کارېږي، نو د فلسفې لپاره به مو ښه لیدلوری نه وي غوره کړی. د فلسفې اساسي نقش د یوه تمدن د بهرنیو او محسوسو مظاهرو لپاره د فکري او عقلي زمینو د رامنځته کولو او د هغه باب له ځانګړو نظرونو څخه عبارت دی.
کله کله د فلسفې د نقش په باب غټې ادعاوې هم شوي دي. (وایتهـ) په اوسني وخت کې هغه لوی متفکر دی چې فلسفه په افراطي بڼه ستایي. دی د ژوند د ارزښتونو په باب د بصیرت پنځونه، لرلید او ادراک د فلسفې برياوې ګڼي او لنډه دا چې د بشر ټولې هغه هڅې چې د یوه تمدن په جوړونه کې راټولې شوي او هغه ته ژوند ښيي، فلسفه ګڼي. دی زیاتوي کله چې یو تمدن د خپل ژوند وروستي پړاو ته رسېږي، که چېرې واحد، انډولیز او د ټولنې پر ټولو برخو خور نه وي، په خپله فساد، تباهۍ او د ټولو هڅو او کوښښونو زوال ته لاره اواروي. هغه ته فلسفه له دې پلوه اهمیت لري چې د مسایلو په اړه د یوه فرد د شخصیت بنسټیز لوری ټاکي، د هغه باورونه څرګندوي او د شخصیت هسته ټاکي.
په هر ډول دا ټکی څرګند دی چې د یوه تمدن اساسي ځانګړنه تر ډېره حده د ژوند او واقعیت په اړه د هغه له ټولیز لید سره تړاو لري. دا خبره تر دې وروستیو پورې خلکو ته د دیني زده کړو له لارې په ګوته کېدله، خو په خپله دیني لیدلوری هم تر ډېره بریده د فلسفي تفکر تر اغېز لاندې و. سربېره پر دې، تجربې په ډاګه کوي، هر وخت چې مذهبي عقاید د عقل په وسیله تر څېړنې او بیاکتنې لاندې ونه نیول شي، سر یې خرافاتو ته رسېږي. هغه کسان چې دا ډول مذهبي عقیده مردوده ګڼي، هغو ته هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار ده (که کولای شي) باید خپل نوی لیدلوری وړاندې کړي چې د مذهبي باور ځایناستی شي. پر دې کار لاس پورې کول په خپله یوه فلسفي چاره ګڼل کېږي.

علم نه شي کولای د فلسفې ځایناستی شي، خو کولای شي فلسفي مسایل مطرح کړي، ځکه چې علم ظاهراً نه شي کولای موږ ته ووایي، له هغو پېښو سره چې ورسره سروکار لري، د چارو او شیانو په ټولیزه طرحه کې څه موقعیت لري، ان تر دې چې د هغو خلکو له ذهن سره، چې دا څیزونه ګوري څه ډول اړیکي ټینګوي. علم نه شي کولای ان د مادي نړۍ شتوالی ثابت کړي (که څه هم د هغې په باب فرضیې وضع کوي) او یا د هغو وړاندوینو په باب چې په راتلونکي کې به پېښې شي، د استقرایي اصولو د کارونې سموالی او یا په هر حال کې چې څه کتل کېږي، تر هغو اخوا څه ثابت کړي.

هېڅ علمي ازمېښتځای نه شي کولای ووایي چې انسان د کومې مانا له مخې روح لري؟ ایا نړۍ هدفمنده ده که نه؟ ایا انسان خپلواک دی که نه؟ او که چېرې دی په کومه مانا؟ او دا ډول نور مثالونه. زه نه وایم چې فلسفه کولای شي دا مسایل حل کړي، خو که چېرې فلسفه نه شي کولای دا مسایل حل کړي، هېڅ بل شی نه شي کولای دا ډول کارونه ترسره کړي. خو د فلسفې ارزښت په دې کې دی چې د دې ډول مسایلو د حلولو یا نه حلولو د وړتیا په باب څېړنې کوي. علم لکه څنګه چې یې ګورو، مفاهیم تل د یوې فرضیې په توګه ګڼي، چې دا مفاهیم په خپله د فلسفې په حوزې پورې اړه لري. موږ لکه څنګه چې نه شو کولای د ځینو فلسفي مسایلو لپاره هېڅ علمي څېړنه، له څنګزنو ځوابونو پرته پیل کړو، په ډاډ سره ویلای شو چې د خپلې فکري ودې لپاره له هغه علم څخه مناسبه ذهني ګټه نه شو پورته کولای. پرته له دې چې لږ تر لږه یو منسجم نړۍ لید ولرو. که چېرې د نویو علومو پوهانو له لویو فلسفیانو څخه ځانګړې فرضیې نه وای ترلاسه کړې، هغه فرضیې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی پرې خپل ټول کار دود ودرولی، د نويو علومو پرمختګونه نه شول ترلاسه کولای. د نړۍ په باب مکاني انګېرنه چې د نوي علم د يوې ځانګړنې په توګه په تېرو دربو پېړيو کې پيدا شوې، تر زياتې کچې د (دکارت) په نوم د يوه فلسفي د تعليماتو زېږنده ده. دا مکاني ليدلوري چې حيرانوونکې پايلې يې رامنځته کړې، بايد تر يوه بريده واقعيتونو ته نږدې وي، خو د هغو ځينې برخې هم د باور وړ نه دي، نو احتمالاً پوهان بايد د يو بل فيلسوف مرستې ته سترګې په لاره وي چې د پخوانيو ليدلورو پرځای يو نوی ليدلوری رامنځته کړي.

(زموږ په زمانه په تېره بيا د کره کتنيزې فلسفې په زمانه کې) د فلسفې بل ارزښتمن خدمت د همسويه او ناپېيلي قضاوت په باب د هڅو لپاره د ملکې راټوکول دي او بل په دې باب چې په هره مسله کې، دليل او برهان کوم يو دی او څه ډول دليل بايد تر څېړنې او پلټنې لاندې ونيول شي، دا خدمت د بېړنيو پرېکړو او احساساتي پلويتوب د مخنيوي لپاره اهميت لري، په تېره بيا د هغو سياسي مجادلو په برخه کې چې ناپېيلتوب په کې نه مراعتېږي، اړتيا ورته ليدل کېږي. په سياسي مسايلو کې که د قضيې دواړه غاړې د فلسفي روح له مخې خبرې وکړي، پر قوي اټکل سره به د دواړو غاړو د ليدلورو ترمنځ جګړه او خصومت رامنځته نه شي. د ولسواکۍ ځواک تر ډېره حده په دې پورې تړلی، چې د يوې ټولنې غړي له ناسمو دلايلو څخه د سمو استدلالونو په باب بيا کتنه وکړي او په التباسونو او ابهامونو کې خپله لاره ورکه نه کړي.

انتقادي فلسفه د ښه تفکر ښېلګه رامنځته کوي او له فرد سره مرسته کوي، چې ابهامات او پرېشاني له منځه يوسي. شايد همدا دليل دی چې (وايتهډ) لکه څنګه چې مو دمخه په تېرو مخونو کې يادونه وکړه، وايي: ((فلسفه يوازې يوه طريقه نه لري، بلکې د بېلابېلو موضوعاتو په تناسب، بېلابېلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

طريقي او لاري لري)) او ددې لارو چارو تعريف هم تر هغه وخته پورې چې په کوم ځای کې کارېږي او پر څه شي اطلاقېږي، سم کار نه دی، ان تر دې چې دا کار ډېر خطرناک هم دی. په پخوانيو وختونو کې هم تر ډېره حده هر هغه څه چې د ځانګړې طريقې له لارې د څېړنې وړ وو ، له فلسفې څخه يې جلا کول او همدې کار په ناسمه توګه د فلسفې لمن راتنګوله.
فلسفه په خپله لمن کې بېلا بېلو طريقو ته اړتيا لري، ځکه ټولې انساني تجربې بايد شرح او تفسير کړي. په همدې حال کې د فلسفې طريقه ابداً تشې تجربې نه دي، ځکه د فلسفې دنده داده، تر کومه حده چې شونې وي سربېره پر تجربه يې واقعيت، واقعيتونه راوسپړي او د انساني تجربو همغاړې تصوير وکاږي.
يوه برياليۍ ټولنه هغه وخت رامنځته کېدی شي چې ښوونه او رزونه په کې داسې عامه شي چې فرد ته فلسفي ليدلوری ورکړي. په داسې حال کې چې دا فرضيه بايد شاته پرېږدو چې خلک په هغه فلسفه کې ژوند کوي چې موافق نظر ورسره لري. په داسې حال کې چې د خلکو يو زيات شمېر مخالف کارونه بايد داسې ونه انګېرل شي چې د هغوی له ناپوهۍ او اشتباه څخه سرچينه اخلي، بلکې داسې بايد وګڼل شي چې هغوی نه غواړي په ايډيالي او ارماني ډول ژوند وکړي. دا ټکی هم نه شو کولای رد کړو چې د ارزښتونو د نړۍ او طبيعت په باب ټولنيز عقايد د انسان په پرمختګ او انحطاط کې خورا مهم اغېز لري. په ډاډ سره ويلای شو چې د فلسفې ځينې برخې زيات عملي اغېز لري، خو داسې تصور هم بايد ونه کړو چې ځينې څېړنې او مطالعې څرګندې عملي نښې نښانې نه لري، نو ځکه خو هېڅ بل عملي ارزښت هم ترې نه شي راوتلای. د تاريخ د راپورونو پر بنسټ هغه عالم چې عملي ليدلورو ته د سپکاوي له امله پر خپل ځان وياړي، د نظري څېړنو په باب داسې وايي: ((ددې څېړنو تر ټولو غټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

امتیاز دادی چې د هېڅا لپاره د کارونې هېڅ عملي بنه نه لري، خو دې سره سره دا څېړنې د (الکترسیته) د کشف سبب شوې.)) د فلسفي مطالعاتو هغه برخه چې ظاهراً د کاربدنې عملي بنه نه لري او بشپړ پوهنتوني بحثونه دي، کېدی شي زموږ پر نړۍ لید باندې هر ډول اغېز وښندي او په پای کې پر اخلاقو او مذهب ډېر اغېز وکړي.
څرنګه چې د فلسفې بېلابېلې برخې او زموږ د نړۍ لید بېلابېل اړخونه یو بل سره تړلي دي. دا کار لږ تر لږه په یوه بنه فلسفه کې یوه موخه ګڼل کېږي، که څه هم دا داسې یو هدف دی چې تل نه ترلاسه کېږي. په دې ډول نو هغه مفاهیم چې ظاهراً له عملي ګټو او لېوالتیاوو سره زیات واټن لري، کېدی شي د اړتیا پر وخت پر هغو اړتیاوو او لېوالتیاوو چې له ورځني ژوند سره ډېر اړخ لګوي، اغېز وکړي. ځکه نو فلسفه له دې خبرې څخه چې د هغې عملي ګټه څه ده کومه وېره نه لري. دې خبرې ته په پام سره زه هېڅکله هم د فلسفې په باب په یو اړخیز ډول (بر اګماتیستي) لیدلوری نه منم. د فلسفې ارزښت یوازې د هغې د نامستقیم عملي اغېز لپاره نه دی، بلکې د فلسفې ارزښت په خپله په هغې پورې تړلی دی. د همدې عملي اغېز د تضمین لپاره تر ټولو ښه لاره همدا ده چې په خپله د فلسفې لپاره د فلسفې په لټه کې شو. د حقیقت د پلټنې لپاره باید په ناپېیلي ډول هغه وپلټو. که څه هم کېدی شي تر هغه وروسته چې حقیقت مو ترلاسه کړ، د هغه له ګټور عملي اغېز څخه هم برخمن شو، خو که د دې عملي اغېزو لپاره بېړه وکړو، کېدی شي هغه څه چې رښتیا هم رښتیني وي، هغه ته ونه رسو. په ډاډ سره ویلای شو چې نه شو کولای د فلسفې عملي اغېزې د هغې د حقیقت معیار وګڼو، عقاید له دې پلوه چې حقیقت لري، ګټور دي، نه دا چې ګټور دي حقیقت لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فلسفې اصلي وېش

فلسفه معمولاً پر لاندې فرعي موضوعاتو وېشل کېږي:

۱- مابعد الطبیعي فلسفه: ددې بحث هدف دا دی چې تر کومه حده انسان وس لري په ټولو وجوهاتو او تصوراتو کې واقعیت وڅېړي او مطالعه یې کړي. د هغې له ځینو مسایلو څخه یو په دې ډول دی: ((ماده (وجود) او ذهن یو بل سره څه اړیکي لري؟ کوم یو، یو تر بله وړاندې وروسته دي، ایا انسان خپلواک دی؟ ایا نفس جوهر دی که یوازې د تجربو یوه ټولګه ده؟ ایا نړۍ متناهي یا ناپایه ده؟ ایا خدای شته؟ وحدت او کثرت له نړۍ سره څه اړیکي لري؟ نړۍ تر کومه ځایه وحدت او همغږي لري او ترکومه ځایه اختلاف او ناهمغږي؟ د نړۍ نظام تر کومه حده پر عقل او پوهې ولاړ دی؟))

۲- کره کتنیزه فلسفه: د مابعد الطبیعي (یا نظري فلسفې لکه څنګه چې کله کله ویل کېږي) فلسفې پر وړاندې غالباً (کره کتنیزه) فلسفه ولاړه ده. په دې فلسفه کې د متعارف عقل او علومو د مفاهیمو شننه او کره کتنه شامله ده.

علوم، ځانګړي مفاهیم د فرضیې په توګه غوره کوي، چې دا مفاهیم بیا په خپله په دې علومو کې نه شي کولای وڅېړي او وارزوي، ځکه نو یاد شوي مفاهیم د فلسفې حوزې ته داخلېږي.

له ریاضیاتو پرته نور ټول علوم په یو نه یو ډول د طبیعي قانون مفهوم د یوې فرضیې په توګه ټاکي او ددې ډول قانون په باب څېړنه د فلسفې کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، نه د کوم بل هېڅ ځانګړي علم. په عادي ورځنیو خبرو اترو او نافلسفي مجادلاتو کې هم مو ړ. په یو نه یو ډول دا سې مفاهیم کاروو چې له فلسفي مسایلو سره اړه لري. د ساري په توګه: ماده، ذهن، علت، جوهر، عدد او نور مفاهیم.
د دې ډول مفاهیمو شننه او د هغو د دقیقې مانا ټاکنه او دا چې دا ډول مفاهیم په متعارف عقل کې تر کومه بریده کولای شو په موجه او معقول ډول اطلاق او استعمال کړو، د فلسفې لپاره یوه مهمه دنده ګڼل کېږي. د انتقادي فلسفې هغه برخه چې د حقیقت، د هغه د معیار او د هغه په اړه زموږ د علم د څرنګوالي په باب بحثونه لري، معرفت پېژندنه (د پېژندګلوۍ نظریه) نومېږي. دا برخه د دې مسایلو سره سروکار لري: د حقیقت تعریف (رښتیا) څه شی دی؟ علم او عقیده څه توپیر لري؟ ایا یقیني علم ممکن دی؟ د تعلق نسبي کړنې، حسي تجربه یې شواهد څه دي؟ ستاسو په لاس کې همدا کتاب همدغه دوه برخې چې د فلسفې مسایلو تر ټولو بنسټیزې او ټاکونکې برخې دي، څېړي. لاندې مسایل که څه هم له فلسفې سره توپیر لري او په خپله مستقل دي، خو د فلسفې د څانګو په توګه په دې کتاب کې ورته پام شوی او تر څېړنې لاندې نیول کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فلسفي مسایلو بحثونه

۱- که څه هم منطق د معرفت پېژندنې له بحثونو څخه جلا نه دی، خو معمولاً د یوې خپلواکې څانګې په توګه په پام کې نیول کېږي. منطق هغه علم دی چې د بېلابېلو قضیو په څېړنې پورې اړه لري او د هغوی ترمنځ هغه اړیکې څېړي چې نتیجه ترې راوځي. ددغه علم ځینې برخې له ریاضیاتو سره د پاملرنې وړ نږدېوالی لري او بله برخه یې کولای شو د معرفت پېژندنې یوه برخه وګڼو.

۲- عملي حکمت یا د اخلاقو فلسفه په لازمي ارزښتونو او مفهوم پورې اړوندو بحثونو سره سروکار لري او دا ډول مسایل څېړي: ((لوړ خیر څه دی؟ د خیر تعریف څه دی؟ ایا د یوه کار ښه والی د هغه په نتیجو پورې تړلی دی؟ ایا زموږ قضاوت د هغه څه په باب چې باید ترسره یې کړو، عیني دی که ذهني: (زموږ د قضاوت معیار عیني یا بهرنی دی که شخصي یا ذهني؟) مجازات څه ډول عمل دی؟ ایا مجازات د غچ اخیستلو لپاره دی او یا هم د بالقوې مجرمینو د مخنیوي لپاره؟ ایا موږ د مجازاتو له لارې مجرم او خطاکار سره عادلانه چلند کوو: هر څوک چې یو بد کار ترسره کړي باید د هغه سزا ووینې؟ د دروغو د غندلو اصلي او وروستی دلیل څه دی؟))

۳- د فلسفې کارونې سیاسي فلسفه (په تېره بیا د عملي حکمت برخه) د هغو مسایلو په اړه ده چې په یوه هېواد کې د یوه فرد له غړیتوب سره اړه پیدا کوي.

سیاسي فلسفه له دې ډول مسایلو سره سروکار لري: ایا یو فرد د دولت پر وړاندې څه حقوق لري؟ ایا ټولنه له هغو افرادو څخه چې دا ورڅخه جوړه شوې، له هغو پرته تر هغو پورته بل څه ده؟ ایا ولسواکي د حکومت کوم ښه ډول دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴- ښکلا پوهنه: د هنر او ښکلا په باب د فلسفي کارونه ده او له دې ډول مسايلو سره سروکار لري: ايا ښکلا يو عيني شيز دی که ذهني؟ هنر څه ډول عمل دی؟ د ښکلا بېلابېل ډولونه د انساني طبيعت له کومو اړخونو سره اړه لري؟
۵- کله کله په عام ډول د ارزښتونو د مطالعې لپاره (د ارزښتونو نظريه) اصطلاح په عامه توګه کارېږي. که څه هم کولای شو چې دې بحث ته په لاندې ډول د عملي حکمت يا د اخلاقو د فلسفې په بحثونو کې ځای ورکړو، خو کولای شو ارزښت د هغه د عام مفهوم له مخې د (۲)، (۳) او (۴) مو بحثونو ځانګړې بېلګې او سمون وګڼو.
له فلسفې څخه د مابعد الطبيعه د جلا کولو لپاره هڅه له دې امله د ردولو وړ ده چې ان انتقادي فلسفه هم له مابعد الطبيعه پرته ممکنه نه ده.
زياتې هڅې (چې ځينې به يې يادې شي) ترسره شوي چې مابعد الطبيعه په دې دليل چې له يوې مخې بې مانا، د پوهېدو وړ نه ده، د فلسفې له لمن څخه جلا کړي او فلسفه پر همغو پنځو څانګو چې مخکې يې يادونه وشوه، محدوده کړي، البته تر کومه ځايه چې وس وي هغه بايد د علمي بنسټونو او عملي ژوند د فلسفي فرضيو د يوې کره کتنيزې څېړنې په توګه وانګېرل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلسفه او ځانګړي علوم

فلسفه له نورو ځانګړو علومو سره لاندې توپيرونه لري:
۱- د هغې زيات ټوليزوالی.
۲- د هغې د طريقې له پلوه. فلسفه هغه مفاهيم څېړي چې د ټولو علومو د بنسټونو يوه برخه ده، يوازې د هغو ځانګړو مسايلو په باب له څېړنې پرته چې ټول د علومو له حوزې څخه بهر دي. علوم او متعارف عقل هغه مفاهيم دي چې دې ډول فلسفي څېړنې ته اړتيا لري، له هغو څخه ګټه پورته کوي، خو ځينې ځانګړي مسايل هم شته چې د علمي پلټنو په پايله کې رامنځته شوي يا يې موضوعي بحث پيدا کړی، خو څرنګه چې علوم د هغو د څېړنې لپاره بشپړه او تامه ورتيا نه لري، فلسفه بايد هغو ته ورودانګي او د هغو په باب څېړنه وکړي. له دې جملې څخه کولای شو د (بنسټ) د مفهوم يادونه وکړو. ځينې مفکرين لکه (هربرټ سپنسر) فلسفه د علومو د نتيجو يو ترکيب ګڼي، خو د فلسفي متني لارويان دا خبره نه مني. دې کې شک نه شته چې که چېرې وشي فلسفي نتيجې د علمي پلټنو د ترکيب او تصميم له لارې ترلاسه شي. دا هغه خبره ده چې په عمل کې سپينېږي. په داسې حال کې چې فلسفي له دې لارې کوم ځانګړی پرمختګ نه دی کړی.
د تېرو لويو فلسفو يوه برخه د تفکر په بنسټيزو څېړنو پورې اړه لري او بله برخه يې هم هغه هڅې دي چې په علومو کې تر بحث لاندې واقعيتونو سره د بېلابېلو حقيقتونو د طرح کولو په اړه ترسره کېږي او يا هم د هغو له ميتودونو څخه له بېلابېلو لارو ګټه پورته کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا فلسفې لکه چې ظاهراً معلومېږي، تر هغه زياتې د خپلې زمانې د علومو تر اغېز لاندې دي، خو نه شو کولای د هغې يوه هم د علومو د نتيجو ترکيب وګڼو ، ان د (هيوم) په شان د مابعد الطبيعه مخالف فلسفيان هم مخکې تر دې چې د علومو نتيجو ته کوم اهميت ورکړي، د هغو د بنسټونو د څېړنې په لټه کې شول. ان تر دې چې په خپلې ځانګړې حوزه کې يوه علمي نتيجه يا فرضيه د پام وړ وګرځي، موږ بايد له کوم قيد او شرط پرته دا يو فلسفي حقيقت ونه ګڼو.
د ساري په توګه په هېڅ ډول نه شو کولای وو ايو څرنګه چې فزيکي زمان له مکان څخه د توپير وړ نه دی، لکه څنګه چې يې نن د فزيک علم ادعا کوي، نو ځکه پر زمان باندې د مکان تقدم يا وړاندېوالی يو فلسفي اصل دی، ځکه چې کېدی شي د فزيکي زمان په اړه ول دا خبره رښتيا وي، هغه هم له دې کبله چې فزيکي زمان په مکان کې اندازه کېږي. خو دا خبره د هغه زمان په اړه چې موږ يې تجربه کوو (چې فزيکي زمان له هغه څخه منتزع او يا د هغه برخه ده) سر نه خوري. علوم کېدی شي له ګومانونو او وهميانو څخه ګټه پورته کړي، د پېژندنې دا سې لارې چارې يا اصطلاحات وکاروي چې مانا يې په معمول ډول دود نه وي او له دې لارې پرمختګ وکړي، خو فلسفه بايد په هر ډول چې وي په هغو کې سمون راولي. د فلسفې د علم اصطلاح معمولاً د منطق هغې ځانګې ته ويل کېږي چې د يوې ځانګړې طريقې په واسطه د علومو بېلابېل ميتودونه څېړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلسفه او علمي میتودونه

د فلسفي میتودونه د ځانګړو علومو له میتودونو سره له بنسټه توپیر لري. له ریاضیاتو پرته علوم د تجربه یي تعمیم له میتود څخه ګټه پورته کوي او دا هغه میتود دی چې په فلسفه کې ډېر لږ کارول کېږي. له بلې خوا ټولې هغه هڅې چې په ریاضیاتو کې د فلسفي د ګډولو لپاره کارېدلي، هم بریالۍ نه وې. (یوازې د منطق په ځینو ځانګړو برخو کې چې هغه هم ریاضیاتو سره نږدې دي نه فلسفي سره) داسې ښکاري چې د انسان په توګه موږ هغه غوڅ او مسلم حالت ته چې په ریاضیاتو کې رسېږو ، په فلسفه کې نه شو رسېدلای. د څېړنو او پلټنو له مخې دد غو دوو څانګو ترمنځ توپیرونه کولای شو د بېلابېلو لاملونو زېږنده وګڼو. لومړی دا چې څرګنده نه ده د هغو اصطلاحاتو مانا چې په فلسفه کې کارېږي، په ریاضیاتو کې هم د همغو مفاهیمو وضاحت په همغه ډول مشخص کړو ، لکه څنګه چې د یو استدلال له مخې دا اصطلاحات نامحسوس او نازک بدلونونه مني او سربېره پر دې ددې خبرې منل هم اسانه او ډاډمن نه دي، هغه فلسفیان چې مختلف نظرونه او فکرونه لري، یوه واحده کلمه په واحده مانا وکاروي. دویم یوازې د ریاضیاتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

حوزه ده چې د یو لړ پېچلو خو دقیقو بنسټونو له مخې په کې له ساده مفاهیمو څخه یوه نتیجه ترلاسه کېږي.

دریېیم د ریاضیاتو قضیې له یوې مخې شرطي قضیې دي، په دې مانا چې نه شي کولای موږ ته ووایي، په بهرنۍ نړۍ کې وضع رښتیا په څه ډول ده؟ د ساري په توګه نه شي کولای ووایي په یوه مشخص ځای کې څومره ځانګړي شیان موجود دي، بلکې کولای شي ووایي، که چېرې دا ډول او یا هغه ډول وي، څه به وشي. لکه دا چې کولای شي ووایي په یوه خونه کې (۷+ ۵) بړستنې دي، په هغه بله خونه کې (۱۲) بړستنې دي. خو د فلسفې موخه داده چې د پېښو په باب په مستقیم ډول خبرې وکړي، یانې دا چې ووایي په بهرنۍ نړۍ کې وضع رښتیا هم په څه ډول ده. له همدې کبله نو هغه ډول قیاسونه چې د وضع شویو اصولو له مخې وي او یا تعریف شوي وي، له فلسفې سره اړخ نه لګوي، په داسې حال کې چې په ریاضیاتو کې تر ډېره بریده خبره په همدې ډول ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلسفه او اروا پوهنه

اروا پوهنه له فلسفې سره ځانګړې اړیکې لري. د اروا پوهنې ځانګړې نظریې د یوه تجربه یي علم تر ځانګړو نظریو ډېرې وړاندې دي، کېدی شي د خیر و شر په باب پر یو نظریاتي او فلسفي استدلال اغېز وکړي، د هغه معکوس حالت هم ممکن دی، یوازې له هغو ځایونو پرته چې په هغو کې اروا پوهنه له فیزیولوژۍ سره اړیکې لري.
اروا پوهنه د هغه زیان په انډول چې په طبیعي علومو کې د غړیتوب له کبله یې زغمي، د فلسفې له تېروتنو څخه زیاته زیانمنېږي. دا کار کېدی شي له دې امله وي چې نور طبیعي علوم له ډېرې پخوا زمانې له یوه تثبیت شوي انډولیز موقعیت څخه برخمن وو، ځکه خو یې د خپلو ځانګړو هدفونو په بنسټیزو مفاهیمو د څېړنې او څرګندونې لپاره بشپړ وخت درلود. خو اروا پوهنه په دې وروستیو کې د یوه خپلواک علم په توګه څرګنده شوه. یو پښت وړاندې یې اروا پوهنه معمولاً داسې یوه پوهنه ګڼله چې د یوه فیلسوف د کاري حوزې په داخلي برخې پورې یې اړه لرله او ډېره کمه یې هغه د طبیعي علومو یوه برخه انګېرله. له همدې کبله خو اروا پوهنې د فلسفې له نیوکو سره سره د خپلو بنسټیزو مفاهیمو د څېړنې د لوړو ژورو د بشپړاوي لپاره بشپړ مجال پیدا نه کړ، داسې مفاهیم چې په بشپړ ډول باید روښانه او څرګند وي او عملاً د کارونې وړ وي. د فزیک د علم فعلي وضعیت دا ټکی ثابتوي، هر کله چې یو علم د پخوا په انډول یو پرمختللي پړاو ته رسي، کېدی شي د فلسفې مسایلو له مخې له ستونزو سره مخ شي. په دې ډول چې هغه علم د خپلواکۍ پړاو کې وي، نه د هغه د ټوکېدو او نه د پرمختګ پړاو کې، بلکې د دغو دوو پړاوونو ترمنځ واقع وي. له شک پرته چې فلسفه کولای شي د فزیک علم د بیا رغونې په برخه کې اغېزمن ګام پورته کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکاکیت

د فلسفې د دندو پاموور برخه یو ازې د (شکاک) په نامه له یو عجیب مخلوق سره تړلې ده. که څه هم دا سې یو څوک چې په غوڅ ډول شکاک وي، نه شته او که چېرې وي هم د هغه د نظر رد ول یو محال کار دی. دا ډول شخص نه شي کولای خپل مخالف رد کړي او نه شي کولای کوم څیز ان خپل شکاکیت ثابت کړي، پرته له دې چې خپل ځان سره پر تناقض اخته شي، ځکه د دې خبرې ثبوت چې هېڅ ډول پېژند نه شته او هېڅ ډول اعتقاد حق نه دی، په خپله د یوه اعتقاد ثبوت دی. خو تاسې نه شئ کولای هغه ته ثابته کړئ چې خطا یې کړې ده. ځکه چې هر دلیل باید یو څیز حقیقت وګڼي، یا د یو بل شي او منطق د قواعدو سریزه. که چېرې په یوه مسله کې د تناقض د امتناع قانون سم نه وي، قانون هېڅکله نه شي کولای د یو چا خبره په دې دلیل چې د تناقض بڼه لري، رد کړي.
ځکه نو یو فلسفي نه شي کولای له هېڅ څخه یې پیل او هر څه ثابت کړي، لنډه دا چې یو شی باید د فرضیې په توګه غوره کړي. په مشخصه توګه باید د منطق د قواعدو سموالی د یوې فرضیې په توګه وټاکي که نه نو نه شي کولای هېڅ استدلال اقامه کړي ان دا چې مانیزې جملې بیان کړي. د دې قوانینو له جملې څخه دوه ډوله قوانین [تناقض او ثالث مطرود قانون] (د ایجاب او سلب ترمنځ د اړیکو نښتوالی) ډېر مهم دي. د قضیو پر وړاندې د لومړي ډول قانون کارونه داده چې د هغه له مخې یوه قضیه کېدی شي چې هم دې رښتیا وي او هم دې دروغ وي او د دویم قانون پر بنسټ یوه قضیه باید یا رښتیا وي یا دروغ. د شیانو او چارو په باب د لومړي قانون کارونه هم داده چې دا نه شي کېدی چې یو شی دې هم وي او هم دې نه وي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا دې هم کوم صفت ولري يا دې ونه لري. د دويم قانون پر بنسټ يو شی هم بايد يا وي يا نه وي او يا دې يو صفت ولري او يا ونه لري.
دا دوه قوانين ډېر با اهميته نه ښکاري، خو د بشر ټول تفکر پر همدغو دوو قوانينو ولاړ دی. که چېرې د يو شي ثبوت د هغو د نقض او نفې په مانا نه وي، هېڅ خبرې به مانا نه لرله او نه شو کولای د هېڅ خبره رد کړو، ځکه چې کېدی شي هم هغه خبره او د هغې رد دواړه سم وي.
البته دا خبره هم مهمه ده چې کله کله په ځينو برخو کې د يو څه اسنادو وړاندې کول او نه وړاندې کول ګټور وي او کله کله دواړه له سرې څخه لاره ورکوي. د بېلګې په توګه يو زيات شمېر اشخاص شته چې د هغو د (طاسي) صفت يا خاصو ځانګړنو په اړه د اسنادو وړاندې کول سم نه وي، خو دا کار د (طاسي) د کلمې په اړه د دقيق تعريف د نشتوالي له امله دی او دا هم په دې دليل چې (طاس) او (ناطاس) خپلې خپلې درجې لري او د هغوی ترمنځ دوه داسې توپيرونه دي موجود چې نه شو کولای د هغو له مخې د دې دوو اصطلاحاتو له جملې څخه يوه هم وکاروو. بلکې بايد ووايو چې: ((تر يوه حده طاس)) يا ((لږ و ډېر طاس)).
په دې ډول هېڅوک نه شي کولای چې د دې صفت يوه ټاکلې درجه ولري او يا يې هم ونه لري. هر څوک بايد د (طاس) يوه ټاکلې درجه ولري او يا يې ونه لري، خو هر کله چې د (طاس) او (ناطاس) کلمه کاروو په دقيق ډول نه ښکاري چې تر کومه بريده مو د دې صفت درجه په پام کې نيولې ده. زما په نظر کله کله چې د بېلابېلو نقض شويو قواعدو په باب اعتراضونه کېږي، د همدغه ناسم پوهاوي زېږنده ده، لکه څنګه چې د امتناع قاعده د هغو ناقضينو په باب، چې يو شخص له يوه اړخ ښه او بل له بل پلوه بد او يا هم کله ښه او کله بد ګڼي، بشپړ سمون خوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصلاً د فلسفې له بنسټيزو موضوعګانو څخه يوه داده چې د فطري باورونو پر بنسټ داسې يو اوډلی نظام رامنځته کړي، چې له انسجام او منطقي نظم سره د يو بل د جوړونې لپاره دې باورونو کې ډېر کم سمون او بدلون راولي. لکه څنګه چې هره نظريه د يوې مسلې د پېژندنې لپاره يوازې د همغې برخې پر څېړنې ډډه لګوي چې په عملي ډول زموږ په پوهې پورې اړه لري او زموږ د پوهې لارې چارې پر همغې ولاړې دي، نو په دې ډول ويلای شو که چېرې د کومې ځانګړې فلسفې نظريه دې نتيجې ته ورسېږي، چې پوهه همغه ځانګړي او مشخص شيان چې موږ پرې پوهېږو چې شوني نه دي، همغه اعتقادات چې په غوڅ ډول سم دي، سم نه دي، دا نو په خپله همغې نظريې ته ستونزې دي چې دا مسايل وړاندې کوي، نه همغې پوهې او اعتقاد ته چې غواړي دا نظريه رد کړي. له بلې خوا د يوه متعارف عقل پر بنسټ لکه څنګه چې دي، د ټولو عقايدو سم ګڼل، يو ساده تووب دی. کېدی شي د دې عقايدو سمون د فلسفې کاروګنو، نه دا چې همغه لرې وغورځوو او يا په کې داسې ادلون بدلون راولو چې د پوهېدو وړ نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلسفه او عملي حکمت

فلسفه لکه څنګه چې له نظري حکمت سره تړلې ده، عملي حکمت سره هم تړاو لري او ((د چارو فلسفیانه انګېرنې)) عبارت، دې دواړو ماناوو ته نغوته کوي. د واقعیت لـه مخې پـه نظري فلسفه کې د بریا ترلاسه کول پـه پورته عبارت کې د یاد شوي مفهوم او د فلسفي عملي بریا نـه تضمینوي. د (سقراط) ډېرې پـه زړه پـورې تجربې دا وې چې کـه چېرې پـوه شـوم کـوم کارونه ښه دي هغه به ترسره کړم، خو دا خبره هغه وخت سمه ده چې موږ پـه واقعیت کې په ډېر دقت سره څه شی چې موږ ته څرګند دي، د (پوهېدو) پـه کلمه کې ځای کړو. د دې خبرې اټکل هم په بشپړ ډول شته چې زه پـوه شم یـا باوري شم د یوه کـار ترسره کـول چې زه ورسره لېوالتیا لـرم. مخکې تر دې چې دا کـار ماتـه خونـد راکـړي، د بـل چا ، لکـه د (الف) د ازار سبب ګرځي. ځکه نو په بشپړ ډول ناسم دی، خو دې سره سره کېدی شي هغه ترسره کړم، ځکه زه هغه درد او ازار چې (الف) شخص یې زما لـه عمل څخـه زغمي، پـه ټینګه د هغه د درد او رنځ په اندازه احساسوم چې زه یې خپل مطلوب کـار ته د نه رسېدو له امله ګالم. څرنګه چې په بشپړ ډول دا شونې نه ده چې یـو څوک دې د بل چا غم و درد د ځان د غم و درد په شان احساس کړي، خو د دې امکان شته چې چاته وسوسه پیدا شي او دا خپله اخلاقي دنده وګڼي. ځکـه نو د همدې احساس له مخې، نه په علمي ډول، بلکې د زیات تمرین لـه لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ارادې سره مقابله وکړو. داسې هم نه ده چې موږ ته دې د يوې قوي غوښتنې او لېوالتيا پر وړاندې مقاومت (ان که دا مقاومت زموږ د خپلې خوښۍ او خوشالۍ سبب شي) اسانه کار دی، پاتې لا دا چې د يوې اخلاقي خير ښېګنې لپاره داسې يو کار وکړو. فلسفه له فلسفي معتقداتو سره زموږ د سمو چلندونو يا د سمو غوښتنو د تطبيق تضمينونکې نه ده. ان له نظري پلوه هم فلسفه په يوازې سر نه شي کولای موږ ته ووايي څه بايد وکړو. څکه نو موږ پر فلسفي اصولو سربېره دې ته اړتيا لرو چې اړوند واقعيتونه په تجربه يې ډول وپېژنو، د چارو د اټکليزو نتيجو د وړاندوينې ځواک پيدا کړو او د هر موقعيت په باب ليدلوری ولرو. په دې ډول کولای شو خپل اصول په سم او کره ډول وکاروو. زما هدف دا نه دی چې فلسفه نه شي کولای له موږ سره د ژوند د چارو په سمون کې مرسته وکړي، بلکې هدف مې يوازې دا دی چې فلسفه په يوازې سر نه شي کولای موږ ته هغه ځواک راکړي چې سم ژوند پرې وکړو، يا ان دا چې په ګوته يې کړو چې سم ژوند کوم دی. خو مخکې مې يادونه وکړه چې فلسفه کولای شي لږ تر لږه دې برخې ته نغوتې وکړي. که چېرې ما غوښتلای په دې باب د فلسفې اخلاقو ځانګړې بحث يانې د فلسفې هغه برخه چې د اخلاقي کړنو او خير ښېګڼو په باب ده، دلته راوړم، بيا به مو نو بايد د فلسفې او ربښتيني ژوندانه د اړيکو په باب ډېر مطالب راوړل. له دې خبرې څخه بايد دا نتيجه وانه خيستل شي چې زه ګنې د خوند سخت پلوی يم يانې داسې څوک يم چې وايم خوند و لذت د يو عمل د رغبنت تاکونکي عوامل دي. زه داسې نه يم. ما بعد الطبيعه يا انتقادي فلسفه موږ سره په دې برخه کې چې پوه شو، ډېره مرسته نه کوي. کېدی شي د مشکلاتو د زغم په چارو کې له موږ سره مرسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، په دې برخه کې ځينې فلسفي رښتيا دي، خو په خوا شينۍ سره دا خبره چې د نړۍ په اړه د ښه ليد خبره د فلسفې په نظر معقوله او موجه ده، دا سې نه ده چې ټول فلسفيان پرې اتفاق ولري، خو موږ بايد د حقيقت ملاتړ وکړو. کله چې ذهن راوينښ شي نو پر هغه څه ډډه نه لګوي چې معقول او موجه نه وي. ځکه چې ناسم فکر سمې نتيجې ته نه رسېږي. په همدې حال کې د هغو کسانو ادعاوې چې تصور کوي، د الهام له لارې يې په ډاډمن ډول واقعيت ته لاره موندلې، هم بايد له پامه ونه غورځوو او هېرې يې نه کړو. هغو قضيو ته چې ددوی په وينا د متعارف او معمول عقل د مقولو له لارې د حاصلولو وړ نه دي. موږ بايد له سره دا ونه وپتيو چې په ديني او عرفاني تجربو کې د موثق او لوړ معرفت په باب شوې ادعاوې حتمي ناسمې دي او په نا موجه ډول هغه يوې غاړې ته کړو، هغه هم په دې دليل چې د (ماترياليزم) له ځانګړي ډول سره چې په هېڅ ډول نه اثبات شوی او ان نه هم په رښتيا سره د نوي علم ملاتړ لري، سمون خوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لرغونې او معاصرې اروپا فلسفې

د بشري ټولنې او ډلو تفکراتو د تاریخ له اقتصادي او فرهنګي ودې سره متناسبه بڼه اخیستې او متناسبه بڼه اخلي. لکه څنګه چې مو په مخنیو بحثونو کې یادونه کړې؛ د یوه فکر د ودې بهیر له فلسفې څخه فلسفې، له اساطیرو او علومو څخه علومو ته غځېدلی، په بېلابېلو پړاوونو کې یې ټاکلې فرهنګي بڼې غوره کړې دي. له (تالسي) تفکر څخه تر (لیوتاري) تفکر پورې، د تفکر پړاوونو داسې بڼه خپله کړې چې د (فوکو) په وینا په ټاکلو بڼو کې یې خپله پوهه پر بېلابېلو پړاوونو وېشلې ده.

تر (هلینیزم) وړاندې چې په هنر او تفکر کې یې خپل ځانونه د ځمځو او سېډونکي څرګندول، تر (هلینیزم) وروسته حالت د پوهېدو لپاره د اهمیت وړ دی. فلسفې او ادبیاتو، هنر او پوهې، اقتصاد او فن د لرغوني یونان په پنځېدلي مدنیت کې د فرهنګي خوځښتونو د یوه ټولګي لپاره د پوهې لاره اواره کړه. په همدې ډول د اروپا رنسانس او تر هغه وروسته د روښانتیا عصر او ورپسې نوی عصر او بیا د نوي عصر دوام همدا کار وکړ. روښانتیا د رنسانس د له منځه وړلو په مانا نه ده، په همدې ډول باید په څرګند ډول وو ایو چې تر (مډرنیزم وروسته) حالت له (مډرنیزم) حالت څخه د انکار مانا نه لري.

مډرنیزم یا نوی والی د پانګې له خوځون او نوې ټکنالوژۍ سره تړلی، خپل تفکر یې له خپل داخلي جوړښت سره سم رامنځته کړی او وروستي نویوالي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د یو فکري وضعیت او هم د یو ټاکلي نظري بهیر په توګه خپل ځان څرګند کړ.

د وروستي نوي والي فکر د معمارۍ له فضا څخه نورو حوزو ته ولېږد بېده. د معمارۍ د فکري برخې فلسفیان د وروستي نویوالي د ساحې لومړني نظریه جوړونکي وو.

په مډرن لید کې، مستقیمو، مربع او قایمه کرښو ډېر ارزښت او اهمیت درلود، خو نوي معماران بیا د مستقیمو او قایمو لیکو دا قاطعیت ماتوي او نویو هندسي شکلونو ته پناه وروړي.

دلته نو کېدی شي دې درک ته نږدې شو چې د وروستي نویوالي لید د معمارۍ له هنر څخه ټوکېدلی دی او دې لیدلوري د قاطعیت او مرجعیت پر ماتېدو ټینګار کاوه او هڅه یې کوله، یوه شي ته له یوه واحد لید څخه د ځو لیدلورو مسله دود کړي.

ډېر ژر په اویایمو کلونو کې د فرانسوي فلسفیانو له خوا د وروستي نویوالي نظریه د هنر له حوزې څخه د فلسفې او ټولنپوهنې حوزې ته ننوته او په بېلابېلو ساحو کې د وروستي نویوالي د نظریې تګلورې څرګند شو.

(ژان فرانسوالیوتار) شاید د فلسفې او ټولنیزو علومو په حوزه کې د وروستي نویوالي د مقولې یو له مهمو مخکښانو څخه وي. (لیوتار) ((د وروستي نویوالي پر لوري)) یو اثر ولیکه چې دې اثر په واقعیت کې د وروستي نویوالي د نظریې مانیفسټ (ارمان) وړاندې کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دلته په دې باب یو څو خبرې کوو چې څنګه فرانسوي فلسفې له یو اوږده بشپړتیاوي پړاو څخه سر راوکاږه او د وروستي نویوالي په نامه یې یو شی راڅرګند کړ. تر وروستي نویوالي دمخه موږ د نویوالي په حوزه کې په تېره بیا د هغه په فرانسوي ساحه کې له داسې تفکراتو سره مخامخېدلو چې هر یو یې په یو نه یو ډول قاطعیت او مرجعت زغملای و. د ساري په ډول، د (مرلوپونتي) څرګند پوهنه، د (لوی اشتراوس) او (التوس) جوړښتپوهنه، جوړښتي (مارکسیزم) او ((اګزستاسیالیزم)) هغه بهیرونه وو چې د هغه ځای او مهال فلسفې، هنر او علوم یې جوړ کړي وو.

له دغو رغښتپالو افکارو بیا وروستی جوړښتپالی بهیر راوټوکېده او ستر فلسفیان یې په خپله غېږه کې وروزل. چې د هغوی مجموعه کولای شو د وروستي نویوالي د وضعیت په نامه یاده کړو.

تر نویوالي وروسته شاعر، تر نویوالي وروسته مارکسیست، تر نویوالي وروسته فیلسوف او نور... هغه عبارتونه دي چې په مولف او لیدلوري کې د یو وضعیت ښکارندویي کوي. د ژبې فلسفه په واقعیت کې تر نویوالي وروسته وضعیت جوړوي او د دنیایي متن له حوزې څخه بهر نه ده. هستي او واقعیت په متن کې خپله بڼه جوړوي او زمان او مکان په ژبه کې انځورېږي، د قاطعیت او مرجعیت انګېرنې لومړی خپل ځان په متن کې څرګندوي او وروسته په ټولنیز چلند کې ښکاره کېږي، د نوښتپالو هدف دادی، چې د قطعیت دېوال ونړوي او پرځای یې باوري نسبیت واکمن کړي. (لیوتار) او... په دې باور دي چې له (مارکسیزم) څخه نیولې تر دینه، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرګندتیا پوهنې څخه تر (پوزیتیویزم) پورې ټول د باوري مرجعیت حکمونه او نظرونه لري.

په دې حالت کې نو تر نویوالي وروسته وضعیت ځانګړتیاوې په دې ډول لنډولای شو:

- د قطعیت او مرجعیت پرېښودل
- د لویو روایتونو باطلول
- د متکثرو او وړو روایتونو راخپلول
- د مولف مړینه
- له اثر څخه متن ته
- جوړښت ماتونه
- د خپلولو نظریه (هرمنوتیک)
- څو غږیز (پولي فونیک)
- د ژبنیو لوبو نظریه
- د مانا ځنډول

تر نویوالي پړاو وروسته د فلسفي او هنري اندونو په باب دقیق بحث، زیات مجال او ډېر متن ته اړتیا لري، خو د دې لیکنې له روحیې سره سم، هغه څه چې مو تر دې ځایه ویلي، کولای شي د یوه بحث ټولیزې خواوې څرګندې کړي چې هره برخه یې کولای شو د جزئیاتو له مخې وڅېړو. د ساري په توګه د لویو روایتونو د باطلولو مسله هغه وخت د پوهېدو وړ ګرځي چې لوستونکی لومړی له لویو روایتونو سره اشنایي ولري او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

همغې پېژندنې پر بنسټ د هغو د باطلولو بحث مطرح کړي. تر هغه پورې چې لوستونکي پوه نه شي چې په لیبراله ولسواکۍ او د مارکس په تاریخي ماتریالیزم کې د دولت مقوله له دوو بېلابېلو لیدلورو دوه لوی روایتونه دي چې لومړی یې د هغه د تلپاتېوالي له امله لوی روایت جوړوي او دویم یې د هغه د له منځه تلو له امله لوی روایت ته رسېږي. خو که اوس چېرې لوستونکی د لوی روایت له مخې د دوو بېلابېلو لیدلورو او د دولت د تیورۍ په اړه اشنايي ونه لري، د هغه ابطال په اړه نه پوهېږي چې وروستی نويوالی د هغه باب غږېږي.

قطعیت ذاتاً له یوه غږ څخه راپورته کېږي او دا یو غږیز حالت ځان ته چورلیز حالت رامنځته کوي او دا ځان چورلیز حالت د دې سبب کېږي چې د (زه یو فلسفي) حالت وپنځوي او دا حالت بیا له بورژوازي (انډیویډالیزم) څخه چې پر نوي انسان د شیانو اقتصاد تحمیلوي، توپیر لري. د بشر جوړښت او ټولنیز تفکر څو اړخیز او څو بعدیز دی. دا څو اړخیز والی نه یوازې د انسان پر رواني جوړښت او د ژوندانه پر څرنګوالي واکمن دی، بلکې د انسان پر فکري جوړښت هم د هغو اغېزې څرګندې دي. د ساري په توګه د (سور ریالیزم) ترڅنګ، (سمبولیزم) او (فورمالیزم) هم خپل ژوند ته دوام ورکړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوناني فلسفې

هغه مهال چې يونانيانو په يونان، د ايټاليا په سويل او کوچنۍ اسيا کې په خپلو مستعمرو کې ګڼ حکومتونه جوړ کړل، په دې حکومتونو کې درانه او سخت کارونه زياتره د غلامانو پر غاړه وو او هغه خلک چې ازاد وو، سياسي او فرهنګي کارونه يې کول. د ژوند د همدغو ستونزو له امله په خلکو کې بېلابېل افکار راوټوکېدل، په دې مانا چې هر چا کولای شول له ځان سره دا پوښتنه مطرح کړي چې نړۍ څنګه جوړه شي؟ له دې لارې افرادو کولای شول پر ته له دې چې (اسطورو) ته مخه کړي، فلسفي پوښتنې طرحه کړي. له همدې کبله مونږ پر دې باوري يو چې دا مهال اساطيري تفکر دا سې تفکر ته ځای پرېښود چې د عقل او تجربې پر بنسټ ولاړ و. د يوناني فلسفيانو لومړنی هدف دا و، هر هغه څه چې په طبيعت کې پېښېږي، هغو ته طبيعي توجيحات پيدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبیعتپال فلسفیان

تراوسه پورې دا خبره څرګنده نه ده چې لومړنی فیلسوف څوک و، خو څرنګه چې بشر له ورځنیو ستونزو سره مخامخېده، یو ډول معماوې ورته پیدا کېدلې او دې معماوو ته یې ځواب نه شو ویلای. له همدې کبله یې داسې لارې چارې لټولې چې د دوی ځینو ستونزو ته ځواب ووایي. البته بشر د خپل تاریخ له همغه پیل څخه د داسې لارې په لټه کې و، چې به ژوند کې یې خپل ځاني مشکلات حل کړي. دا ځاني ستونزې څه وې؟ یو خوراک و چې د ژوندي پاتې کېدو تر ټولو مهمه وسیله ده. دویم کالي او دریم کور دی. بشر لومړی همدې دریو مسلو ته پام کوي او معماوې یې هم د همدې مسایلو په اړه دي. خو کله چې په دې برخه کې خپلو اړتیاوو ته ځواب ورکوي، په وروستي پړاو کې له حیرانتیا سره مخامخېږي او دا فکر ورسره پیدا کېږي چې کوم بل څه هم شته که نه؟
ځکه نو که موږ یو څه تخیلي فکر وکړو، نو لومړنی فیلسوف هغه څوک دی چې دغه درې ستونزې: ډوډۍ، کالي او کور یې حل کړې. دا په خپله د ژوند د دوام لپاره د انسان او طبیعت ترمنځ د جګړې پیل و.
د یونان لومړني فلسفیان معمولاً د ((طبیعتپالو)) په نامه یادېږي، ځکه چې هغوی تر هر څه وړاندې طبیعت او طبیعي پېښنو ته پاملرنه کوله.
فلسفیانو په خپلو سترګو لیدل چې په طبیعت کې بدلونونه پېښېږي، خو دا بدلونونه څنګه پېښېدل؟ څنګه کېدی شي پر یوې مادې د بلې مادې بدلون توجیه شي؟ د یونان لومړني فلسفیان ټول په دې اند وو چې باید لومړنۍ مشخصه ماده ددې ټولو بدلونونو سبب شوې وي. دا چې هغوی څرنګه دې نتیجې ته رسېدلي وو، په اسانۍ سره نه شي کېدی طرحه شي. موږ یوازې دومره پوهېږو چې دا باور د یو تصور پر بنسټ ولاړ و. هغوی سره داسې یو تصور و چې لومړنۍ ماده باید وای چې د هغې په وسیله طبیعي بدلونونه رامنځته شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې منځ کې څه چې موږ ته ډېر په زړه پورې دي دا نه دي چې فلسفیانو موندلي، بلکې هغه مسایل دي چې مطرح شوي او هغه لارې او طرحې دي چې د خپلو پوښتنو د ځوابولو لپاره یې غوره کړي دي. مهمه داده چې هغوی (څرنګه) فکر کړی نه دا چې (څه) فکر یې کړی دی.

او سمهال دا په ډاګه شوې چې لومړني فلسفیان یوازې د ظاهري بدلون په لټه کې وو. خو هڅه یې کوله د طبیعت تلپاتې قوانینو ته لاسرسی پیدا کړي. د هغوی غوښتنه دا وه چې اساطیري داستانونو ته له کتنې پرته، د طبیعت پېښو ته لاره ومومي او هغه څه چې په طبیعت کې پېښېږي، د طبیعت له لارې توضیح کړي. دې طریقې له هغې نظریې سره چې وایي تندر او برېښنا، ژمی او پسرلی د خدایانو د کار نتیجه ده، په بشپړ ډول توپیر درلود.

دې نوې طریقې سره فلسفې د هغه وخت له مذهبي باورونو څخه خپله لاره جلا کړه. ځکه نو کولای شو ووایو چې طبیعتپالو فلسفیانو د علمي تفکر لپاره لومړنی ګام پورته کړ او په طبیعي علومو کې یې د څېړنې لپاره ښه زمینه برابره کړه.

د طبیعتپالو فلسفیانو د اثارو ډېره زیاته برخه له منځه تللې ده، هغه څه چې د یونان د فلسفیانو له افکارو څخه زموږ په واک کې دي، په هغو راپورونو کې رالنډېږي، چې (ارسطو) په خپلو لیکنو کې راوړي دي. ارسطو د یونان تر لومړنیو فلسفیانو شاوخوا دوه سوه کاله وروسته ژوند کاوه. هغه په خپلو لیکنو کې د دې فلسفیانو فکرونو ته نغوته کړې ده. دا ټکی په دې مانا دی چې د هغو تفکر ته لاسرسی محدود و، خو هغه څه ته په پام سره چې زموږ په واک کې دي، کولای شو ادعا وکړو چې د یونان د لومړنیو فلسفیانو کړنلاره د لومړنۍ مادې په باب تفکر او د دې مادې له لارې د طبیعي بدلونونو څرنګوالی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملطیه نقش

لومړني فلسفیان له ملطیه (milet) څخه ګڼل کېږي، (ملطیه) چې په (ترکیه) کې یو وړوکی ښار و، تر میلاد وړاندې په (شپږمه او اوومه) پېړۍ کې یو (ایوني) (ionie) ښار ګڼل کېده. ددې ښار بندرونو ته به داسې بېړۍ تلې راتلې چې هر ډول محصولات به یې لېږدول رالېږدول. له همدې کبله د ملطیه د اوسېدونکو روحیه د نورو هغو ځایونو په شان، چې هلته سوداګري ښه غوړېدلې وه، له مذهب څخه یې یو څه واټن درلود او کولای یې شول د زیات کار په واسطه عملي او عقلي فعالیتونه ترسره کړي. دلته غواړو ددې سیمې ځینو اړوندو فلسفیانو او د هغوی نظریاتو ته لنډه کتنه ولرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالس

تر میلاد (۶۲۴ـ ۵۴۶) کاله وړاندې

لومړنی فیلسوف چې په ملطیه ښار کې وپېژندل شو، (تالس) نومېده، تالس د خپل عمر ډېره برخه په تفکر کې تېره کړه. د هغه په باب ویل شوي چې هغه مصر ته د سفر پر مهال د هرم لوړوالی د هغه له سیوري څخه معلوم کړ. ده هغه وخت پر دې کار لاس پورې کړ چې د خپل ځان سیوری یې د خپل قد په کچه و. تالس تر میلاد (۵۸۵) کاله وړاندې د (کسوف) د پېښېدو وړاندوینه هم کړې وه.

ځینې خلک په دې باور دي چې (تالس) واړه ستوري هم کشف کړي او ځینې دا باور هم لري چې ده ددې ستورو اهمیت د بېړۍ چلونې پر وخت پېژندلی دی. په ریاضي کې د تالس قضیه همده ته منسوبوي او دده د نظریو له جملې څخه کولای شو دې مشهورې قضیې ته نغوته وکړو چې: دوه مثلثه هغه وخت مساوي دي چې یوه ضلعه او دوه زاویې یې یوه له بلې سره مساوي وي. البته ځینې پر دې باور دي چې دا قضیه د نورو افرادو له خوا مطرح شوې او په دې خاطر چې نظر یې ومنل شي، ددې فلیسوف په نامه یې مطرح کړې ده.

(برتلراندراسل) په خپل کتاب (د فلسفې تاریخ) کې لیکي: فلسفه تر میلاد (شپږ پېړۍ) وړاندې له الهیاتو څخه پر یوه څه توپیر پیل شوه. د اسنادو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې (تالس) د فلسفې پیلونکی و. د تالس هنر دا و چې د (چا) کلمې پر ځای یې د (څه) کلمه وکاروله. تالس څخه د پخوانیو مفکرینو او یا هم که په دقیق ډول ووایو لکه د پخوانیو متدینانو په شان ونه پوښتل چې نړۍ له (څه) څخه یا د چا په وسیله جوړه شوې ده، بلکې پوښتنه یې په بشپړ ډول نوې مطرحه کړه. ویې پوښتل: نړۍ له (څه) څخه جوړه شوې ده؟ یانې دا چې تالس د نړۍ د پیدا ښت په باب د پخوانۍ اسطورې پېژندنې تفسیر پرېښود او هڅه یې وکړه چې په عقلي ډول د طبیعت توصیف وکړي او د نړۍ پیدا ښت بیان کړي. که چېرې موږ دا پوښتنه په لومړۍ بڼه مطرح کړو، د خپل ځواب په پای کې داسې خدایان مومو چې دا نړۍ یې پنځولې ده او دا د افسانو پر بنسټ دیني ځواب دی، نه فلسفي. خو ددې پوښتنې ځواب چې نړۍ له څه شي څخه جوړه شوې ده؟ یو علمي او فلسفي ځواب دی، لومړنی شخص چې دا پوښتنه یې په دې ډول مطرح کړه، تالس و چې تر میلاد شپږ پېړۍ وړاندې یې ژوند کاوه.

د هغه د افکارو له ځانګړنو څخه یوه داده چې دی د (ارخه) په نامه د یوه لومړني اصل (یا د نړۍ د پیدا ښت لومړی عنصر) چې ددې نړۍ د پدیدو پیلوونکی دی، په لټه کې دی.

(تالس) او به د ټولو شیانو لومړنۍ ماده ګڼله. موږ په دقیق ډول نه پوهېږو چې دده هدف څه شی و؟ شاید هغه پر دې باور و چې ټول شیان له اوبو څخه راوتلي او بېرته پر اوبو بدلېږي. څرنګه چې ده په ((ملطیه)) ښار کې ژوند کاوه او دا داسې یو ښار و چې د ټاپو بڼه یې درلوده او اوبو د هغه اوسېدونکو ته ډېر اهمیت درلود او کله چې تالس په مصر کې ژوند کاوه نو پوره باور دی چې د (نیل رود) تر څپانده کېدو او کښناستو وروسته یې د کرنیزو ځمکو حاصل ته پام کړی او لیدلي یې دي چې تر هر ځل اورښت وروسته کانټاران او چینجي پیدا کېږي. سربېره پر دې تالس شاید پر یخ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخار باندې د اوبو د بدلېدو او پر اوبو باندې د هغو د بېرته بدلېدو فکر هم کړی وي. ځینې خلک دده دا تفکر د (بابلیانو) له تفکر څخه اغېزمن ګڼي، ځکه هغوی باور درلود چې ((ابسو)) د خوږو او ((تی امت)) د تروو اوبو استازي دي. دی د همدغه فکر تر اغېز لاندې د نړیوالو پدیدو د پیدا ایښت ریښه اوبه ګڼي.

له بلې خوا دې تفکر ته دده لېوالتیا کولای شو داسې په ګوته کړو ، څرنګه چې اوبه کوم ټاکلی شکل نه لري او کولای شي هره بڼه خپله کړي، له همدې کبله دی د اوبو په باب فکر ته راکاږي او دا چې اوبه د ژوند ماده ده او بیا چې همدا خوځښت او لید په اوبو کې دی، د هغه ذهن خپل ځان ته راکاږي او هم د شتوالي ټولې نښې نښانې له همدې ځانګړتیاوو برخمنې دي. هغه هنر چې تالس ترسره کړ ی و په ډېروالي کې د یووالي پیدا کول، بل د ریښتیا پالنې پلوي کول او د دیني اسطورو او افسانو رنګول دي چې شاعرانو د نړۍ د تحلیل لپاره خلکو ته انځور کړې وې او خلکو هم پر هغو باور درلود.

تالس پر روح باور لري، خو نه د یو مجرد څیز په توګه، بلکې د داسې یوه خوځنده ځواک په توګه چې شیانو ته حرکت ښښي او هغوی یو بل کې ځایوي. دی روح هم خدای ګڼي.

په پای کې تالس دې پایلې ته ورسېد چې: ((هر څیز له خدایانو ډک دی))

تالس تصور کاوه چې نړۍ له ناڅرګندو خوځنده ځواکونو ډکه ده. په دې سره چې له خدایانو څخه دده هدف همدغه خوځنده ځواک و او د (هومر) د سرودونو له خدایانو سره اړیکي نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اناکسیماندروس

تر میلاد (۶۱۰-۵۴۷) کاله وړاندې

اناکسیماندروس بل فیلسوف و چې په (ملطیه) ښار کې یې ژوند کاوه، هغه باور درلود چې زموږه نړۍ د بې شمېره نړیو له جملې څخه یوه ده او دا بې شمېره نړۍ له یوې تلپاتې مادې څخه راټوکېدلي او بېرته به همغې ته ګرځي. ستونزمنه خبره ده چې وکولای شو له تلپاتې مادې څخه د هغه پر منظور پوه شو خو دا څرګنده ده چې دی د تالس پر خلاف کومې ځانګړې مادې ته نغوته نه کوي.
شاید دهغه هدف دا وي، هغه څه چې رامنځته شوي، باید له هغه څه سره توپیر ولري چې دا ورڅخه راټوکېدلي دي. څرنګه چې هر شی رامنځته شي، له منځه تلونکی دی، نو باید رامنځته کوونکی یې تلپاتې وي چې هر څه وکولای شي له هغه څخه راوټوکېږي او بېرته هغه ته وګرځي. په دې ډول نو څرګنده ده، ممکنه نه ده چې دا لومړنۍ ماده همدا معمولي اوبه وي. بلکې د فلسفي لومړۍ مهمه پوښتنه داده چې دا نړۍ له څه شي څخه راټوکېدلې؟ او څه ډول جوړه شوې ده؟ (اناکسیماندروس) په (ایونیا) او (یونان) کې د لومړي ځل لپاره ((د طبیعت په باب)) په نامه یو اثر کې خپل فلسفي نظرونه په نثر لیکلي دي. د لمریز ساعت یا شاخص (gnomon) جوړونه یې هم ده پورې تړلې ده، که څه هم ویل کېږي چې دا د (بابلیانو) ترمنځ دود و او (اناکسیماندروس) له هغوی څخه اخیستی دی. د لومړي ځل لپاره یې جغرافیایي نقشه انځور کړه، د ځمکې په باب پر دې باور و، چې دا ځمکه استواني شکله ستونونه دي چې هوا پرې راتاوه شوې ده او له کومې ډډې لګولو پرته د نړۍ پر مرکز په عمودي ډول تاوېږي، له همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

امله نه لویېږي، ځکه چې په مرکز کې د واقع کېدو له کبله د خط وسیر کومه مرجح نه لري چې د هغې خوا ته لېوالتیا پیدا کړي.

ځکه خو د هغه څه پر خلاف چې د اسطورو پر بنسټ پرې باوري وو، ځمکه ((نه پر ټینګو ستنو ولاړه ده او نه داسې ونه ده چې سر یې هوا ته رسي او ملې یې ناپایه ژورو ته، بلکې په فضا کې معلقه ده.)) او د اسمان څرګند چټ د دې خبرې ښکارندویې کوي، چې ځمکه یې په مرکز کې واقع ده او ((لمر تر هغه وروسته چې د ځمکې له پاسه خپل ورځینی راګرځېدل پای ته ورسوي، تر ځمکې لاندې خپلو ګرځېدو ته دوام ورکوي او سهار بېرته همغې نقطې ته رسي چې له هغې څخه یې حرکت پیل کړی و.))

ځکه نو دا کیهان نیمکره نه دی، بلکې بشپړ کره دی او ځمکه د هغه په مرکز کې واقع ده. او لکه څنګه چې په پخوانیو نظامونو کې ویل شوي، لمر د نړۍ پر څنډو راڅرخي، لمر یوازې یوه ژوره کنده ده چې د یوې لویې څرخې په لمن راڅرخي هغه ژوره کنده چې په هغه کې واقع ده، هم په همدې ډول څرخي.

که اوس دا ژوره کنده وتړل شي او د کوم څه په واسطه د دې ژورې کندې خوله پټه شي، (خسوف) یا (کسوف) رامنځته کېږي، ځکه خو د هغه انځور له مخې چې (اناکسیماندروس) یې وړاندې کوي، ځمکه په مرکز کې واقع ده، لمر او نورې سیارې د هغې پر شاوخوا راڅرخي.

نړۍ ولې دا بڼه خپله کړه؟ هغه څه (اناکسیماندروس) ته په زړه پورې دي چې هغه د دې نړۍ د جوړښت څرنګوالی بیانوي. ((کله چې شیان له یو بل څخه جلا شول، دا نړۍ چې موږ یې پېژنو، د بوړبوکۍ په شان د یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرخنده حرکت له امله جوړه شوه، په دې مانا چې د خاورې او اوبو په ځېر درانه عناصر د باد په مرکز کې پاتې شول، او ر ځنډې ته ټېلو هل شو او هوا په منځ کې پاتې شوه. نړۍ لکه د یوې ګردۍ په څېر نه ده، بلکې یوه لنډه استوانه ده.))

هغه باور درلود چې ((زموږ تر نړۍ مخکې بې شمېره نورې نړۍ موجودې وې، چې دویم ځل له منځه تللي او د نامنظومو ورو ټوټو بڼه يې خپله کړې ده)) ظاهراً دا فکر د (هیسود) په تفکر کې ریښه لري، (هیسود) به ویل: ((په پیل کې د نړۍ ټول شتوالی نامنظم او ګډوډ و.))

د ژوند د پیدا ایښت په باب (اناکسیماندروس) باور درلود، چې ژوند له سیندونو څخه راټوکېدلی، ژوي له رطوبت څخه پیدا شوي دي او انسان په پیل کې کب و، خو دا چې ولې انسان له نورو حیواناتو څخه زېږېدلی دی، د هغه په نظر څرنګه چې د انسان ماشوم نه شي کولای په ماشومتوب کې ځان خپله وساتي، تر حیوان زیات ساتنې ته اړتیا لري او دا شونې نه ده، په یوازې ځان لږ تر لږه له طبیعي لارې خپل ژوند ته دوام ورکړي، ده د هغو نظریاتو مخه نیولې چې د ارسطو په شان انسان دا سې ګڼي چې له ځمکې څخه راوتلی دی.

خو ولې نه شو کولای د نړۍ رغوونکي عناصر له اوبو یا نورو عناصرو څخه وګڼو او ولې (اناکسیماندروس) د خپل استاد (تالس) نظر ونه مانه. د (اناکسیماندروس) له اوبو څخه د تالس مراد ((همدا متعارفې اوبه)) د ټولو څیزو منشا او ټولو شیانو اصل)) ګاڼه. د اناکسیماندروس په نظر اوبه نه شي کولای، د ټولو شیانو ماده اوسي ځکه چې خپله د خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا ایښت لپاره تودوخې ته اړتیا لري. یانې که چېرې یو جامد جسم غواړي ذوب شي او یا مایع پر بخار بدل شي، باید حرارت ورکړل شي، ځکه نو هغه دوه (یخ) او (ګرم) عناصر باید د جلا والي له لارې د بلې مادي له موادو رامنځه شوي دي. دده په نظر ځرنګه چې اضداد (ضدین) یو بل سره نه پخلا کېږي، که چېرې یو د اصل په توګه وټاکل شي، نو سملاسي به پر نورو عناصرو سیوری وغوړوي، یانې دا چې ټوله نړۍ باید پر اوبو بدله شوې وای، د (انکسیماندروس) په نظر ټول مواد او مادي بنې چې له یو بله پیدا کېږي، په یوه مانا یو بل سره مساوي ارزښت لري او یو پر بل هېڅ لوړتیا نه لري، له همدې کبله نه شو کولای لږ تر لږه یو د بل مبدا او مولد وګڼو. دا عنصر پر اضدادو مقدم دی؛ اضداد له هغه ځخه رامنځته کېږي او له هغو سره منحلېږي. ((دا خمیره د عادي شیانو ځانګړتیاوې نه لري.)) د ډېرو تختې، رودونه او داسې نور... یا ان د هغو د رغوونکو (خاورې، اوبو او داسې نورو... ځانګړتیاوې، بلکې ددې ټولو بنسټ په هغو کې څرګندېږي.

ځکه نو هغه لومړنی عنصر یا لومړنی اصل څه شی دی؟ د هغه په نظر ماده. د موادو ماده داسې یو شی دی، چې دوه ځانګړنې لري: ۱- د ټاکنې یا تعین نشتوالی. ۲- د تناهي نشتوالی. (سیمپلیکوس) د (تنو فراستوس) له خولې لیکي: ((د ټولو موجوداتو د لومړني اصل عمومي عنصر د (اپایرون) په نامه یوه نامحدوده ماده ده... دا نه اوبه دي او نه هم په اصطلاح کوم بل عنصر، بلکې بل نامحدود طبیعت دی چې له هغه څخه ټول اسمانونه او نورې نړۍ چې په هغه کې دي، راڅرګندېږي، او له هغو څخه نور څېزونه راټوکېږي، هماغه دی چې یو ځل بیا د اړتیا له مخې له منځه ځي، ځکه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو پر یو بل د ظلم له امله د د وخت له فرمان سره سم یو بل ته تاوان او جریمه ورکوي. لکه څنګه چې دی یې پر خپله په دې شاعرانه ژبه بیانوي.

(اپا پرون) په یوناني ژبه کې د لایتناهي، ډېر زیات نامحدود او د بې بریده او بې سرحده مانا ورکوي. د لایتناهي مانا د شومره والي له پلوه هم کېدی شي او له مکاني پلوه هم او دغه راز د شکل او ماهیت له پلوه هم ټاکلی برید نه لري. هغه نا متناهي تر متناهي لوړه ګڼله، څرنګه چې (انکسیماندروس او ملیوس) نا متناهي تر متناهي لوړه ګڼله، نو ځکه خو د ارسطو تر نیوکې او کره کتنې لاندې راغلل. څرنګه چې د نوې افلاطوني او مسیحیت تر فلسفې وړاندې په تېره بیا لرغونو فلسفیانو نامتناهي تر متناهي وروستې ګڼله، نو خدای یې د نامتناهي په اندول متناهي انګېره دا پوښتنه مطرح کېدله چې متناهي خدای موجود دی؟ څرګنده ده چې کولای شي د هر شي لاربنوونه وکړي او دا خبره هم څرګنده ده چې په خپله (اناکسیماندروس) (نامتناهي) چې په پرله پسې توګه نوې نوې نړۍ زېږوي او بېرته خپله بڼه خپلوي، خدایي موجود ګڼلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اناکسیمنس

تر میلاد (۵۸۵- ۵۲۸) کاله وړاندې

(اناکسیمنس) تر میلاد(۵۷۰- ۵۲۶) کلونه وړاندې د ملطیې ښار دریم استوګن فیلسوف و. (اناکسیمنس) هم د (اناکسیماندروس) په شان د نړۍ د پیدا ایښت لومړنی عنصر د یو نامحدود او یو ازیني علت زیږنده ګڼي، خو برعکس هغه په دې نظر و چې دا یو مشخص او ټاکلی علت دی، نه نا مشخص او نا ټاکلی. دی (هوا) د نړۍ د پیدا ایښت د لومړني عنصر په توګه مطرح کوي.

په پاخه باور چې (اناکسیمنس) به د اوبو په باب د (تالس) پر نظریاتو پوهېده، خو دا چې اوبه څرنګه پیدا شوي دي؟ (اناکسیمنس) اوبه د هوا غلیظ شوی شکل ګاڼه. البته اوس هم موږ چې کله ګورو باران اوري، اوبه له هوا څخه لاندې تویېږي، دا فیلسوف په دې نظر و چې کله چېرې اوبه ډېرې غلیظې شي، نو پر خاورې به بدلې شي، کېدی شي په دې برخه کې دده پاملرنه هغې خاورې راجلب کړې وي، چې د یخ تر ویلي کېدو وروسته د ځمکې پر مخ را څرګنده شوې وي. له بلې خوا هغه په دې نظر و چې د هوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نرۍ کېدو سره اور رامنځته شوی دی. په دې ډول د (اناکسیمنس) په نظر خاوره، اوبه او اور له هوا څخه رامنځته شوي دي.
په هغه پړاو کې چې په لرغوني یونان کې فلسفي تفکر د باور وړو، نو د منطقي تفکر پر وړاندې ټول دودیز باورونه او یا باوري سرچینې لړزېدلې او خپل باور یې له لاسه ورکاوه. ددې بهیر شعار دا و چې: ((تر هغه پورې هېڅ مطلب سم نه دی چې (زه) ونه کړای شم هغه خپل ځان ته په غوڅو دلایلو توجیه کړم او (زما) تفکر پر دې بریالی نه شي چې د هغه په باب خپل ځان ته قناعت ورکړم.)) دا روحیه له بشر پوهنې، جغرافیې او تاریخ څخه نیولې تر طبي کتابونو پورې پر ټولو (ایونیایي) لیکنو واکمنه وه. په دې ټولو کتابونو کې نیوکه (د لومړي مفرد شخص له ضمیر) یانې (زه) له لارې ترسره کېږي. د ساري په توګه د بشر پوهنې او جغرافیا لومړنی رامنځته کوونکی (هکاتنوس) د (انسانپوهنې) په نامه خپل کتاب دا سې پیلوي.
((د ملطیې او سېدونکی (هکاتنوس) دا سې وايي: هر هغه مطلب چې زما په نظر یې له حقیقت سره سمون درلود، هغه مې لیکلی دی، ځکه چې د یونانیانو خبرې رنګارنګ او زما په نظر له دروغو ډکې دي.))
ځکه نو په لرغوني یونان کې د فلسفې د پیدا ښت په پیل په تېره بیا په ملطیه ښوونځي کې فلسفي تفکر د (زه) د ظهور لپاره یوه لاره وه. البته په دې شرط لکه څنګه چې ورته نغوته وشوه دا (زه) وکولای شي په غوڅو او څرګندو دلایلو خپلې ادعاوې توجیه کړي او د هغو لپاره بېرته حساب ورکړي. سربېره پر دې باید دا توجیهات او دفاعیې له (زه) څخه بهر سرچینې ته لاړې نه شي. بلکې په خپله د (زه) پر سرچینو ولاړې وي او ان که چېرې تأکل شوې وي له (زه) څخه د باندې پر بهرنیو سرچینو ولاړې وي، باید د هغو سرچینو باور او ارزښت مخکې تر مخکې په خپله د (زه) له لارې تائید شوي وي.
دا سې ښکاري چې ان نن ورځ هم دا ډول وي، یانې دا چې د هر انسان (زه) او یا هم د یوې ټولنې زه زه (موږ موږ) ددې لپاره چې د څرګندېدو وړتیا پیدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او د کړنې یا فعلیت پړاو ته ورسېږي، له دې پرته بله هېڅ چاره نه لري چې پر فلسفې لاس پورې کړي او دا ځکه چې:
د دیني تفکر په تګلاره کې ((نقل)) پر ((عقل)) واکمنېږي او (زه زه) نو بیا د دیني بنسټګرانو پر وړاندې سر نه شي پورته کولای. ((عقل)) بیا د دیني ارزښتونو، اعتقاداتو او احکامو پر وړاندې (د یوې توجیه کوونکي وسیلې) کچې ته راټیټېږي او د ازادانه بیان وړتیا له لاسه ورکوي.
په (اناکسیمنسي) فلسفه کې د پاملرنې وړ بل ټکی هغه ورتوالی یا تشابه ده چې د (هوا) او (خدای) تر منځ موجوده ده. (اناکسیمنس) وایي: ((هوا)) خدای دی. دی د ټولو موجوداتو د شتوالي علت په نامحدودې هوا پورې تړي، هغه د خدایانو له شتوالي انکار نه کوي او نه د هغو په باب غلی پاتې کېږي، دې سره سره هغه باور نه درلود چې (هوا) دې خدایانو جوړه کړې وي، بلکې خدایان خپله له هوا څخه منځته راغلي دي.
پر لرغوني یونان کې مطرحو خدایانو د یوه واکمن په توګه یو خدای درلود، چې په دیني اصطلاح یې هغه د ((زنوس)) په نامه یاداوه.
د دوی دا واکمن خدای د (اناکسیمنس) په نظر همغه ((هوا)) وه. د (اناکسیمنس) په نظر ځمکه مسطح بڼه لري، د هوا د انقباض په نتیجه کې رامنځته شوې او خپله ځمکه پر هوا سوره ده، پر هغې یې ډډه لګولې ده. په خپله هوا بیا یو ټاکلی امر او د هویت څښتنه ګڼي، شاید (اناکسیمنس) په دې باب چې هوا د ځمکې او اسمان ساتندویه ده، د انسان د تنفسي وضعیت تر اغېزې لاندې راغلی وي، یانې لکه چې نفس (دم یا بیا دم) بدن په بشپړ ډول احاطه کړي او د هغه د خوندیتابه او ساتنې سبب ګرځي، هوا هم نړۍ په بشپړ ډول احاطه کړې او د هغې د خوندیتابه او ساتنې سبب ګرځېدلې ده، ځکه نو دده په نظر له هوا پرته بل څه نه شي کولای د موجوداتو د پیدایښت او ژوند عامل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوناني افكارو كې بدلون

موږ په تېرو بحثونو كې د بېته متوجه شو چې (تالس، اناكسيماندروس او اناكسيمنس) وايي: چې ټول شيان له يوې لومړنۍ مادي څخه منځته راغلي دي، خو د مسالې اصلي زړى په دې كې دى چې دې لومړنۍ مادې ځرنګه په ناڅاپي ډول بدلون كړى او پر يوه بل شي بدله شوې ده؟

ددې مهمې مسالې په باب غوارو ددې دورې د مهمو او نامتو فلسفيانو: (پارمنديس، هراكلتيوس، امپكلس، اناكساګوراس او دموكراتيوس) نظريات وڅېړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پارمنیدس

تر میلاد (۵۴۰-۴۸۰) کاله وړاندې

پارمندیس د (النایي) ډېر نامتو فیلسوف و، چې تر (۵۴۰-۴۸۰) کلونه وړاندې یې د ژوند زمانه ده.

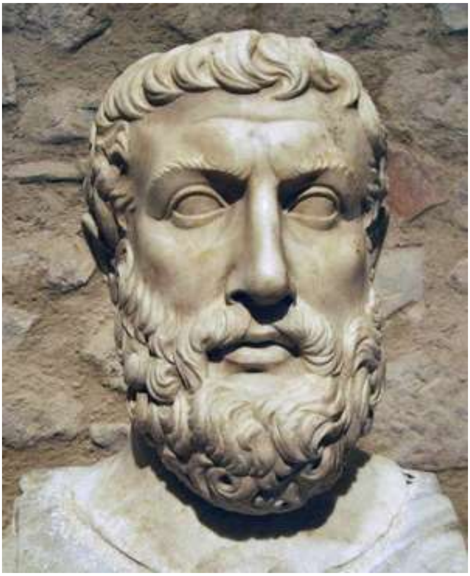

ده د مادې د تغیر او بدلون مسالې ته پام وکړ او لومړنی سړی دی چې د میتا فزیک په باب یې بحث کړی دی. ده خپل (میتا فزیک) د خپل اثر پر بنسټ اعیار کړی. دا اثر (د طبیعت په باب) نومېږي. څه شی چې د هستۍ یا ژوند په باب دده مخې ته راغلي، هغه یې په شهودي ډول شرح کړي دي. دی په دې نظر و ؛ څه شی چې په نړۍ کې شته هغو همېشه وجود درلود. پارمندیس د (النا) ښار اوسېدونکی و، دا ښار د ایټالیا په (سویل) کې واقع و، چې هغه وخت د (یونان) له مستعمرو څخه ګڼل کېده. (پارمندیس) او نورو نامتو (النایي) فلسفیان چې دی یې بیا تر ټولو مشهور وو، په دې نظر وو چې هېڅ شی نه شي کولای له هېڅ څخه رامنځته شوی وي او هغه څه چې شته هغه هم نه شي کېدلای پر هېڅ بدل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پارمنديس) يوازې پر دې هم بسنه ونه کړه، د طبيعت په باب يې خپلې پلټنې ته دوام ورکړ او په پای کې دې پايلې ته ورسېد چې (شی، وجود او يا هستي) تلپاتې څيز دی، په هغو کې تغير او اوښتون ته لاره نه شته.
همدارنګه د هستۍ لپاره نيستي نه شته، يانې په دې مانا چې واقعي بدلون شونی نه دی او هېڅ شی نه شي کولای، له خپل ځانه پرته پر بل شي تبديل شي. هغه په خپل دې فکر سره له هستۍ څخه د وخت يا زمان عنصر حذف کړ او دا د (پارمنديس) د ميتافزيک له اساسي شکلونو څخه ګڼل کېږي.
البته (پارمنديس) ته دا خبره څرګنده وه چې طبيعت همېشه له يو لړ بدلونونو سره لاس و ګرېوان دی. هغه پر دې پوهېده چې په خپلو حواسو دا بدلونونه توضيح کړي، خو نه يې شول کولای، کوم څه چې هغه ته حکم کوي، هغه سره منسجم کړي. په هر ډول دا خبره څرګنده ده، که ټاکل شوې وای هغه د (حس) او (عقل) له جملې څخه يو غوره کړي نو (عقل) به يې غوره کاوه.

يوه مشهوره مقوله ده چې: ((هغه څه منم چې وينم يې)) خو (پارمنديس) ان تر هغه وروسته چې يو شی به يې په سترګو ليده، بيا يې هم نه مانه، هغه په دې نظر و چې حواس موږ ته د دې نړۍ سم انځور نه کاږي او دا تصوير له هغه څه سره چې عقل يې حکم کوي، سمون نه خوري.

(پارمنديس) (د طبيعت په باب) په يوه منظومه کې په شاعرانه ژبه داسې ويلي دي:

((دا هېڅکله مه منه کوم څه چې نه شته، هغه شته

ژور فکر دې له دې فکر څخه لرې لره))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د (پارمندیس) موخه داده ، هغه څه چې ثابت وجود لري، تغیر نه کوي، د پېژندنې او کشف وړ دي، دا هستي ده او هر هغه څه شی چې بدلون مومي او د تغیر وړ دي، څرنګه چې حقیقي وجود نه لري، نو ځکه نشتوالی دی او (هستي) یا شتوالي نه لري.

د (پارمندیس) په فلسفه کې له هستۍ یا شتوالي څخه د زمان حذف پر دې بنسټ و چې هغه زمان هم د مکان او حرکت په شان د هستۍ ظاهري بڼې ګڼلې، نه دا چې د هستۍ له حقیقت او ماهیت څخه یې ریښه اخیستې وي، هغه زمان د وهم، حواسو او سرسري ذهنونو زېږنده ګاڼه او په پایله کې هغه ته په کومه اساسي مانا قایل نه و، نو ځکه خو یې له همدې کبله د هستۍ ژوره پېژندنه د زمان او حرکت له تېرو بستنې (سرابه) لرې ګڼله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هراکليت

تر ميلاد (۵۴۰-۴۸۰) کاله وړاندې

(نه شو کولای په يوه رود کې دوه ځله ولامبو)

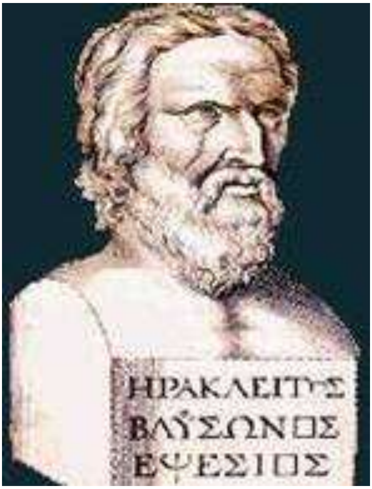

هراکليت د (پارمنديس) همعصره و، هغه د کوچنۍ اسيا، د اوسنۍ ترکيې د (افه سوس) ښار اوسېدونکی ګڼل کېده، (افه سوس) د لرغوني يونان دويم لوی ښار و، چې مکيوس (ملطيه) ته نږدې ودان و. (هراکليت، هراکلتيوس يا هرقليتوس) تر سقراط وړاندې ډېر نامتو فيلسوف دی، چې د لويديځ ډېرو لويو فلسفيانو د هغه فلسفې ته پاملرنه کوله، چې له هغې جملې څخه کولای شو، د (افلاتون، هېګل، نېچه او هايدګر) نومونه د بېلګې په توګه ياد کړو.

تر ميلاده نيمه پېړۍ وړاندې بيا تر اوسه پورې چې دوه زره څو سوه کاله تېرېږي علم او فلسفه لا هم د هراکليت د نظرياتو تر اغېز لاندې دي. په داسې حال کې چې هغه خپله د ختيځ د خوځنده او تلپاتې فلسفې تر اغېز لاندې و. (سقراط) به ويل: ((د يوه هوښيار انسان يو ژورليد په کار دی چې د هغه په جملو پوه شي.)) (هيګل) هراکليت يو ژور روښنفکر ګاڼه چې د فلسفې د علم د کوچنيوالي د ودې او د بشپړتيا د پيل سبب شو. (نېچه) ليکي: ((د هراکليت اثار او نظريات به هېڅکله زاړه نه شي)). د بشر د تفکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهیر د مورخانو په نظر (افلاتون، هیګل، مارکس، نیچه) او نور فلسفیان د (هراکلیت) د نظریاتو تر اغېز لاندې وو.
سره له دې چې د هراکلیت د تضاد قانون پر خپلو نورو همهالو خپل مهم اغېز پرېښود خو د هغه نظر وروسته بیا د ناسم پوهاوي سبب او په غلط ډول تفسیر شو. (داروینیستانو) هڅه وکړه د اضدادو د مبارزې پر تیورۍ ډډه ولګوي، هغه زده کړي او د خپلو نظریاتو تیوریک بنسټ یې کړي، له هغې جملې څخه د بقا د تنازغ او تکامل تیوري ترلاسه کړي. (هراکلیت) په خپله هم د خپلو هممهالو روښنفکرانو لکه (سکریت، فیثاغورث، هومر او هزوید) د نظریاتو پر وړاندې د نیوکو په یوه نا ډیموکراتیک دریځ کې پاتې شو.
(هراکلتیوس) د میلتوسي (ملطیې) له دریو غټو فلسفیانو څخه لوی توپیر درلود، هغه د دریو مخکینیو فلسفیانو چې د طبیعت د لومړنۍ مادې په لټه کې وو، د هغوی پر خلاف خپله پاملرنه د طبیعت د متوازن بدلون او د دغه بدلون د څرنګوالي په باب راټوله کړه، ځکه نو شاید وویلای شو چې هراکلیت تر (پارمندیس) زیات پر حواسو ډډه لګوله.
د هراکلیت د فلسفې د کتورینو دوه خواوې درلودې:
لومړی هراکلیت په دې نظر و چې: ((هر څه په حرکت کې دي)) هر څه د تېرېدو په حال کې دي او هېڅ څیز ثابت نه دی. ځکه نو موږ نه شو کولای په یوه سیند کې دوه ځله ګامونه پورته کړو. ځکه چې هر ځل په دې سیند کې ګام واخلو، زموږ له پښو څخه اوبه تېرېږي او موږ به هم هر خل بدلون کړی وي، د نړۍ دا تغیر او بدلون کولای شو د (هراکلتیوس) د وکتورینو لومړۍ خوا وګڼو.
د هغه د دوکتورینو دویم اړخ په نړۍ کې د اضدادو ترمنځ له کشمکش څخه عبارت دی، هراکلیت په دې نظر و چې نړۍ تل د اضدادو محل دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هراکلیت په نظر نړۍ نه خدای او نه هم انسان پنځولې ده. بلکې تضاد او د اضدادو مبارزه د هغې د تحول، تغیر، ژوند او حرکت سبب ګرځي. که چېرې هېڅکله ناروغ نه شو، نو هېڅکله به درک نه کړو چې روغتیا یا سلامتي څه شی دی. که چېرې هېڅکله وږي نه شو، نو د مړښت په خوند به هېڅکله پوه نه شو، کله چې جګړه نه وي نو د سولې پر ارزښت نه پوهېږو او که چېرې ژمی نه وي، نو پسرلی به هم دا پرتم ونه لري.

هراکلیت په دې نظر و چې ښه او بد دواړه په ژوند کې خپل خپل ځای لري او یو د بل ترڅنګ د اضدادو له وجود پرته دا نړۍ پایته رسي، هغه د یو فرد مرګ د بل فرد له ژوند سره تړلی بولي، بدي او نیکي یو شی ګڼي او وایي چې یوازې زموږ په نظر توپیر لري، خوښي او غم هم یو د بل لازم او ملزوم ګڼي.

هراکلیت په دې باور و چې که چېرې ((خدای همغه شپه او ورځ، اوړی او ژمی، جګړه او سوله، لوږه او مړښت وي)) په ډاډ سره د هغه خدای اساطیري خدای نه دی. دده په نظر خدای او خدایي هغه شی دی چې ټوله نړۍ رانغاړي، یانې خدای دده په نظر هغه طبیعت دی چې په پرله پسې ډول بدلون کوي او د اضدادو یوه مجموعه ده.

هراکلیت زیاتره د (خدای) د کلمې پر ځای له ((لوګوس)) یوناني کلمې څخه چې د عقل مانا ورکوي، ګټه پورته کړې ده. هغه په دې نظر و چې که چېرې موږ انسانان تل په یوه ډول فکر ونه کړو او زموږ پوهه هم په یو ډول نه وي، باید یو ډول (نړیواله پوهه) موجوده وي چې د طبیعت د ټولو پېښو لارښوونه کوي چې دا ((نړیواله پوهه)) یا (نړیوال قانون) په ټولو کې یو ډول دی او انسانان باید هغه تعقیب کړي. دې سره سره هغه په دې نظر و چې اکثره خلک په ژوند کې له خپل شخصي او فردي عقل څخه ګټه پورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي. له همدې کبله هغه د ادم زامنو ته زيات ارزښت نه ورکاوه او د هغوی نظريات يې ماشومانه ګڼل.

په دې ډول نو هراکليت د طبيعت په ټولو اضدادو او بدلونونو کې يو ډول يووالی او ژوند ليده او هغه څه چې د دې تغيراتو او بدلونونو زمينه يې برابروله، هغه يې د (خدای) يا ((لوګوس) په نامه ياداوه.

له بل پلوه د هراکليت فلسفه تاريخي اصالت لري او هغه دا چې د تاريخ د قضاوت اخلاقي اړخ ته قايل دی. په بله وينا په دې تله چې ((څه چې واقعي دي هغه حقيقي دي)) يانې دا چې ويلای شو، ((کوم څه چې واقعي دي، هغه اخلاقي دي)).

لکه څنګه چې هراکليت يې څرګندوي د جنګ نتيجه تل عادلانه وي، لکه څرنګه چې هراکليت پر دايمي بدلونونو باور لري، له دې ستونزې سره مخامخېږي چې د عدالت معيار او تلنه هم د تغير او بدلون په حالت کې دي. هراکليت دا ستونزه د ارزښت پالنې په نسبت د اضدادو په يووالي حلوي:

((ژوند او مرګ، ويښه او خوب، ځواني او زړښت دا ټول سره يو دي، ځکه چې يو پر بل بدلېږي او بيا دويم بېرته پر لومړني. هغه چې له خپل ځان سره پر دښمنۍ اخته دی، د خپل ځان لپاره ملتزم کېږي. اضداد يو بل سره پيوستون لري، تر ټولو ښه همغږي د ناسم جوړښت پايله ده او هر څه د دښمنۍ له لارې پيدا او پالل کېږي، هغه لاره چې پورته ځي، همغه لاره ده چې کښته راځي... مستقيمه لاره همغه کږه لاره ده او له هغې سره تړلې ده.

د خدايانو پر وړاندې هر شی ښکلی او حق دی، خو د ادم زامن ځينې شيان حق او ځينې ناحق ګڼي. ښه او بد دواړه يو دي)).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځینو اړخونو له پلوه د (هراکلیت) او (پارمندیس) لیدلوري یو د بل پر واندې ودربدلي دي. یوه پر (عقل) لاس پورې کړی او دویم پر (حس). (عقل) پارمندیس ته حکم کاوه چې هېڅ شی بدلون نه مومي او تغیر نه خوري، خو (حس) بیا هراکلیت ته حکم کاوه او د طبیعت دایمي تغیر یې تائیداوه ، کوم یو حق په جانب و ، (هراکلیت) یا (پارمندیس)؟ پر عقل باید باور وشي که پر حس؟ده ولګول شي او باور پرې وشي؟

ددې دواړو فلسفیانو د دوو مسلو وړاندوېنه کړې ده:

پارمندیس باور درلود چې:

الف- هېڅ شی بدلون نه مومي.

ب- حس کېدی شي له سړي څخه لاره ورکه کړي.

او په مقابل کې یې هراکلتیوس په دې نظر و چې:

الف- هر شی بدلون مومي (هر شی په حرکت کې دی)

ب- کولای شو پر حس باور وکړو.

دا شونې نه ده چې د نورو لویو فلسفیانو تر منځ داسې لوی تضاد پیدا کړو. خو له دوی څخه یو حق په جانب و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امپدکلس

تر میلاد (۴۹۴-۴۳۴) کاله وړاندې

امپدکلس چې تر میلاد (۴۹۴-۴۳۴) کلونه وړاندې یې ژوند کاوه، په پای کې پر دې بریالی شو چې له تیارې څخه دراوتو لاره پیدا کړي او فلسفه له دې سرګردانۍ څخه وژغوري، هغه په دې نظر و چې (پارمندیس) او (هراکلتیوس) هر یو د خپلو دې دوو نظرونو له جملې یوه کې په حقه و او په بل کې یې اشتباه کړې وه.

په دې ټکي کې له نورو فلسفیانو سره د (امپدکلس) د نظر اختلاف مهم و، هغوی د یوې لومړۍ مادې پر شتوالي باور درلود، په داسې حال کې چې (امپدکلس) په دې نظر و چې که چېرې یوازې یوې لومړنۍ مادې شتوالی لرلای، هېڅکله نه شو کېدی کوم څه چې عقل وایي او کوم څه چې حس یې وایي، د دواړو ترمنځ اړیکه ټینګه کړو.

(امپدکلس) په دې نظر و چې په طبیعت کې څلور لومړني عناصر (منشا) شته چې دا څلور عناصر له خاورې، هوا، اور او اوبو څخه عبارت دي.

د هغه په نظر په طبیعت کې ټول را منځته شوي بدلونونه د دغو څلورو عناصرو له یو ځای کېدو او بېرته له یو بله له جلا کېدو څخه را منځته شوي او یوازې د هغو د ترکیب کچه یو بل سره توپیر لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ویل دا خبره سمه نه ده چې وو ایو: ((تول شیان)) تغیر کوي. ځکه چې په اصل کې هېڅ شی تغیر نه کوي، څه شی چې پېښېږي، په اصل کې یو بل سره د دغو څلورو عناصرو پیوستون او بېلتون دی.

(امپدکلس) په دې نظر و چې په طبیعت کې باید دوه ځواکونه موجود وي. هغه دا دوه ځواکونه د (مینې) او (کینې) په نامه یادول، هغه څه چې د عناصرو د شلېدلو سبب ګرځېده هغه کینه وه، ځکه نو د مادې د ځواک تر منځ تو پیر ته قایل و.

(امپدکلس) وایي بدن د روح زندان دی او دا په دې خاطر دی چې ده ګناه کړې ده، خو کومه ګناه چې دی یې یادوي د سامي مذهبونو له لومړنۍ ګناه څخه تو پیر لري، هغه په دې نظر دی، له هغه وخته چې انسان د نورو حیواناتو پر وژنه لاس پورې کړی او خپله ګېډه یې د نورو حیواناتو لپاره هدیره کړې ده، پر ګناه یې لاس پورې کړی دی او له ګناه څخه د خلاصون لاره له تناسخ پرته بل څه نه دي. یانې باید تر هغه پورې دا ګناه کاره روح پر بېلابېلو جسمونو کې کښته پورته شي او ورنځېږي چې په پای کې په تذکیه پاک شي او ارامۍ ته ورسېږي)).

د (امپدکلس) په فلسفه کې د نفس (ارفه یي) نظریه او (ایونیایي) طبیعي فلسفه دواړه یو بل کې سره ننوتي او دا اغېزلتیا ددې ښکارندوي کوي چې د نړۍ په باب مختلف لیدلوري څنګه پر دې بریالي شوي چې د یوه واحد شخص په ذهن کې یو بل سره بشپړ کړي، ددې دوو لیدلوریو انځور د عناصرو په دوړو کې پټ دی، په داسې حال کې چې هوا او اوبه، خاوره او اور تول له دوی څخه بېزاره دي او هغه د یو بل لوري ته ځغلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اناکساګوراس

تر میلاد (۵۰۰- ۴۲۸) کاله وړاندې

(لمری یوه اورینه ډبره ده)

(اناکساګوراس) داسې یو فیلسوف دی چې نه یې شو کولای ومني چې وجود له یوې لومړنۍ مادې څخه جوړ دی، هغه د (ام پډکلس) نظر هم نه مانه او نه یې شو منلای چې خاوره، هوا، اور او اوبه دې پروینه، هډوکي، پوټکی یا وېښتانو تبدیل شوي دي.

(اناکساګوراس) له یو بل پلوه هم د پاملرنې وړ دی؛ هغه لومړنی (اتني) فیلسوف دی چې د ژوند په باب یې ډېر معلومات ترلاسه شوي دي، په (کوچنۍ اسیا) کې زېږېدلی، په (څلوېښت کلنۍ) کې یې (اتن) ته کډه کړې، خو د بې دینۍ په تور محاکمه شو او له اتن څخه یې تبعید کړ، ځکه هغه ادعا کوله چې لمر خدای نه دی، بلکې د اور یوه ډبره ده چې د (پلویونس) تر ټاپو څخه لویه ده.

(اناکسا ګوراس) په دې نظر و چې په طبیعت کې ټول شیان د وړو وړو ذرو له یو ځای کېدو څخه رامنځته شوي، دا کوچنۍ ذرې په سترګو نه لیدل کېږي، هر شی کېدلای شي پر ډېرو کوچنیو برخو ووېشل شي، خو د دوی تر ټولو ډېره ډېره کوچنۍ ذره به بیا هم د همغوی خپلې ځانګړې ولري.

زموږ بدن هم دا ځانګړتیاوې لري، زموږ د پوټکي د سلولونو په زړي یا هسته کې یوازې په پوټکي پورې تړلي معلومات نه دي راټول شوي، بلکې د سترګو، رنګ، وېښتانو د ګوتو شمېر او ان د هغوی په شکلونو پورې اړوند معلومات راټول شوي دي. زموږ د بدن په سلولونو کې زموږ د ژوندني جوړښت په باب ټول اطلاعات خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه نو په هر سلول کې (هر شی په هر شي کې) موجود دی، هره برخه د جوړو شویو برخو د ټولګې یوه برخه ده چې د دې هره برخه بیا د هغې ټوله ټولګه په خپل وجود کې رانغاړي.
(ناکساګوراس) دا کوچنۍ ذرې چې د ټول (کل) یو (جز) ګڼل کېږي، د (بذر) یا (تخم) په نامه یادوي، لکه څنګه چې مخکې یادونه وشوه امپډکلس (مینه) د موادو د پیوستون ځواک ګاڼه. (اناکساګوراس) هم پر یو ډول ځواک باور درلود او دا ځواک یې د انسانانو، حیواناتو، ګلونو او ونو د رامنځته کېدو عامل ګاڼه. ده دا ځواک د (روح) په نامه یاداوه.

هغه ستور پېژندنې ته زیاته پاملرنه کوله، هغه په دې نظر و چې ټول اسماني څیزونه له همغې مادې څخه جوړ شوي چې ځمکه له هغې څخه جوړه شوې ده. دی هغه وخت پر دې خبره باوري شو چې یوه اسماني ډبره یې وخېږله، د همدې دلیل له مخې (اناکساګورس) په دې باور و چې په نورو کرو کې هم د انسان د ژوند تصور کېدلای شي.

(اناکساګوراس) چې څه موده یې په (اتن) کې ژوند کاوه، په دې جرم چې لمر یې یوه اورینه ډبره ګڼله، له اتن څخه تبعید کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموکرتیوس

ترمیلاد (۴۴۰-۳۷۰) کاله وړاندې

د فلسفې تفکر لومړنۍ بنې د لرغونې دورې پر مهال د غلامۍ په دوره کې څرګندې شوې. لرغونې فلسفه څرګندې نښې نښانې لري، چې وروسته د لویدیځ په نوې فلسفه کې په څرګند ډول ښکاره کېږي، ددې دورې د فلسفیانو له جملې څخه چې پر نوې فلسفه یې څرګند اغېز درلود کولای شو، (افلاتون، ارسطو، سقراط او دموکریت) ته نغوته وکړو، د (ماتیریالیزم) لومړنۍ نښې نښانې، د لرغوني یونان د ستر فیلسوف (دموکریت) د عقایدو په سیستم کې لیدل

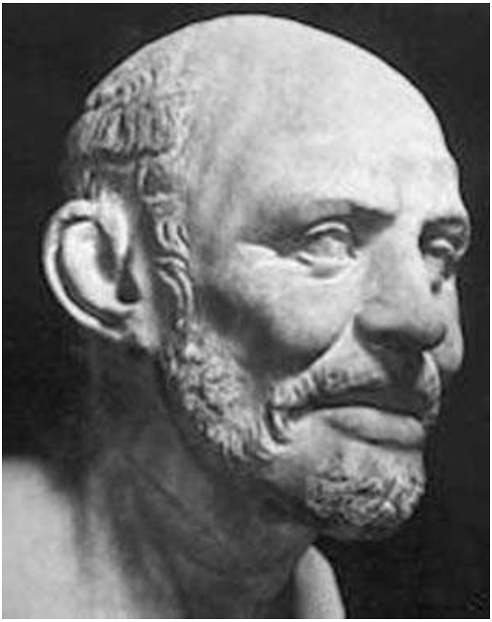

کېږي، یا یې دا سستم لومړنۍ بېلګه ګڼل کېږي، په لرغونې دوره کې فلسفې پر علم ډېره لګوله. پخه نه وه، ځکه تر کومې کچې چې ټولنې وده کړې وه او د هغه پړاو پر لومړنۍ او سرسري پېژندنې یې ډېره لګوله، فلسفې پر همغې ډېره لګوله، ځکه یې نه شو کولای علمي بڼه خپله کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لرغوني يونان په فلسفه کې مورږ د (ماترياليزم) او (ايډياليزم) او (دموکريت) او (افلاتون) دنظرياتو تر منځ د جګړې شاهدان يو، يانې د هغو تر منځ ټکر وينو.
د موکريتوس يا دموکريت، ديموقراطيس (Democrius) تر ميلاد (۴۴۰-۳۷۰) کاله وړاندې ژوند کاوه، له کومه ځايه چې ده د خوشالۍ پر ارزښت ډېر ټينګار کاوه، په (خندان فيسوف) مشهور و او د (ابدرا) بندر اوسېدونکی و.
د موکراتيوس (دموکريت) د داسې يو فلسفي نظام بنسټ کېښود چې د طبيعي نړۍ د مادي بيان ښکاردندويي کوي، په دې برخه کې دی له خپل ښوونکي (ليوسيوس) څخه اغېزمن شوی و.
(دموکرتيوس) د خپل پلار تر مرګ وروسته د پوهې د حاصلولو لپاره ګڼ شمېر سفرونه پيل کړل او د خپل ميراث ډېره برخه يې پر خپلو سفرونو ولګوله، ويل کېږي چې هغه د مصر، ايتوپي (حبشې) اريانا او هند ليدنه وکړه. کله چې (دموکرتيوس) خپل پلرني ټاټوبي (ابدرا) ته بېرته ستون شو، نه ورته د خپل پلار له ميراثه څه پاتې و او نه يې د ژوند لپاره د خوراک څه لرل. په دې ډول يې ورور (دا موسيس) له هغه سره مرسته وکړه او ده بيا خپل پاتې عمر د طبيعت په باب ازموينو ته وقف کړ، له طبيعي پديدو سره د هغه اشنايي او د اوبو په باب د هغه وړاندوينې د (دموکرتيوس) د شهرت عوامل شول، هغه له خپلو دې ځواکونو څخه په دې باب چې راتلونکی د وړاندوينې وړ دی، د خلکو د باوري کولو لپاره ګټه پورته کړه، (دموکرتيوس) په داسې حال کې چې سلکلنۍ ته رسېدلی و، وفات شو.
(دموکرتيوس) د اوسمهال له الکترونيکي او ډيجټلي شان و شوکت څخه خبرتيا نه لرله، عقل او فکر د هغه يوازيني وسايل وو. عقل هغه ته د بل انتخاب اجازه نه ورکوله، که دا ومنو چې هېڅ شی نه شي کولای پر بل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل شي، هېڅ شی له هېڅ شي څخه نه رامنځته کېږي او هېڅ شی له منځه نه ځي، هغه وخت نو باید طبیعت له ډېرو وړو ذرو څخه جوړ شوی وي، چې یوه له بلې سره وصل او یوه له بلې جلا شي.
(دموکرتیوس) په طبیعي بدلونونو کې د (ځواک) پر کوم ډول یا (روح) پر شتوالي باور نه درلود، د هغه په نظر څه شی چې ممکن وو، اتومونه وو او تشه فضا وه. څرنګه چې (دموکرتیوس) یوازې (مادې) ته پاملرنه کوله، نو ځکه یې هغه ماده پال باله. هغه په دې نظر و چې د اتومونو حرکت د یوې ځانګړې ارادې تر واک لاندې نه دی، خو دا ټکی په دې مانا نه دی چې دهغو حرکت یوازې اتفاقي دی، دی په دې نظر و چې د هرې پېښې لپاره یو طبیعي دلیل موجود وي او دا دلیل په شیانو کې نغښتی وي.
(دموکرتیوس) په دې نظر و چې ان د نړۍ په اړه زموږ احساس د نه تجزیه کېدونکو ذرو پر بنسټ د توجیه وړ دی، که کوم څه احساسوو په تشه فضاء کې د اتومونو د حرکت له امله دي، که چېرې موږ کولای شو سپوږمۍ ووینو له دې امله دي چې د سپوږمۍ اتومونه زموږ پر سترګو لګي.
(دموکرتیوس) له (اتوم) سره د (ادراک) د اړیکي په باب په دې نظر و چې د انسان روح له یو ډول ګردو او رڼو اتومونو څخه جوړ شوی دی، کله چې یو څوک مړ کېږي، د هغه د روح اتومونه د هغه د بدن له هرې برخې څخه وځي او بیا بل روح رامنځته کوي، چې نوي جسم پورې اړه پیدا کوي.
دا نظر په دې مانا دی چې د انسان روح هېڅکله نه مري، تر اوسه هم په یوویشتمه پېړۍ کې یو زیات شمېر خلک د (دموکرتیوس) په شان نظر لري، چې د انسان روح د هغه له مغز سره اړیکي لري، کله چې انسان له منځه لاړ شي، شونې نه ده چې (ادراک) پاتې شي، په دې مانا چې دموکرتیوس په بشر کې تلپاتې او نامادي روح نه مانه. د هغه په نظر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان روح له نرۍ مادې، ګردو او رېو اتومونو څخه جوړ شوی، چې د دې مادې اتومونه د مرګ پر مهال یو له بله جلا او پاشل کېږي.
(دموکرتیوس) د یونان د طبیعتپالې فلسفې پای د نه تجزیه کېدونکو ذرو د نظریې پر وړاندې کولو سره اعلان کړ. هغه له (هراکلتیوس) سره په دې نظریه کې چې هر څه د (حرکت) په حال کې دي، هم نظره و. د هغه په نظر هر څه په تغیر کې وو. اما دموکرتیوس په دې باور و چې څه شی چې په حرکت کې دي، د هغه تر شا یو تل پاتې او نه بدلېدونکی شی واقع دی او دا خبره څرګندوي چې هغه (اتوم) دی. د هغه په نظر تر طبیعت پورته او یا تر طبیعت بهر کوم ځواک وجود نه لري، دموکرتیوس لپاره یوازې هغه وجود د منلو وړ دی چې له اتوم څخه جوړ شوی وي. له همدې کبله هغه په بشپړ ډول د ماتریالیست (ماده پال) فیلسوف په نامه پېژندل کېږي.
د هغه په نظر په طبیعت کې هر څه میکانیکي، جبري او تخلف نه منونکي دي، څرنګه چې هر څه له اتوم څخه رغېدلي او هغه هم یوازې د خپلو ذاتي قوانینو لاره تعقیبوي. نو ځکه د طبیعت د قوانینو په پیدا کولو سره کولای شو په اسانۍ سره د راتلونکي وړاندوینه وکړو. موږ وینو چې د دموکرتیوس د فلسفې زیاته برخه د اتوم په باب ده. (اتوم) په یوناني ژبه کې د (نه تجزیه کېدونکی) مانا ورکوي. (دموکرتیوس) دې پایلې ته رسېدلی و چې نه شو کولای ماده په نامحدود ډول پر وړو وړو ذرو وویشو او تر پرله پسې ویش وروسته به د (اټوم) په نامه نه تجزیه کېدونکې ذرې ته ورسېږو.
د دموکریتوس په نظر اټومونه تلپاتې دي، یانې ازلي او ابدي دي. دلیل هم دادی چې نه له نشت څخه څه شی پیدا کېږي او نه وجود پر نشت بدلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې کبله نو (دموکرتيوس) له (انسانپالو) سره موافق و، خو د هغوی پر خلاف بيا دموکرتيوس خلا، حرکت او تغير مني، د هغه په نظر اټومونه يو بل سره واټن لري، حرکت کوي او (خلا) يې ترمنځ واټن دی.
هغه په دې نظر و چې شيان له بېلابېلو اټومونو څخه جوړ شوي دي، چې دا اټومونه يو بل سره نښتي دي، که چېرې شی يا جسم تجزيه شي، دا اټومونه به يو ځل بيا يو له بل سره جلا او وپاشل شي. د طبيعت په باب د ارسطو نظريات د دې سبب شول چې د دموکرتيوس د اټوم تيوري نږدې د خلکو له ياده ووځي، ان تر دې چې دوه زره کاله وروسته يو انګليسي کيمياپوه (جان ډاسون) يو ځل بيا هغه مطرح کړه.

دموکريت تل په ژوند کې د ښو او ښکلو شيانو هرکلی کاوه، خپلې پنځونې يې بشپړې ګڼلې او زيات شکايت يې نه کاوه، د دموکريت اثار چې به (عتيق) دوران کې يې زيات شهرت درلود، زموږ لاسته نه دي راغلي، يوازې (دېوژن) د هغه د اثارو له جملې څخه د څو اثارو يادونه کړې ده، لکه: د روح سوکالي، د انسان طبيعت، دوزخونه، درې پښته، د همغږۍ ځمکني عوامل، او عددونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوناني افکارو کې تاريخ او

د تاريخ فلسفه

هغه مهال چې يوناني فلسفيانو په طبيعت کې د موجودو طبيعي بدلونونو د توضيح په باب هڅه کوله، ورو ورو د تاريخ لپاره هم پوهه رامنځته شوه. په دې علم کې هڅه کېدله چې د تاريخي پېښو طبيعي دلايل وڅېړل شي.

تر هغه وروسته په جګړه کې ماتې د خدايانو په غچ پورې تړل کېده. د يونان د نامتو مورخانو له جملې څخه کولای شو د (هرودوت) چې تر ميلاد (۴۸۴-۴۲۴) کاله وړاندې يې ژوند کاوه او (توسيديد) چې تر ميلاد (۴۶۰-۴۰۰) کاله وړاندې يې د ژوند مهال و، نوموړی ياد کړو.

د يونان د لرغونې دورې تاريخ ليکونکی (هرودوت) تر ميلاد وړاندې په پنځمه پېړۍ کې ژوند کاوه، د (هرودوت) ليکنې په نهو (۹) کتابونو کې راټولې شوي، له همدې کبله هغه (په نهو کتابونو کې تاريخ) په نامه يې يادوي او د هغه هر يو کتاب د لرغوني يونان له ارباب الانواعو يا خدايانو څخه د يوه په نامه نومول شوی دی. څېړونکي د (هرودوت) د اثارو دا وېش او نومونه په وروستيو پېړيو کې د نورو کارګمې او په دې نظر دي چې د هغه تاليفياتو په لومړيو کې کوم وېش نه درلود.

له يوناني پوهانو څخه نيولې بيا تر معاصرو مورخينو پورې له هغې جملې څخه (ويل دورانت) او (ارنولد توين بي) پورې ټولو (هرودت) د تاريخ پلار ګڼلی دی.

د (ميشيګان) پوهنتون د تاريخ څانګې استاد (هنري. اس. لوکاس) په وينا (هرودوت) په رښتيا سره د دې لقب وړ دی، ځکه چې د شلمې پېړۍ د بشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره ټول اطلاعات لکه د (مادیانو ، پارسیانو ، بابلیانو ، یونانیانو ، ایټالویانو ، فینیقانو او مصریانو) په باب معلومات د هغه د هڅو په برکت ترلاسه شوي دي. که چېرې هرودوت نه وای، نو فرانسوي (شامپلیون) نه شو کولای (هیروګلیف) لیک ولولي، ځکه چې هرودوت د خپلو کتابونو په واسطه د لرغونو ملتونو په باب پاشلي اطلاعات د یادګار په توګه پرې اینښي دي، چې همدا اطلاعات د وروستیو پېړیو د تاریخپوهانو او لرغونپوهانو د څېړنې او په پایله کې د لرغونو پېړیو د ډېرو حقیقتونو د سپړنې سبب شول.

تر (هرودوت) دمخه هم ډېرو تاریخپوهانو ، لکه: (کادموس، هلانیکوس، میتي لین، شارن او هکاته) ژوند کاوه ، (هرودوت) د ځوانۍ پر مهال هیله لرله چې یوه ورځ له هغوی سره له نږدې وګوري، هغو تاریخپوهانو تر ډېره حده د لرغونو ښارونو د بنسټ اېښودلو او د لویو او اشرافو کورنیو د شان و شوکت په باب خبرې کړې دي او په خیالي دلایلو یې د ځینو کسانو نسبت خدایانو او لرغونو اتلانو ته رساوه. (هرودوت) په ځوانۍ کې د هغوی لیکنې لوستلې او د هغوی له خیالي افسانو څخه یې خوند اخیسته، خو یو څه موده وروسته پوه شو چې د هغوی د تاریخ لیکنې دود ډېر سم نه دی او هغوی یې پر افسانه جوړونې او داستان جوړونې تورن کړل.

د (هرودوت) لیکنې لومړنی اثر و چې تر دیني تفکراتو او د جغرافیایي خبرتیاوو په باب د څېړونکو تر څېړنې او قوم پېژندنې پورته لاړ او تر (څېړنې) پورې ورسېد. څېړنه په انساني واقعیتونو کې د دیني او ایماني دودونو په منځ کې شوې ده، له همدې کبله (هرودوت) د (Historiai) کلمه د خپل کتاب د عنوان په توګه غوره کړه. (historiai) په یوناني ژبه کې د حقیقت د موندلو لپاره د څېړنې او پلټنې په مانا ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یادونې وړ ده چې تر (هرودوت) وړاندې یو شمېر لیکوالو چې هغه یې د (ویناپالو) په نومونو یادول، پر دې بسنه کوله، اساطیري استانونه چې خدایي او انسانیي ریښې یې درلودې، له حماسي منظومو، نسب لیکنو او د پېښو له شرحو څخه راوکاږي او په نثر یې ولیکي، طبیعي خبره ده چې (هرودوت) هم د خپل اندود په انډول د اسانه او روان سبک د تعقیب له پلوه داستان لیکنو او همدارنګه د ژبې د کارونې له پلوه له (ویناپالو) سره نږدې دی. ځکه چې (هیرودوت) اثار په (یوناني) ګړدود لیکلي دي.
خو راځو دېته چې (توسیدید) څه ډول فکر کاوه؟
(توسیدید) د جګړې د (سبب) او (دلیل) غټ توپیر ته ګوته نیسي، چې تر هغه وروسته د جګړه ییز تاریخ لیکنې لپاره د ډېر اهمیت وړ وو. په دې ډول موږ کولای شو له دې توپیرونو څخه د (عراق) پر وړاندې د (امریکا) د جګړې د توضیح لپاره ګټه پورته کړو. تر میلاد وړاندې په پنځمه پېړۍ کې هغه بېلابېل دلایل چې د (سپارتیانو) له خوا وړاندې او د (اتن) پر ضد یې هغوی جګړې ته اړ ایستل، هغه دا وو چې له یوې خوا د دواړو خواوو تر منځ تړونونه سست شول او وشلېدل او له بلې خوا د اتن له لوري یو لوی برید و. (توسیدید) دا یوازې د جګړې د (سبب) یانې د جګړې د بالواسطه دلایل په توګه شمېري او هغو ته څه خاص ارزښت نه ورکوي. د یونان دا نامتو تاریخپوه ددې جګړې د مخنیوي د عواملو تر بشپړې څېړنې او ارزونې وروسته دې پایلې ته رسېږي چې ددې جګړې دلیل دا و چې (سپارتیانو) فکر کاوه له (اتن) سره په داسې یو تړون کې چې هغه تل د پراختیا غوښتنې فکر درلود، د دوی پاتې کېدل، دوی ته په زیان او ضرر پرېوزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لومړی دلیل و او اصلي دلیل چې البته د هغه په باب ډېرې کمې خبرې شوې دي، زه یې د (اتنیانو) د واک په زیاتېدو کې وینم چې (سپارتیان) یې وترهول او هغوی یې جګړې ته اړ ایستل.

(ژاکلین دورمه یي) په دې نظر و چې د (توسیدید) تاریخ په داسې حال کې چې د (پلوپونزي) جګړې د پېښو تاریخ دی، له ځینو خاصو ځانګړنو برخمن دی چې تاریخ یې تر هغه وخته ساری نه و لیدلی، (توسیدید) ټولې پېښې په ډېر دقت او ځیرتیا سره څېړلي او هغه انګېزې یې هم په پام کې نیولې چې د دې پېښو د پېښېدو سبب شوې دي، تر هغه وروسته بیا پېښه توضیح کوي، د هغه اثر یوه علمي لیکنه ده چې په هغې کې د انساني پوهو ټولې غوښتې د غوړېدو په حال کې وینو، د هغه په اثر کې نه خرافات، نه د معابدو غیبي اوازونه او نه هم خدایان کوم نقش لري، د (پلوپونزي جګړو تاریخ) د (توسیدید) یو تلپاتې اثر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طب

د هغه وخت یونانیانو ان خدایان د ناروغیو د پیدا کېدو مسؤلین ګڼل، ساري، انتقامي او نوري ناروغۍ د خدایانو له لوري تعبیرېدلې او سلامتي هم د هغوی له خوا ډالۍ کېدله په دې شرط چې د قربانۍ په ورکولو سره د هغوی د خوښۍ زمینه برابره شوې وي.

پر همغه مهال چې یوناني فلسفیان په دې لټه کې وو چې په تفکر کې یو نوی تګلوری رامنځته کړي، د روغتیا د ساتنې او د ناروغیو د مخنیوي لپاره طبیعي توضیحات پیدا کړي، د یونان د هغه مهال د طبابت د نوي علم بنسټګر (بقراط) ګڼل شوی دی، هغه (تر میلاد ۴۶۰) کاله وړاندې په (توس) ټاپو کې دې نړۍ ته سترګې وغړولې.

د (بقراط) د طبابت پر اساس د ناروغیو پر وړاندې د انسان د خوندیتابه تر ټولو ښه ساتندوی په ژوند کې انډول او د روغتیایي اصولو تطبیق دی.

روغتیا د انسان لپاره یوه طبیعي اړتیا ده او د ناروغۍ پیدا کېدل له دې کبله دي چې د جسمي او روزنیز اختلال له امله د سړي طبیعت له ګډوډۍ سره مخ شوی دی، د انسان روغتیا په انډول، همغږۍ او په سالم جسم کې د سالم روح په شتوالي کې نغښتې ده.

(بقراط) چې د نوي طب د پوهې د پلار په توګه پېژندل شوی، لومړی شخص و چې طبابت یې له خرافاتو جلا کړ، دی چې په (توس) یوناني ټاپو کې زېږېدلی و، د یوه طبیب زوی و، (بقراط) د خپلو همهالو هغه نظر چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل به یې: ((ناروغي د غیچ اخیستونکو خدایانو په واسطه رامنځته کېږي))، رد کړ او د هغه پر ځای یې اعلان وکړ چې هره ناروغي یو طبیعي علت لري. هغه وویل: ((که چېرې علت یې پیدا کړئ، نو کولای شو د هغې درملنه وکړو)).

(بقراط) به ویل، د یوې ناروغۍ د نښو نښانو په لیدلو او د هغې د شدت په نظر کې نیولو سره، ډاکټر یا طبیب کولای شي یو ځانګړې ناروغ ته د دې ناروغۍ د تګلوري په باب وړاندوینه وکړي. (بقراط) د دغه منطقي فکر پر بنسټ د یوې طبي مدرسې بنسټ کېښود.

بله طبي عقیده چې (بقراط) ومنله، دا وه چې د یوه ناروغ د درملنې لپاره چې له کومې طریقې څخه کار اخیستل کېږي، کېدای شي د بل ناروغ لپاره په ښه توګه کار ونه کړي. هغه اعلان وکړ کوم څه چې د یو تن لپاره غذا ده، کېدای شي د بل لپاره زهر وي.

بقراط همدارنګه نور طبیبان وهڅول چې له ساده درملو لکه یو سالم غذایي رژیم، زیات استراحت او غوره چاپېریال څخه ګټه پورته کړي. هغه به ویل کله چې طبیبان ونه کړای شي، د یوه ناروغ درملنه وکړي، غالباً طبیعت دا کار کوي. د مرګوني ناروغانو لپاره باید د درملنې له ساده طریقو څخه کار وانه خیستل شي، ده وړاندیز وکړ چې پېچلې ناروغۍ، پېچلې درملنه هم غواړي.

د (بقراط) له نورو سپارښتنو څخه یو څه دا هم دي چې نن ورځ د (ښه چلند) په نامه یادېږي، په دې مانا چې ناروغي هغه وخت سختېږي چې ذهن پرېشانه وي او ځینې ناروغان کله چې د طبیب له ښه چلند څخه راضي وي، خپله روغتیا ببرته ترلاسه کوي.

دی په دې نظر و چې طبیبان باید د خپلو ناروغانو خدمتګاران وي او له شرافته ډک چلند معیارونه رعایت کړي، دده په زمانه کې ځینې طبیبان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ناروغانو د له منځه وړو لپاره هڅول کېدل، د دې امکان و چې يو حاکم يو طبيب ته وو ايي چې دده د دښمن د وژنې لپاره هڅه وکړي. بقراط به ويل: طبيب د ناروغ پر وړاندې مسؤل دی.

(بقراط) هغه ژمنليک جوړ کړ چې نن يې پوهان د ډاکترۍ د ډيپلوم د اخيستلو پر مهال لولي. دا دې ژمنليک په يوه برخه کې راغلي دي: ((زه د زړه له تله ژمنه کوم چې خپل ځان د انسانيت خدمت ته وقف کوم، زه به خپله دنده له وجدان او شرافت سره سمه سرته رسوم او د ناروغانو روغتيا به زما لومړنۍ دنده وي.))

موږ به تېرو برخو کې له طبيعتپالې فلسفې سره چې د نړۍ اسطوره يې تصور يې باطل کړ، اشنا شو. څرنګه چې طبيعتپالو فلسفيانو تر (سقراط) وړاندې ژوند کاوه، نو ځکه يې تر (سقراط) وړاندې فلسفيانو، په نومونو هم يادول. که څه هم (دموکرتيوس) تر (سقراط) څو کاله وروسته له نړۍ څخه سترګې پټې کړې، خو د هغه ټول افکار او نظريات تر (سقراط) وړاندې په طبيعتپالې فلسفې پورې تړلي وو. (سقراط) يوازې د مهال له پلوه يو تاريخي پيل نه ګڼل کېږي بلکې د هغه حضور او ان جغرافيايي موقعيت فلسفي څېړنو ته بدلون ورکړ. (سقراط) لومړنی فيلسوف دی چې په (اتن) کې زېږدلی دی او تر ده وروسته د دوو نورو فلسفيانو په شان يې په همدې ښار کې ژوند، کار او هلې ځلې کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوفیستایان

طبیعت پلوي یا طبیعتپالي فلسفیان تر هر څه وړاندې د طبیعي مسایلو څېړونکي ګڼل کېدل، هغوی له همدې کبله د علم په تاریخ کې مهم ځای لري. خو په (اتن) کې بیا چې تر میلاد (۴۵۰) کاله وړاندې د یونان د یو فرهنګي مرکز په توګه ځرګند شوی و، په تدریجي ډول ولسواکۍ په دې ښار کې رامنځته شوه. په (اتن) کې د ولسواکۍ لپاره د مخکې تر مخکې فرضیو له جملې څخه یوه هم په دې ډول سیاست کې د ګډون لپاره د خلکو روزنه وه، دا مسئله ان او سمهال هم د تائید وړ ده. چې ولسواکۍ په هغو ټولنو کې کولای شي عملي شي چې خلک هغه و پېژني، له همدې کبله د خبرو هنر د (اتن) د خلکو لپاره تر هر څه زیات اهمیت درلود.

څه وخت وروسته د یونان له مستعمرو څخه ښوونکي او فلسفیان راټول شول هغوی خپل ځانونه سوفیستایان ګڼل، د (سوفیست) کلمې د معرفت او حکمت ښوونکي مانا لرله.

سوفیستایانو په اتن کې خلکو ته د زده کړې له لارې خپل ژوند خړوباوه، ددغې دایرې دورې د فلسفیانو ډلې هم د طبیعتپالو فلسفیانو په شان پر اساطیري باورونو اعتقاد نه درلود، خو له بلې خوا یې فلسفي تفکرات هم مردود ګڼل، د هغوی په نظر ان که د فلسفي مسایلو په باب یې ځواب هم درلود، دې ځواب نه شو کولای د طبیعت او د ژوند د معما د حل لپاره کوم غوځ دلیل وي، دې فلسفې لیدلوري ته (شکاکیت) وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر ډول که چېرې پر دې برياليي هم نه شو چې د طبيعت د معما لپاره کوم ځواب پيدا هم نه کړو، پوهېږم چې انسانان يو او بايد دا زده کړو چې د يو بل تر څنګ ژوند وکړو.

دا ليدلوری د دې سبب شو چې سوفيستايان انسان او په ټولنه کې د هغه مقام ته پاملرنه ولري.

تر ميلاد (۴۸۷-۴۲۰) کاله وړاندې د (پروتاګوراس) په نامه يو (سوفيستايست) ويلي دي چې: ((انسان د ټولو شيانو مقياس دی)). د هغه په نظر حق او ناحق، ښه او بد بايد د انسان د اړتياوو له مخې وارزول شي، هغه د دې پوښتنې پر وړاندې چې ايا د يونان خدايان مني که نه؟ دا سې ځواب ورکړی دی: ((د خدايانو په باب هېڅ نه پوهېږم چې شته که نه شته.. داسې ډېر شيان شته چې موږ له دې پېژندنې څخه ګرځوي؛ د مسلې پېچلتيا او زموږ د عمر لنډون.)) چا چې د خدای وجود نه مانه هغه يې (لادري) باله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروتاګوراس

تر میلاد ((۴۸۷-۴۲۰) کاله وړاندې

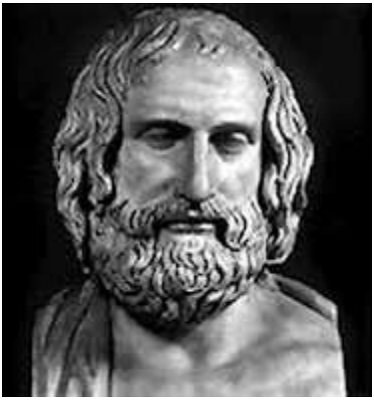

(پروتاګوراس) تر (سقراط) وړاندې د (سوفیستایانو) لومړنی او ډېر مهم فیلسوف و، ژبور استاد او په هغه زمانه کې د یونان په ش مال کې د (ابدرې) د ښار اوسېدونکی و چې (دموکریت) هم ددې ښار اوسېدونکی ګڼل کېده، (پروتاګوراس) ویلې: ((انسان د ټولو شیانو مقیاس دی)) لکه څنګه چې پورته مو یادونه وکړه دده په نظر حق او ناحق، ښه او خراب باید د انسان د اړتیاوو له مخې وارزول شي، هغه ددې پوښتنې په باب چې ایا د یونان خدایان منې که نه؟ داسې ځواب ورکړی دی: ((د خدایانو په باب هېڅ نه پوهېږم چې شته که نه شته.. ډېر شیان شته چې موږ له دې پېژندنې لرې ساتي، د مسلې سپېڅلتیا او زموږ د عمر لنډون)). دا د خدایانو د شتوالي په باب دده نظر څرنګوالی و، پورته راوړل شو.

(افلاتون) د یوه کینه ییز چلند په ترځ کې هغه ته ویلي وو: ((خدای د ټولو شیانو میزان دی)) او امریکایي (پراګماتیستان) کلونه کلونه کېږي چې لیکي: ((علم د ټولو شیانو میزان دی)).

(پروتاګوراس) ((د خدایانو په باب)) کتاب له امله د کفر او الحاد په تور پر مرګ محکوم شو او په اویا (۷۰) کلنۍ کې د اعدام د حکم له اجرا څخه د تېښتې له امله په سیند کې ډوب شو، دی د (اناکساګوراس، فیدیاس،

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسیا زیا او سقراط) تر څنګ د تاریخ د فکري بهیر د اعدامیانو له ډلې څخه دی، هغه وخت دولتي خدایانو ته نه پاملرنه پوهانو ته یو لوی سرددردی و، د (پروتاګوراس) ((د انسان-میزان)) جمله د (انسان-روښنفکری او هومانیزم) د دورې د پوهانو د پاملرنې وړ هم وګرځېده، د (پروتاګوراس) د اهمیت په باب ویل کېږي چې نه (افلاتون) او نه هم (ارسطو) د لرغونې فلسفې استازولي وکړه، بلکې (پروتاګوراس) او (ګورګیاس) د لویدیځ د روښنفکرې فلسفې بنسټګر دي.

سوفیستایانو به زیاتره په (اتن) کې پر هغو شیانو چې طبیعي دي او هغه څه چې له ټولنې څخه راټوکېږي، خبرې اترې کولې او د ټولنیزې شننې او کره کتنې لپاره یې لاره اواروله، د ساري په توګه، هغوی دا څرګنده کړه چې ((د شرم احساس)) یوه طبیعي پدیده نه ده، ځکه که دا ډول احساس طبیعي وای باید د انسان برخه وای، شونې نه ده چې ډار تر لوڅتوبه ذاتي عامل وي او یوازې پر ټولنې باندې پر واکمنو دودونو او ادابو پورې تړلې وي.

کوم درسونه چې (سوفیستایانو) وړاندې کول، له فلسفې، ادبیاتو، هنر، ریاضي علومو، ستورپوهنو، ګرامر، د اساسي قانون په ګډون د سیاست علم، اداري چارې او د جنګ هنر په تېره بیا د خبرو له هنر څخه عبارت وو.

(سوفیست) چې اصلاً د استاد او هنرمند په مانا و، د ښوونکي او روزونکي مانا پیدا کړه، (سوفیستایان) د (ګردې دورې) ښوونکي وو، چې ښار په ښار به ګرځېدل او کوم درسونه یې چې ورکول د هغو په بدل کې به یې اجوره ترلاسه کوله.

سوفیستایانو ځان سره نوی فکر راوړ، د اخلاقي ارزښتونو اصالت یې رد کړ او د (پان هلیېزم) یانې د یوناني قومونو د یووالي هڅې یې پیل کړې، ((د سوفیستایي ښوونې او روزنې غایه دا وه چې زده کوونکي پر دې بریالي شي خپل خصوصي ژوند اداره کړي، په سیاسي ټولنو کې خلک پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو عقایدو باوري کړي او په دې توګه د هېواد د ادارې په چارو کې خپل نقش ولوبوي))

سوفیستایانو سیاست د خلکو په ورځني ژوند کې په سرګرموونکي ډول داخلاوه. که چېرې وغواړو (سوفیستایان) له هغو خلکو سره چې نن ورځ ژوند کوي، پرتله کړو، شاید وویلای شو چې دوی ((نیمه استادان او نیمه ورځپاڼه لیکونکي وو)) ځکه نو یو ښار ته د (سوفیست) راتګ یوه مهمه پېښه ګڼل کېدله، ځوانان د هغه پر شا و خوا راټولېدل، چې د هغو یوه صحنه افلاتون د (اپروتاګوراس). په کتابګوټي کې انځور کړې ده، (سوفیستایان) له سیاسي پلوه پر دوو برخو وېشل کېدل: یوه ډله پر دې نظر و چې (طبیعت) ښه او (تمدن) بد دی، لکه (رسو). قانون د ځواکمنو خلکو اختراع او د انسانانو د غلامۍ لپاره دی، (ترازیماخوس) په خپل لومړني اثر کې د عدالت د تعریف په باب وايي: ((عدالت هغه څه دي چې د ځواکمن لپاره ګټور وي)) او په دوام يې د سقراط د ایراداتو په باب وايي: ((هر حکومت هر قانون د خپلو ګټو په پام کې نیولو سره وضع کوي، ولسواک حکومت د خلکو عمومي ګټې په پام کې نیسي او زور واکي حکومتونه د مستبد حاکم ګټې.)) نور حکومتونه هم همدا ډول عمل ترسره کوي او د قوانینو په وضع کولو سره هغه څه چې د واکمن په ګټه وي، د حق په نامه یادوي. هغه له ټولو خلکو غواړي چې هغه ته درناوی وکړي او څوک چې له هغه څخه سرغړونه وکړي، هغه قانون ماتونکی او ظالم ګڼي او سزا ورته ورکوي.

ځکه نو زما د خبرو مانا داده چې په هر هېواد کې حق و عدالت داسې یو شی دی چې د هغه هېواد د حکومت لپاره ګټور وي. څرنګه چې په ټولو هېوادونو کې واک د حکومت په لاس کې وي نو ځکه خو ګورو چې عدالت په هر ځای کې کوم بل څه نه دي، بې له دې چې: ((داسې یو شی دی چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواکمن لپاره ګټور وي)). بله ډله بیا په دې نظر وه، چې طبیعت نه ښه دی نه بد لکه (نېچه) او قانون د ځواکمنو د منع کولو او حصارولو لپاره د ضعیفانو اختراغ ده.

قدرت تر ټولو لوړ فضیلت دی، تر ټولو عاقل او تر ټولو طبیعي حکومتونه د اشرافو حکومت دی. افلاتون په (ګرګیاس) کتابګوټي کې د (کالیکلس) له خولې سقراط ته خطاب کوي او ورته وایي: ((څوک چې غواړي د ازادو سړیو په شان ژوند تېر کړي باید خپلو هوسونو او شهوتونو د محدودولو پر ځای هغه لا پسې وپالي، هغو ته ځواک وروبښي، خپله پوهه او زیرکي د هغو د راضي کولو لپاره وکاروي.

البته ډېری خلک ددې کار توانایي نه لري، څرنګه چې له خپلې کمزورتیا څخه شرمېږي، نو د دغو نیمګړتیاوو د پټونې لپاره هغه ناوړه څیز ګڼي او په دې ډول غواړي هغه کسان چې له طبیعي پلوه ځواکمن دي، رامحدود کړي، څرنګه چې خپل هوسونه نه شي خړوبولای او خپلو هیلو ته نه شي رسېدلای، زغم او عدالت ستایي. دا ستاینه د کمزورتیا له امله ده. چا ته چې مشري یا واکمني له پلاره په میراث پاتې ده او یا یې هغه د خپل طبیعي ځواک په مټ تاج و تخت ګټلي دي، هغو ته له زغم او تحمل څخه بدتر او ناوړه څیز شته؟ دوی چې کولای شي له کوم خنډ پرته له هر ځواک څخه برخمن شي، ولې د خپل ځان پر وړاندې بل واکمن راپیدا او د قانون، محکمې او د خلکو د عبث خبرو پر وړاندې خپل سرټیت کړي؟ څوک چې پر هېواد واک چلوي که د زغم او عدالت په منګولو کې داسې پرېوت چې تر دوستانو دښمنانو ته زیاته ګټه ورسوي، نو دا سړی به زبون او له تیارو سره به مخامخ نه شي؟ د یونان خلکو ولې له (سوفیستایانو) څخه کرکه کوله؟ (افلاتون) په (پروتاګوراس) کتابګوټي کې د (سقراط) له خولې (هیپوکراتس) ته وایي: ((شرم نه لرې چې په یونانیانو کې د سوفیستایي په نوم مشهور شوی یې؟))

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱- کومو کسانو چې د پېژندنې، حقوقو او اخلاقو په باب تفکر کاوه، هغوی به پر ناروا څېړنې تورنېدل.
۲- د فکري او ذهني کار په بدل کې د اجورې اخیستل یو ناوړه عمل ګڼل کېده او خپل خوښې بندګي انګېرل کېدله.
۳- هغو کسانو چې سوفیستایانو ته یې د حق الزحمې د ورکړې لپاره پیسې نه لرلې، نه شو کولای د (سوفیستایانو) په جرګه کې د زده کوونکو په توګه کېني او که خبرې یې محکمې ته رسېدله، هم نه یې شو کولای د خپلو هغو سیالانو پر وړاندې چې د خبرو له هنر سره بلد وو یانې ژبور وو، مقابله وکړي، په پایله کې به په محکمه کې له محکومیت سره مخامخېدل.
۴- مذهبي او اخلاقي اړیکي چې د ټولنې غړي یې یو بل سره پېوندول، په یو ځایي ډول وشلېدل او هغوی پر دې بریالي نه شول چې نوي اخلاقي قواعد د هغو ځای ناستي کړي او ثابت معیارونه وړاندې کړي.
۵- هغو کسانو چې خپله شخصي بریا تر ټولو شیانو لوړه ګڼله، د خپل فکر لپاره یې فلسفي ملاتړ پیدا کړ.
۶- هغو سوفیستایانو چې د خبرو هنر یې خلکو ته ښوده، کار یې ورو ورو ځلا موندله او خپلو زده کوونکو ته یې دا ورزده کوله چې ځرنګه حق د باطل او باطل د حق په توګه څرګند کړي. خپل زده کوونکي یې خبرو بحث او مناظرې ته هڅول.
دلته غواړو د سوفیستایانو خدمتونو ته هم لنډه نغوته وکړو.
۱- د انسانانو فکر یې له ډېرو بندیزونو او ابهاماتو ازاد کړ.
۲- بېلابېلې پوهې یې دود کړې.
۳- د بشر مخې ته یې ډېرې پوښتنې کېښودې، د (ویل د ورانت) په وینا: ((د یونان د فلسفې ډېر مشخص او پر زور پرمختګ له سوفیستایانو پیل شو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

سقراط

تر میلاد (۴۸۰- ۳۹۹) کاله وړاندې

اوس ددې وخت را رسېدلی چې د لرغوني یونان له ډېر لوی فیلسوف (سقراط) سره اشنا شو. سقراط، افلاتون او ارسطو درېواړو فلسفیانو هر یو د اروپا د تمدن په غوړېدلو کې موثر نقش لرلی دی.

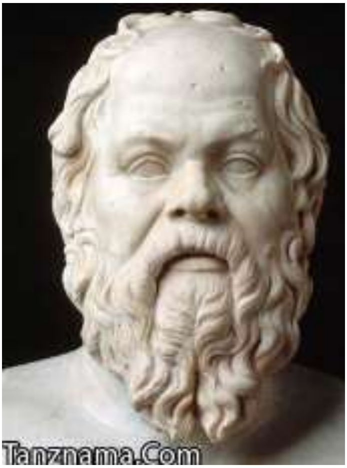

سقراط یو پوهنپالی فیلسوف و، هغه به ویل:

((ربښتیني پېژنونه د انسان له درانه ځخه سرچینه اخلي.))

د لویدیځ د تفکر په تاریخ کې سقراط یوه مرجع ده، ځکه چې خبره یاد بږي نو ((تر سقراط مخکې)) او ((تر سقراط وروسته)) اصطلاح ورسره یاد بږي.

تر هغه وړاندې به فلسفیانو خپل نظریات تر ډېره حده د پیغمبرانو او کاهنانو په شان بیانول، خو تر سقراط وروسته اکثر لرغونو ښوونځیو خپل ځان د هغه د نظریاتو وارث او یا له هغه متاثر ګاڼه.

سقراط تردې وروسته د یوه ځلانده اتل، د فلسفي پوښتنو بنسټګر او د اخلاقي مطالعاتو د یوې سرچینې حیثیت غوره کوي، دغه عجیب و غریب سړي له خپلو دومره اغېزو سره سره کوم څه په لیکلي بڼه پرې نه ښودل، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس پوښتنه داده چې کولای شو هغه د خلکو د پرګنو په منځ کې له دغو مره افسانو او تفسیرونو سره سره سم وپېژنو.
(سقراط) تر میلاد (۴۷۰ - ۳۹۹) کاله وړاندې په (اتن) ښار کې نړۍ ته سترګې وغړولې او د عمر ډېره زیاته برخه یې د دې ښار په بازارونو او واټونو کې له خلکو سره پر خبرو تېره کړه، (سقراط) بدرنګه او زشته څېره لرله، ونه یې هم وړه وه، او چاغ پلن و، تنګې سترګې، لویه او بېته پوزه یې لرله، خو لکه څرنګه چې وویل شول، په زړه پورې باطن یې درلود، سربېره پر دې که موږ ټوله ماضي او حال ولټوو، شونې نه ده چې دده په شان یو څوک به پیدا کړو، پر ځای به وي که ووایو چې سقراط د فلسفې د ټول تاریخ له اسرارو ډکه یوه څېره ده. دا سې یو فلسوف چې یوه کرښه یې هم نه ده لیکلې خو پر اروپایي او تر اروپا بهر افکارو یې تر تولو زیات اغېز درلود. تر مرګ وروسته یې د فلسفې د دې ډول لیدلوري بنسټګر شو. هغه ته د ډېرو فلسفي لیدلورو منسوبول، له همدې امله وو چې دده شخصیت له ډېرو رازونو ډک و. پر کوم څه چې موږ د (سقراط) په باب پوهېږو هغه د (افلاتون) له لیکنو څخه راوتلي دي.
(افلاتون) د (سقراط) شاګرد و او خپله هم د تاریخ د سترو فلسفیانو له ډلې څخه ګڼل کېږي، (افلاتون) ګڼ شمېر اثار لیکلي دي. په اکثرو دې اثارو یا خبرو اترو کې (سقراط) دده په فلسفي بحثونو کې ګډون لري. کله چې (افلاتون) د (سقراط) د خولې خبره بیانوي، دا نه په ډاګه کېږي چې دا خبره د (سقراط) نظر دی که د (افلاتون). له همدې کبله له (افلاتون) څخه د (سقراط) د نظر بېلول اسانه خبره نه ده.
دا ټکی چې (سقراط) رښتیا هم څوک و، کوم خاص اهمیت نه لري، خو کوم څه چې اهمیت لري، هغه انځور دی چې افلاتون یې له هغه څخه کاږي، موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې په مخ کې ږدي او تر دوه زرو (۲۰۰۰) کالو وروسته هم پاتې او ژوندی دی.

د (سقراط) د خبرو اترو د زړي اصلي ټکی دا و چې هغه د چا د روزنې نېت نه درلود، هغه په ظاهره دا ښودله چې له مقابل لوري څخه يو څه زده کړي، په دې ډول د هغه د تعليم طريقې له نورو ښوونکو سره ورتوالی نه درلود، هغه د تدريس پر ځای له بحث څخه ګټه پورته کوله.

سقراط چې د يوې روغتيا پالې (قابلې) زوی و، ادعا کوله چې د مور دنده تعقيبوي، هغه به ويل: روغتيا پاله خپله زېږونه نه کوي، خو له نورو سره په زېږون کې مرسته کوي، په دې ډول (سقراط) په دې نظر و چې له نورو خلکو سره مرسته کول يې دنده ده. چې هغوی خپل فکر او نظر بيان کړي او له تيارو څخه راووځي.

د هغه په نظر واقعي پېژندنه د انسان له درانه څه سرچينه اخلي، هغه وايي: مور نه شو کولای پېژندنه د انسان درانه ته ورننباسو، بلکې د هغه درانه څخه يې بايد بهر ته را وباسو. کومه پېژندنه چې له درانه څخه راخوټېږي، حقيقي بصيرت دی. سقراط پر دې ټينګار کوي چې زېږون يوه طبيعي ښکارنده ده، په همدې ډول انسان هم کولای شي، د خپل عقل په واسطه، فلسفي واقعيتونه پيدا کړي. که چېرې انسان له عقله ګټه پورته کړي، نو د خپل درانه څخه يې يو څه په کار اچولي دي. (سقراط) له فردي نقش څخه ګټه پورته کوله او ځان يې ناګاره اچوه چې ګنې پر هېڅ نه پوهېږي، خلک يې د بېته اړ ايستل چې له خپل عقل څخه ګټه پورته کړي، هغه خپل ځان ناپوه يا لږ تر لږ خومره چې وو تر هغه ځان ډېر کم ښوده. د ده دا چلند (د سقراطي استهزا) په نامه يادېږي، له مخامخ خبرو اترو او پوښتنو څخه د سقراط موخه دا وه چې اورېدونکي ته اخلاقي اصول ولېږدوي، هغه به ويل: په خبرو اترو کې روغتيا پالې ډياکتيک د حقيقت د کشف او زېږدنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبب ګرځي، سقراط هڅه کوله د ډيالکتيک د منطق او خبرو د هنر د ټولو تکتيکونو په مرسته، د بحث ګډونوال د خبرو تل ته بوځي، سقراط د سوفيستايانو همعصره و، ده د هغو په شان او د طبيعتپالو فلسفيانو د اند خلاف انساني مسلې او بشري ژوند څېړه، خو سقراط خپل ځان سوفيست يا په بله وينا د عالم په توګه نه معرفي کاوه. ان خپل ځان يې ښوونکی هم نه ګاڼه.

سقراط د کلمې په ربښتينې مانا خپل ځان فيلسوف ګاڼه. فيلسوف په واقعيت کې هغه څوک دی چې (له پوهې سره مينه) ولري. يانې دا سې څوک چې حاضر وي د پوهې لپاره له خپل ژونده هم تېر شي، پر ناپوهۍ باندې اعتراف د سقراط د فلسفې د پيل ټکی ګڼل کېږي، په دې مانا چې: ((تر ټولو هوښيار سړی همغه دی چې پردې پوهېږي چې نه پوهېږي.))

سقراط به ويل: ((خپل ځان وپېژنه ! که چېرې ذهن او فکر خپل ځان ته متوجه نه وي او خپل ځان ونه ازمويې، ربښتينې فلسفه به عملي نه شي.))

دی په دې نظر و چې: ((د شيانو بهرنی طبيعت (د پارمنديس، زنون او فيثاغورث په شان د فلسفيانو افکار) ښه دي خو فيلسوف ترونو، ډېرو او ستورو ډېره په زړه پورې او ښکلې موضوع لري چې دده د ليد ژورتيا ځان ته راکاږي او هغه انساني روح دی، انسان څه دی او څه بايد وي؟))

د سقراط لپاره دا خبره ډېره مهمه وه چې پر دې بريالي شي، د بشر د پېژندنې لپاره يو بنسټ پيدا کړي، هغه په دې نظر و چې دا بنسټ په عقل کې موجود دی، د انسان پر عقل باندې د سقراط ټينګ باور د دې سبب شو چې کولای شو هغه د يو پوهنپال شخص په توګه ياد کړو، سقراط د سوفيستايانو پر خلاف چې د حقيقت پر سم او مطلق درک باور مند نه وو، هڅه کوله چې خپله فلسفه پر پخو بنسټونو ودروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سقراط په دې نظر و، که یو څوک پر دې پوه شي چې څه شی ښه دی، ښه عمل هم تر سره کوي او سمه پېژندنه د ښه عمل سبب ګرځي، څوک چې نېک عمله وي پر واقعي انسان بدلېږي، زموږ تېروتنې له دې امله دي چې یو شی سم نه تشخیصوو نو ځکه خو باید په پرله پسې ډول د زیاتې پوهې د ترلاسه کولو په لټه کې اوسو.

سقراط به تل هڅه کوله چې دا په ګوته کړي کوم څه حق دي او کوم څه ناحق، هغه د سوفیستایانو پر خلاف په دې نظر و چې د حق او ناحق تشخیص د سړي په شعور کې نغښتي دي، نه په ټولنه کې.

سقراط باور درلود چې ټول خلک د خپل شعور په کارولو سره کولای شي فلسفي واقعیتونه درک کړي، هغه به ویل یو غلام هم کولای شي د خپل شعور په مرسته د یو اشراف په شان فلسفي مسایل حل کړي، (سقراط) د ښځې او نر د شعور کچه هم برابره ګڼله.

مخکې مو نغوته وکړه چې سوفیستایانو او سقراط د طبیعت پالو فلسفیانو له مسایلو خپل ځانونه جلا کړي وو او تر ډېره حده یې انسان او ټولنې ته پاملرنه کوله تر دې ځایه دا خبره سمه ده، خو (سوفیستایانو) او (سقراط) هم هغه شیانو ته چې تلپاتې دي او هغه څه چې د بدلون په حال کې دي د دوی تر منځ اړیکو ته له یوه خاص لیدلوري پاملرنه کوله، هغوی ته دا زماني مساله چې د انسان اخلاق او کمال د ټولنې په بوهې پورې تړلي وو، مطرح وه. په ټولیز ډول سوفیستایان په دې نظر وو چې د حق او ناحق مسله له یوې سیمې څخه بلې او له یو پښت څخه بل ته بدلون مومي. د حق او ناحق مساله د بدلون په حال کې ده او قطعي نه ده. هغوی په دې نظر وو چې که چېرې موږ له خپل شعور څخه کار واخلو نو کولای شو، دا ډول بدلون نه منونکي مسایل تشخیص کړو، ځکه چې د انسان شعور په اصل کې تلپاتې دی او بدلون نه مني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سقراط د (المپ) په غره کې پر ګڼو پخوانیو خدایانو د خلکو عقاید له منځه یوړل، دا مهال له دې خدایانو څخه د خلکو وېره یو اخلاقي ضمانت ګڼل کېده، که چا انکار کاوه، نو بیا خو د هغه د هوسونو او خوندونو پر وړاندې کوم خنډ ونه وو او یوازې بشري قانون پاتې کېده، سقراط پر یوازیني خدای معتقد و او هیله من و چې مرګ دی له منځه نه شي وړلای.

په پایله کې سقراط دوه مسلې روښانه کړې:

یوه د فضیلت (د معرفت او فضیلت تر منځ د اړیکو په باب سقراطي نظریه د سقراطي اخلاقو ځانګړنه ده، د سقراط د نظر پر بنسټ معرفت او فضیلت یو شی دی په دې مانا چې عاقل شخص پر دې پوهېږي چې حق څه شی دی، هغه څه چې حق دي عمل هم پرې کوي. په بله وینا هېڅوک په پوهېدلي او قصدي ډول په بدۍ لاس نه پورې کوي. هېڅوک شر د شر په توګه نه غوره کوي) او بله مسله د حکومت مسله ده.

په هغه وخت کې د یونان د ځوانانو لپاره تر دې دوو مسلو بل مهم حیاتي څیز نه و، سوفیستایانو د (المپ) د خدایانو په باب د هغوی عقاید یو بل سره مړاوي کړي وو، اخلاق سست شوي وي ځکه چې د اخلاقو غټ ضمانت یوازې له خدایانو څخه وېره وه. دوی به ویل: تر هغې ولسواکۍ چې عوام پرې واکمن وي بل هېڅ ریشخند شی نه شته، حکومت د هغو خلکو په لاس کې و چې دایمي په شور و ځوږ کې وو، د لښکرو بولندیان په ډېرې چټکۍ سره ټاکل کېدل، بېرته په همغې چټکۍ سره لرې کېدل او اعدامېدل. د لوړ رتبه پلاوي غړي د الفبا د تورو پر اساس ټاکل کېدل او د هغوی په منځ کې بازاري خلک او بزګران هم پیدا کېدل، اخلاق به هغه تولنه کې د هغو قوانینو پر بنسټ ولاړ وو چې دوی خپله جوړول او د (المپ) د خدایانو د سزا او عذاب له مخې انګېرل کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه حکومت چې د عقل، پوهې او اعتقاد له مخې نه و جوړ شوی، ویل به يې حکومت داسې يو کار دی چې د هغه لپاره ډېر زيات هوش په کار نه دی، داسې يو پراخ فکر او اندېښنې ته اړتيا نه لري چې ډېر باهوشه او ځيرمن اشخاص بايد په هغه کې ګډون ولري. د سقراط عملي طريقه له خبرو اترو سره د ډيالکتيک بڼه لرله، ده له هر چا سره خبرې اترې کولې او کوښښ به يې کاوه چې ديوې موضوع په باب د هغه افکار راڅرګند کړي، دده همدغه نوي کار هغه د زهرو ګوټ د څښلو تر بريده ورساوه.
ارسطو په دې نظر و چې په علم کې دوه پرمختګونه دي چې په رښتيا سره کولای شو سقراط ته يې منسوب کړو، ((د استقرايي استدلالونو کارونه او تولیز تعريفونه))
د فکري بهير تاريخپوهانو سقراط يو داسې روښنفکر ګڼه چې هر څه ته يې په ښه نظر کتل. انساني عقل ته د ژور باور له امله هغوی سقراط يو (راسيوناليست) باله. سقراط به ويل: ((د ژوند د فلسفې د طرحې لپاره تجربه يې پوهه ډېره ګټوره ده او د واسطې رول ادا کوي)).
(کارل پوپر) هغه په انتقادي عقلپالنه کې يو ډېر لوړ او بې سارې مبلغ ګڼه، (برښت) بيا د طنز په ژبه هغه تر تاريخ وړاندې د يو (مارکيست) په نامه ياد کړ. (نېچه) ليکي: سقراط د نړۍ په تاريخ کې د پيوستون ټکی دی او يوه بوړبکۍ ده. هغه وړاند يز کوي چې د ټولو علومو د پوهنځيو د دروازې پر سر دې د هغه په نامه يوه نښه او بيرغ نصب شي، (نېچه) زياتوي سقراط يو ژورليدی ناراضه نابغه و، سازش يې نه مانه. د ځينو نورو په نظر سقراط (ماترياليزم) او (طبيعي فلسفه) رد کړل، او د اخلاقو تبليغ يې خپل هدف وټاکه. په منځنيو پېړيو کې مسيحي فلسفيان د عيسی مسيح روحي خپلوان ګڼي، چې خپله پوهه يې د ښار په ډګرونو، بازارونو او کوڅو کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو په واک کې ورکوله او دې ته هم حاضر شو چې د خپلې عقيدې لپاره له ځانه هم تېر شي. که څه هم هغه ددې وس درلود چې پر تېښته بريالی شي. د لرغونې دورې د شاعرانو له جملې څخه (نسلي) سقراط خپل ښوونکی باله. ځکه چې هغه يو پياوړی ټولنيز، انقلابي او سمونپالی روښنفکر و.

سقراط به ويل: ((د انسان تر ټولو ښه ځانګړتيا تقوا ده او د سړيتوب يو شرط دادی چې انسان خپل ځان وپېژني، تقوا داسې يو ځانګړنه ده چې په ژوند کې د انسان د خپلواکۍ او ارامۍ سبب ګرځي)). د هغه په نظر تقوا يانې پوهه او پېژندنه او کولای شو چې دواړه زده کړو. سقراط د حقيقت لټون د تقوا تر ټولو ستره نښه او نېکمرغۍ ته د رسېدو لاره ګڼله، هغه د انسان داخلي وجدان د هغه د حقيقت موندنې انګېزه ګڼله. د سقراط په نظر خبرتيا او تقوا د انسان له بشپړتيا سره مرسته کوي، څرنګه چې ښه چلند او ښه وينا له ښې انګېرنې سرچينه اخلي، نو ځکه خو په کار دي چې د انګېرنې، پېژندنې او پوهنې لپاره له خپلو نيمګړتياوو او ناپوهيو څخه خبر و اوسو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سقراط محاکمه

د دغه اویا (۷۰) کلن بوډا سړي، د (پلوپونز) د جګړې پخوانی جنګیالي، د ښار د شورا پخواني غړي او نامتو اتني شخصیت (سقراط) محاکمه تر میلاد وړاندې پر (۳۹۹) کال دایره شوه. سقراط په هغه ځای کې د ځوانانو منحرف کولو او کفر په جرم حاضر شو، پر هغه تورو چې په خپلې ویجاړوونکې فلسفې یې دودونه له پوښتنې سره مخامخ کړي او نوي خدایان یې معرفي کړي دي. (سقراط) چې یوه اوونۍ زنداني و، د خپلو دوستانو له خوا د تېښتې له طرحې سره مخالفت وکړ او پرېکړه یې وکړه چې مرګ ته غاړه ورکړي. د سقراط دا پرېکړه تل د هغه په باب یوه معما ګڼل کېږي.

د محکمې منصفه هیئت د رایو په اکثریت سره سقراط ګناهګار وباله.
سقراط کولای شول د ښښنې غوښتنه وکړي او که دا یې منلې وای چې (اتن) پرېږدي، خپل ځان یې ژغورلای شو، خو که هغه دا کار کړی وای، بیا به نو (سقراط) نه و، اصلي خبره داده چې هغه (وجدان) او (حقیقت) تر خپل ژونده مهم ګڼل، هغه په دې نظر و چې د خپل هېواد د ګټو لپاره یې هڅه کړې ده. خو دې سره سره بیا هم پر مرګ محکوم شو، څو شېبې وروسته د خلکو په یوه ډله کې د هغه نږدې دوستانو د زهرو یو جام د هغه په لاسونو کې ورکړ، سقراط هغه په مستانه ډول پر سر واړوه او تلپاتې ژوند یې غوره کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افلاتون

تر میلاد (۴۲۷ - ۳۴۷) کاله وړاندې

کله چې سقراط د زهرو جام پر سر واړوه، افلاتون تر میلاد (۴۲۷ - ۳۴۷) کاله وړاندې نهه ویشت (۲۹) کلن و، هغه د یو ختونه د سقراط شاګرد و او څه شی چې پر سقراط تېر شول، هغه یې پر سترګو ولیدل، دا موضوع چې

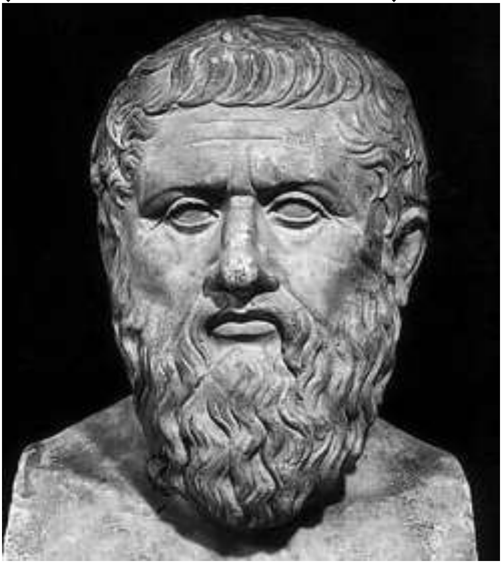

(اتن) د دې ښار تر ټول نجیب انسان پر مرګ محکوم کړ، نه یوازې یې پر افلاتون نه هېرېدونکی اغېز وکړ، بلکې هغه یې دې ته وهڅاوه چې د فلسفې په بېلابېلو برخو کې د خپل استاد لیدلوری مشخص کړي، د سقراط مرګ افلاتون ته دا ثابته کړه چې کېدی شي، د ټولنیز واقعیت او ټولنیز خیال تر منځ تضاد موجود وي. د یو فیلسوف په توګه د افلاتون لومړی کار دا و چې د سقراط دفاعیه یې خپره کړه. افلاتون په دې اثر کې هغه څه چې سقراط په ستره محکمه کې بیان کړي وو، لیکلي دي، افلاتون د سقراط پر دفاعیې او ځینو لیکونو سربېره تر پنځه دېرشو (۳۵) زیات اثار لیکلي دي، د دې اثارو د ژوندي پاتې کېدو یو غټ دلیل هغه فلسفي مدرسه وه چې (افلاتون) شخصاً هغه د اتن تر ښاره بهر جوړه کړې وه، دا مدرسه اتن ته نږدې په یوه باغ کې واقع وه، خاوند یې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهلوان و چې (اکادموس) نومېده، نو ځکه خو د افلاتون مدرسه د همغه پهلوان په نامه مشهوره شوه. له هغه وخته بيا تر دې دمه پورې په نړۍ کې په زرګونو اکاډمۍ جوړې شوې دي. د افلاتون په اکاډمۍ کې د (رياضياتو) او د (جمناستيک) پر فلسفي خبرې اترې کېدې، له همدې کبله افلاتون خپله فلسفه د خبرو اترو يا مکالمې په ډول ليکلې ده. افلاتون له يوه اړخه د هغو شيانو تر منځ اړيکو ته چې تلپاتې او د بدلون وړ نه دي او هغه چې د (بدلون) په حال کې دي، پاملرنه وکړه. عيناً لکه تر سقراط وړاندې فلسفيانو په شان، ياني دا چې د هغو شيانو ته چې په طبيعت کې تلپاتې وو او د بدلون وړ نه وو، پاملرنه کوله او همدارنګه يې هغو شيانو ته چې په اخلاقو او ټولنه کې تلپاتې وو، اهميت ورکاوه.

دا موضوع افلاتون ته يوه واحده مسله وه، هغه د داسې يو ډول (واقعيت) په لټه کې و چې، تلپاتې وي او د بدلون وړ نه وي. افلاتون په دې نظر و هر هغه څه چې په طبيعت کې کولای شو لمس يا حس يې کړو، هغه د بدلون وړ دي، ځکه نو داسې عناصر نه شته چې هغه تجزيه نه شي، ټول محسوسات له داسې مادې څخه جوړ شوي چې د زمانې په بهير کې تجزيه کېږي، خو له بلې خوا ټول شيان له داسې يو ټوليز شکل او بڼې څخه رغېدلي چې د بدلون وړ نه دي او تلپاتې بڼه لري.

د افلاتون په نظر نه بدلېدونکي او تلپاتې ښکارنده يا پديده (لومړنی فزيکي عنصر) نه دی، بلکې هغه ذهني او انتزاعي بېلګې دي چې د ټول محسوساتو زړی يا اصل يې جوړ کړی دی، افلاتون د بېلابېلو ښکارندو تر منځ ورتوالي ته حيران و، له همدې کبله دې پايلې ته ورسېد، هر څه چې زموږ په شاوخوا کې موجود دي، په اصل کې د لومړنيو بېلګو له محدودو ټولګو رغېدلې بېلګې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دا ښېلګې د (مثل) په نامه ونوموليږ. هغه په دې نظر و چې د ټولو اسونو شاته اس، د خوګانو شاته خوګ او د سړيو يا انسانانو شاته سړی يا انسان ولاړ دی. افلاتون د نړۍ د محسوساتو ترشا يوازې پر يوه واقعيت باور درلوده، هغه دا واقعيت ورته نړۍ (ورته عالم) ونوماوه او په دې نظر و چې اصلي ښېلګې يې هماغه لومړني تصويرونه دي چې په طبيعت کې د ټولو موجودو ښکارندو ښېلګې دي چې په دې نړۍ کې واقع دي، دا مهمه نظريه د افلاتون د (مثل) نظريې په نامه يادوي، افلاتون په دې نظر و چې نه شو کولای د هغو شيانو په باب چې د بدلون وړ دي سم او ډاډمن درک ته سره ورسېږو، مو بړد هغو شيانو په باب چې د محسوساتو نړۍ پورې اړه لري د ليد او لمس وړ دي، يوازې کولای شو نامطمين نظر ولرو، حقيقي پېژندنه کولای شو يوازې د هغو شيانو په باب ترلاسه کړو، چې د عقل له لارې د تشخيص وړ وي، په لنډيز سره ويلای شو، موږ د هغو شيانو په باب چې تصور کولای او احساسولای يې شو نامطمينه درک لرو او د هغو شيانو په باب چې د عقل په واسطه يې تشخيصولای شو حقيقي او ډاډمنه پېژندنه لرو.

په ټولو شرايطو کې به د يو مثلث د زايو مجموعه (۱۸۰) درجې وي او دا هماغه (مثل) دی چې افلاتون مطرح کړی دی، چې ټول اسونه ځلور پښې لري او په همدې ځلورو پښو ودرېږي ان که د محسوساتو په نړۍ کې ټول اسونه ګوډ هم وي.

د افلاتون په نظر نړۍ پر دوو لويو برخو: د ظواهرو او محسوساتو نړۍ او ممثله او ايډياله نړۍ چې يوازې په عقل ورته لاس رسی کېدی شي، وېشل کېږي.

د محسوساتو نړۍ: د هغو په باب يوازې کولای شو چې د نيمګړو او تقريبي پنځه ګونو حواسو په مرسته نيمګړې او تقريبي پېژندنه ترلاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو، د ((محسوساتو نړۍ)) کې هر څه د بدلون په حال کې دي او هېڅ شی نه شي کولای تلپاتې دي، د محسوساتو په نړۍ کې هېڅ څيز ثابت نه دی، هر څيز راځي او ځي.

ورته يا ممثله نړۍ: د هغې په باب کولای شو چې د عقل په مرسته ډاډمنه پېژندنه او حقيقي معرفت ترلاسه کړو، دا نړۍ د حواسو له لارې د پوهېدو او درک وړ نه ده. همېشه تلپاتې ده او بدلون نه مومي. د افلاتون په نظر انسان هم يو دوه اړخيز موجود دی. موږ يو (جسم) لرو چې (بدلون) مومي. دا د محسوساتو له نړۍ سره ټينګ پيوند لري او د بل هر څيز په شان د ناڅاپي پېښو تابع دی، زموږ حواس هم زموږ بدن پورې اړه لري له همدې کبله د ډاډ وړ نه دي. خو موږ له يوه نه فنا کېدونکي روح څخه هم برخمن يو چې په اصل کې زموږ د عقل ځای دی، څرنګه چې روح کومه مادي ښکارنده نه ده، نو کولای شو د ورته يا ممثلې نړۍ په نظر ورته وکتل شي. افلاتون په دې نظر دی روح مخکې تردې چې بدن ته داخل شي، موجود دی، روح په جسم کې تر حلول وړاندې په ورته يا ممثله نړۍ کې موجود دی، خو کله چې روح په جسم کې داخل شي، نو ورته يا مثله نړۍ مو له ياده وځي، خو کله چې اصلي نړۍ ته د روح د بېرته ورګرځېدو هوس وښېښېږي، نو دغسې لېوالتيا يا شوق ته (افلاتون) ايروس (Eros) وايي، چې د عشق يا مينې په مانا دی، نو ځکه خو روح خپل بنسټ ته د بېرته ورګرځېدو لپاره يو ډول (عاشقانه لېوالتيا)) څرګندوي او دا نو بيا هغه وخت دی چې بدن او ټول هغه شيان چې په حواسو پورې اړه لري، همداسې نيمګړي او نادوامه پرېږدي. د روح غوښتنه دا ده چې د مينې په وزرونو والوزي، بېرته خپلې ځالې ته ستون شي او د بدن له زندانه ازاد شي.

د افلاتون په نظر د انسان بدن له درېو برخو، سر، سينې او تنې څخه رغېدلی دی. دا درې برخې هره يوه خپلې خپلې ځانګړتياوې لري:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- فکر سر پورې اړه لري.
- اراده په سينې پورې اړه لري.
- ميل يا لېوالتيا په تن پورې اړه پيدا کوي.

د دريو برخو هره يوه خپل خپل فضيلت لري:

- فکر بايد د پوهې د زده کړې لپاره هڅه وکړي.
- اراده د شجاعت ځرګندويه ده.
- او ميل يا لېوالتيا بايد د اعتدال تر بريده عمل وکړي.

کله چې د انسان دا درې برخې په همغږۍ سره عمل وکړي، نو هغه وخت به له يو انسان څخه معتدل انسان جوړ شي. افلاتون خپله (فاضله مدينه) د انسان په شان جوړه کړې ده. دا دولت هم د انسان په شان چې سر، سينه او بدن لري، له دولتمشر، سرتېري او کارګر څخه برخمن دی، د هغه په نظر، سوداګر، کاسب او بزګر هم د کارګرو په ډله کې شامليږي، په دې ځای کې دا ځرګندېږي چې افلاتون د يونان د هغه مهال له طب څخه د بېلګې په توګه ګټه پورته کړې ده. هغه وخت کې يوناني طب په دې نظر و چې سالم انسان له اعتدال او تناسب څخه برخمن دی، له همدې کبله خو د هغه په دولت کې هر فرد خپل خپل ځای درلود او دا په دې خاطر چې يو تناسب رامنځته کړي.

د افلاتون فلسفه او فلسفي حکومت دواړه له پوهنپالنې څخه سرچينه اخلي. د هغه په دولت کې پرېکړه د پوهې پر بنسټ ترسره کېږي او لکه څنګه چې سر، جسم ته لارښوونه کوي فيلسوف هم د ټولنې د لارښوونې دنده لري. د افلاتون په نظر د جسم او دولت د برخو دندې کولای شو په لاندې ډول سره انځور کړو: ځينې کسان کېدی شي د افلاتون دولت شايد استبدادي دولت وګڼي، له همدې کبله ځينې فلسفيان هم وو چې د افلاتون پر دې نظريې ټينګې نيوکې کولې، خو دا ټکی بايد په پام کې ولرو چې هغه په داسې يوه زمانه کې ژوند کاوه چې زموږ له زمانې سره يې ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

توپیر درلود ، باید دې خبرې ته مو هم پام وي چې افلاتون په دې نظر و چې ښځې هم کولای شي د نرو په شان د دولت مشري وکړي، ځکه چې د حکومت لارښوونه د عقل پر بنسټ ترسره کېږي او که ښځې هم د نرو په شان زده کړې وکړي او وپالل شي، د نرو په شان به له پوهې څخه برخمنې شي. افلاتون هڅه کوله کورنۍ ستونزې او شخصي مسایل د لارښوونکو یا مشرانو او سرتېرو له اوږو لرې کړي.

د هغه په نظر د ماشومانو روزنه تر هغې ډېره مهمه ده چې هغه د خلکو مسؤلیت وګڼل شي. د هغه په (فاضله مدینه) کې د ماشومانو روزنه د دولت مسؤلیت ګڼل شوی دی، افلاتون لومړنی فلسفي و چې د وړکتون او د شپې او ورځې د ښوونځیو په باب یې خبرې کړې دي.

افلاتون په هېواد کې تر څو کلنې سختې سیاسي تجربې وروسته د (نورمیسو مکالمه)) اثر ولیکه. هغه په دې اثر کې یو بل ارماني حکومت مطرح کړ، په دې نوي حکومت کې یې شخصي او کورنیزه پانګه هم تائید کړه.

په دې ډول د افلاتون په نوي حکومت کې د ښځو ازادي محدود ېږي، خو دې سره سره افلاتون پر دې ټکي ټینګار کوي چې د هغه په دولت کې باید ښځې زده کړې وکړي او وپالل شي او که چېرې دا کار ترسره نه شي، نو دا ددې مانا ورکوي چې انسان یوازې ښې لاس وروزي او خپل کیڼ لاس له یاده وباسي.

افلاتون له ریاضي سره زیاته مینه درلودله او دا ځکه چې د ریاضي د عملیو نتیجه که هر څومره تکرار شي بیا هم تغیر نه کوي، له همدې کبله افلاتون هغه ((تر ټولو ډاډمنه پوهه)) ګڼله، خو په ټولیز ډول افلاتون د واقعي پېژندنې لپاره د انسان د پوهېدلو او لاس رسۍ به باب ډېر شکاک و او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي نظر و کوم څه چې د انسان ذهن يې درک کوي، ډېر ډاډمن نه دي. د افلاتون د ژوندانه په اړه د اثارو مطالعه، په خپله دده خپل اثار دي، دده ډېر مهم اثر هماغه د (جمهوريت) اثر دی. چې په ادبي ژبه ليکل شوی دی. ددې اثر له لارې موږ کولای شو، دده د ادبي ذوق څرک هم ولګوو، په دې اثر کې پر بېلا بېلو مسايلو لکه فلسفې، سياست، هنر، ښوونې او روزنې او د مابعدالطبيعت مسايلو په باب بحث شوی دی.

د افلاتون سياسي فلسفه نه يوازې د ولسواکۍ مخالفه فلسفه ده، بلکې تر طبيعت اخوا ميتافزيک (Metaphysics) مقوله هم ده. د الهياتو (theologies) کلمه دلومړي ځل لپاره افلاتون وکاروله. او په (نوموي Nomoi) کتاب کې يې د يو الهي نظم د طرحې بنسټ کېښود، چې په هغه کې دې مذهبي نړۍ ليد سره د هېڅ ډول نظريې د اختلاف بيان ته اجازه نه شته، د افلاتون دا پوښتنه نن هم د ژبو پر سر ده چې کوم حکومت ډېر ښه او کوم نظام ډېر منصفانه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارسطو

تر میلاد (۳۸۵-۳۲۲) کاله وړاندې

ارسطو نه یوازې د یونان ستر وروستی فیلسوف ګڼل کېږي، بلکې په اروپا کې لومړنی ژوند پوه هم ګڼل کېږي، ارسطو د اتن استوګن نه و، هغه تر میلاد (۳۸۵) کاله وړاندې په (مقدونیه) کې زېږېدلی و او هغه وخت یې اکاډمۍ ته لاره پیدا کړه، چې (۱۷) کلن و، دا مهال افلاتون (۲۱) کلن و. پلار یې د مقدوینې د پاچا چې (امین تاز) نومېده، شخصي ډاکټر و، د هغه دندې د ارسطو پر فلسفي طرحو بشپړ اغېز درلود، ژوند او طبیعت د هغه لپاره ځانګړې اهمیت درلود، ارسطو د

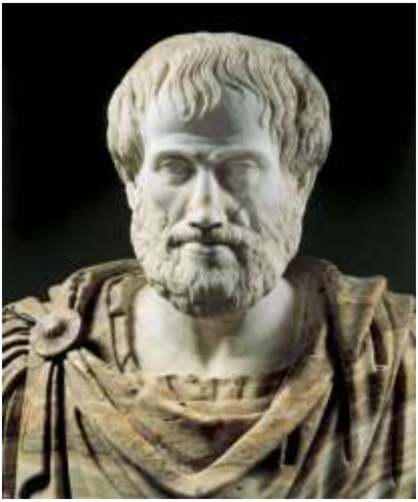

(سکندر) تر مړینې وروسته د کوچنۍ اسیا لویدیځ ته وتښتېد، ځکه چې غرضي اشخاصو هغه پر کفر او الحاد تورن کړی و، نو کوچنۍ اسیا ته تر تېښتې وړاندې هغه ویلي وو چې نه غواړي یو ځل بیا د (اتنیانو) لاسونه د (سقراط) په شان د یو بل فیلسوف پر وژنې ککړ شي.

د اوسنۍ ترکیې لویدیځ ته د هغه تر تېښتې وروسته ارسطو د یوه سیمه ییز واکمن، چې فلسفي سره یې لېوالتیا لرله، پر خدمت بوخت شو. د یونان د تاریخ لیکونکو له جملې ځخه د یوه په وینا کله چې (هخانشیانو) هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمه ییز امیر یا واکمن وواژه، ارسطو یو ځل بیا اړ شو چې اتن ته لاړ شي، ارسطو تر میلاد (۳۲۲) کاله وړاندې په اتن کې مړ شو.
که څه هم افلاتون د شیانو په تلپاتې یا (مثل) شکلونو کې ډوب و او اصلاً یې د طبیعت بدلونونو ته پاملرنه نه کوله، خو ارسطو د خپل استاد پر خلاف، بدلونونو او یا په اوسنۍ نومونه د طبیعت لوړو ژورو ته زیات اهمیت ورکاوه.
که افلاتون د محسوساتو نړۍ ته په کمه سترګه کتل او هغه څه چې موږ یې په خپله چاپېریال کې ګورو، هغو ته یې په سرسري نظر کتل، خو ارسطو بیا د افلاتون برعکس چلند کاوه، هغه طبیعت ته ځیر و او د طبیعي موجوداتو په باب یې څېړنه کوله.
د همدې دلیل له مخې ویلای شو چې افلاتون یوازې له عقل څخه کار اخیسته او ارسطو د عقل تر څنګ له حواسو هم ګټه پورته کوله، د استاد او شاګرد تر منځ په کار دود کې اختلاف پر همدې ځای پای ته نه رسي؛ د افلاتون لیکنې تر ډېره بریده شاعرانه او اساطیرې جذبه لري، په داسې حال کې چې د ارسطو اثار وچ او مفصل دي، سم لکه د دایره المعارف په شان. د ارسطو یو زیات شمېر لیکنې د طبیعت ډېره ژوره څېړنه کوي.
هغه اثار چې له لرغونې دورې څخه پاتې دي، د ارسطو تر یو سلو او یا وو (۱۷۰) زیاتو اثارو ته نغوته کوي. خو له دې جملې څخه یې یوازې اوه څلوېښت (۴۷) اثار پاتې دي، چې یو یې هم بشپړ نه دی، د ارسطو اکثره لیکنې هماغه یادښتونه دي چې هغه د وینا لپاره جمتو کړي وو، د ارسطو پر مهال هم فلسفي ګړنې بڼه درلودله.
د اروپايي فرهنګ لپاره د ارسطو اهمیت یوازې په دې کې نه و چې هغه د لومړي ځل لپاره علمي ژبه رامنځته کړه او داسې اصطلاحات یې وپنځول

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې اوس پر بېلابېلو پوهنو کې کارول کېږي، بلکې هغه داسې یو بنسټ کېښود چې د هغه له امله بېلابېل علوم رامنځته او سره منظم شول.
موږ په خپلو مخنیو خبرو کې وویل چې افلاتون هم تر ده وړاندې فلسفیانو په شان، هڅه کوله چې په ټولو بدلونونو کې تلپاتې او نه بدلېدونکی عامل پیدا کړي، په همدې خاطر یې په ورته (مثل) لاس پورې کړ او اعلان یې وکړ چې (مثل) د ټولو هغو ښکارندو بشپړې بېلګې دي چې د محسوساتو په نړۍ کې لیدل کېږي، سربېره پر دې افلاتون په دې نظر و چې دا مثالونه په طبیعت کې تر ټولو موجود و ښکارندو ډېرو واقعي دي، د ساري په توګه لومړی (اس) راڅرګندېږي او وروسته د محسوساتو په نړۍ کې ټول موجود اسونه د هغه له مخې منځته راځي، ځکه نو د هغه په نظر (د چرګ مثال تر چرګ او هګۍ وړاندې رامنځته شوی دی)، ارسطو په دې نظر و چې افلاتون ټول شیان سرچپه لیدلي دي، هغه د خپل استاد په شان په دې نظر و چې هر اس ځانګړی (بدلون) کوي او هېڅ اس تلپاتې نه دی، ارسطو د خپل استاد دا نظر هم تائیداوه چې د اس بڼه تلپاتې ده او د بدلون وړ نه ده، خو په دې نظر و چې د اس (مثال) هغه مفهوم دی چې انسان د بېلابېلو اسونو تر لرلو وروسته په خپل ذهن کې ټولولی دی.
ځکه خو نو شونې نه ده چې د اس (مثال) یا (بڼه) د اس تر پېژندنې وړاندې موجوده وي، د ارسطو په نظر د اس (بڼه) کې هغه ځانګړنې شاملېږي چې اس یې لري او دا ځانګړنې بیا په ټولیز ډول اس رامنځته کوي، ارسطو باور نه درلود چې دا بڼې په طبیعت کې یوه له بلې څخه جلا دي. د هغه په نظر (بڼې) د شیانو ځانګړنې دي او دا ځانګړنې په هر شي کې نغښتې دي.
ارسطو د افلاتون له دې نظر سره هم مخالف و چې د (چرګ) مثال په خپله تر چرګ وړاندې رامنځته شوی دی، هغه څه چې ارسطو یې د چرګ (بڼه) ګڼي د چرګ ځانګړتیا پورې اړه پیدا کوي، د ساري په توګه دا ځانګړنه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چړګ هګۍ اچوي، ځکه نو چرګ او د چرګ (بڼه) یو له بله نه توپيرېږي، سم لکه د جسم او روح په شان.
په دې بحث کې مهم اصل دا دی چې د فکري طريقې د بدلون تګلوري ته پام کېږه، د افلاتون لپاره تر ټولو لوړ واقعيتونه د عقل په مرسته فکر کول وو او ارسطو بيا حواس د پوهې او واقعيت يوازينۍ سرچينه ګڼله. افلاتون په دې نظر و هغه څه چې په طبيعت کې د ليدو وړ دي د مثلې نړۍ د واقعيتونو انعکاس دی چې د انسان په روح کې نغښتي دي، د ارسطو نظر بيا ددې برعکس و، د ارسطو په نظر هغه څه چې د انسان په روح کې موجود دي، په اصل کې په طبيعت کې د موجودو شيانو انعکاس دی.
د ارسطو په نظر افلاتون د اسطوره يي نړۍ د انځورونو په زندان کې ځان بند کړی و، چې تصورات يې د واقعيتونو په توګه څرګندول.
ارسطو پر دې ټکي ټينګار کاوه چې پېژندنه يوازې د ادراک له لارې ترلاسه کېدی شي، په دې باب افلاتون ضرور په دې نظر و چې تر هغه پورې هېڅ شی په طبيعت کې نه پيدا کېږي چې مخکې تر مخکې په ورته نړۍ کې موجود نه وي. د ارسطو په نظر افلاتون هر څه له همدې امله غبرګ کړي دي.
دا پوښتنه راپيدا کېږی چې (د اس مثال) له کومه ځايه راغلی دی؟ شايد يو دريېم اس هم موجود وي، چې دا اس د هغه له مخې جوړ شوی دی؟
ارسطو په دې نظر و هغه څه چې موږ په فکر او نظر کې لرو زموږ د ليدلو او اورېدلو د طريقې له لارې يې عملي بڼه خپله کړې ده، خو انسان خپل يو ډول ځانګړی شعور هم لري. په موږ کې داسې استعداد شته چې زموږ حسي اغېزې ډلبندي او سره منظمې يې کړي.
له همدې امله دي چې د (تيرې، بوټو، انسان او حيوان) مفاهيم رامنځته کېږي.په دې ډول نو ارسطو د انسان د ځانګړي شعور مخالف نه و، بلکې برعکس هغه شعور د انسان يوه ډېره مهمه ځانګړنه ګڼله، خو په دې نظر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا شعور تر هغه وخت پورې چې د محسوساتو له لارې د يو شيز په درک بريالى نه شي (خالي) شى ګڼل کېږي، په دې ډول نو شونې نه ده چې (مثل) د انسان ځانګړنه وي.

ارسطو په پای کې پر خپلې طرحې لاس پورې کړ او د افلاتون د (مثل) نظر پر وړاندې يې خپل نظر څرګند کړ. د ارسطو په نظر واقعيتونه له مختلفو ښکارندو څخه جوړ شوي دي، چې د (بڼې يا صورت) او (مادې) تر منځ د يو والي ښکارندويي کوي، (ماده) په اصل کې د ښکارندو د جوړښت زړی او جوهر دی او (بڼه يا صورت) د ښکارندو خاصې ځانګړتياوې وي.

پورته نغوته وشوه چې ارسطو د طبيعت بدلونونو ته پاملرنه کوله، ماده په بالقوه ډول کولای شي خپله بڼه ولري، په دې ډول کولای شو ووايو چې ماده هڅه او کوښښ کوي، له قوې څخه فعل ته راشي. د ارسطو د ليدلوري له مخې په اصل کې هر ډول بدلون له قوې څخه فعل ته د مادې د اوښتو زېږنده ده.

د ارسطو او افلاتون د سياسي فلسفې اختلافات کولای شو په دې ډول ډلبندي کړو:

- افلاتون د يوه فرهنګي انقلاب غوښتونکی دی او ارسطو نه غواړي له اوسني فرهنګ سره خپل اړيکی غوڅ کړي.
- افلاتون يوه او متخصص کسان په پام کې نيسي او ارسطو ټول وګړي.
- افلاتون په سياسي چارو کې تر طبيعت اخوا (ميتافزيک) فلسفې باندې باورمند او ارسطو بيا دا باور نه درلود.
- افلاتون خپله فلسفي تيوري او ټولنيز چلند يو بل سره ګډوي، خو د ارسطو لپاره بيا عملي فلسفه(philosophy practical) معتبره ده.
- په يوه بله وينا افلاتون اسمان ته ګوته نيسي او ارسطو ځمکې ته، ارسطو په وروستي تحليل کې د نظم او ترتيب سړی و، هغه غوښتل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو په ذهن کې موجود مفاهیم راټول، جوړ او مرتب کړي، له همدې کبله یې د منطق علم مطرح کړ، وچ او ریاضي ډوله قواعد یې د دې علم لپاره په پام کې ونیول، هدف یې دا و چې د هغو په مرسته منطقي قضیې تعریف کړي، د ساري په توګه (لومړی نظر) ټول ساکښ مري، (دویم نظر) موږ ټول ساکښ یو. له دې څخه دا پایله راوځي چې: (موږ هم مرو). په دې مثال کې موږ په څرګند ډول د ماناوو تر منځ اړیکي وینو.

ارسطو په طبیعت کې د موجود ښکارندو د ډلبندۍ پر مهال هغوی په لومړي پړاو کې پر دوو ډلو وېشي، لومړی ډله بې روحه ګڼي، لکه تیږه، لرګی، د اوبو څاڅکي، د ځمکې لوړې ژورې او نور... د ښکارندو په دې دله کې بدلون شونی نه دی او د ارسطو په نظر یوازې د بهرنیو عواملو به مرسته کولای شو په هغو کې بدلون راولو، دویمه ډله ساکښ نومېږي، چې د هغو په دننه کې بدلون شونی دی.

د ارسطو په نظر په طبیعت کې موجودې ښکارندې کولای شو په وروستي تحلیل کې د ساکښو او بې روحو له مخې سره ډلندي کړو. تر بشپړې بې روحې ډلې وروسته، بوټو ته رسېږو چې د بې روحو په انډول ساکښ ګڼل کېږي او د ساکښو په انډول بې ساه، ارسطو بیا ساکښ هم پر دوو ډلو: ځناورو او انسانانو ډلبندي کړي دي.

ارسطو تصور کاوه چې د ځمکې پر مخ هر ډول حرکت د ستورو او سیارو د حرکت له لارې هدایت کېږي، خو په هر ډول یو بل څه هم باید د اسماني شیانو د حرکت سبب شوی وای، هغه دا ځواک لومړنی محرک یا خدای باله، دارسطو په اند لومړی محرک حرکت ته لري خو د اسماني شیانو د حرکت علت ګڼل کېږي، چې به خپله په طبیعت کې د حرکت سبب ګرځي.

ارسطو په دې نظر و چې د انسان (بڼه، شکل یا صورت) (د بوټو له روح)، (حیواني روح) او (منطقي روح) څخه برخمن دی، د هغه په نظر انسان هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت نېکمرغه کېدلای او ښه ژوند کولای شي چې له ټولو استعدادونو او امکاناتو څخه ګټه پورته کړي.
ارسطو پر درې ډوله نېکمرغیو باور درلود، هغه لومړی نېکمرغي، خوشاله او خندانه ژوند ګاڼه. دویم ډول نېکمرغي یې دا ګڼله چې یو سړی باید ازاد او بامسؤلیته ژوند ولري او دریمه نېکمرغي یې بیا دا ګڼل چې نېکمرغي د هغه چا ژوند ته ور داخلېږي چې اندیال (متفکر) او فیلسوف وي.
ارسطو په دې نظر و چې دا درې ډوله نېکمرغۍ یوه له بلې سره تړلې دي، انسان د هغو په مرسته کولای شي په ژوند کې نېکمرغي ترلاسه کړي، له همدې کبله هغه د یو اړخیز ژوند مخالف و، که چېرې ارسطو او سمهال ژوندی وای، نو هغه څوک به یې چې یوازې سپورت کوي او د خپل بدن غړي غړوي او یا هغه څوک چې یوازې پر ذهن پالنې بوخت دی، یو اړخیز شخص بللای وای، ځکه د هغه په نظر دا افراط او تفریط پر نېکمرغۍ باندې یو لړ منفي اغېزې کوي.
ارسطو د فضیلت په باب په دې نظر و چې فضیلت د افراط او تفریط تر منځ (منځنۍ طلایي حد) دی، نه ډار په کار دی او نه هم نا منطقه زړورتیا هغه څه چې تر ډېره حده زموږ موخه ده، هغه شجاعت دی، تر شجاعته ټیټ حالت به ډار او تر هغه پورته حالت به زړورتیا وي؛ نه بخیلي په کار ده، نه اسراف او هغه څه چې ښه او منلي دي هغه سخاوت دی، تر سخاوته ټیټ حالت بخیلي ده او تر هغه پورته حالت اسراف ګڼل کېږي.
دا موضوع د خوراک په باب هم سمه ښکاري، کم خوراک او ډېر خوراک دواړه خطرناک دي، کوم څه چې افلاتون او ارسطو یې د اخلاقو په باب مطرح کوي، هغه د لرغوني یونان د طبابت پر بنسټ ولاړ دي، د هغه وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبابت په علم کې نظر دا و چې د اعتدال او تناسب په رعایت سره یو سړی کولای شي نېکمرغه او (متناسب) وي.
د ټولنې په باب هم د ارسطو لیدلوری له افراط او تفریط سره د مخالفت بر بنسټ رامنځته شوی و، هغه انسان یو (سیاسي موجود) ګڼه او په دې نظر و چې انسان له ټولنې پرته بشپړ نه دی، د ارسطو د نظر پر بنسټ کورنۍ او کلی د خلکو لومړنۍ اړتیاوې لکه غذا، ګرمي، ښځه او اولادونه تامینوي، خو د ټولنې وروستۍ بڼه کېدلای شي، یوازې دولت وي.
ارسطو درې ډوله حکومتونه طرح کړي دي:
۱- سلطنتي حکومت: په دې ډول حکومت کې د ټولنې لارښوونه د یوه فرد په لاس کې وي، ارسطو دا حکومت هغه مهال ښه ګڼي چې (استبداد) ته مخه ونه کړي او دا په داسې حال کې ده چې مشر یې یوازې خپله ګټه په پام کې ونه نیسي.
۲- اشرافي حکومت: په اشرافي حکومتونو کې د خلکو لارښوونه یا مشري د یوې ډلې واکمنو پر غاړه ده، واکمنه ډله باید له سرزورۍ څخه کار وانه خلي او که دا کار وکړي، نو اشرافي حکومت پر یوه زورواکي (دیکتاتور) حکومت بدلیږي.
۳- ولسواک حکومت: دا حکومت هم ممکن خپل ښه والی یا مطلوبیت له لاسه ورکړي او دا کار هغه وخت شونی دی، چې د حکومت مشري د لنډغرو لاس ته ورشي.
په انقلابي ژبه او یا د پخوانۍ وسلوالې مبارزې په ژبه کولای شو، ووایو چې ارسطو په (تاکتیک) کې (ماتریالیست) فیلسوف او په (ستراتیژۍ) کې (ریالبست) عالم و، یانې په دې مانا چې هغه په ورځني ژوند کې د دې نړۍ سړی و او په رښتیني ډول یې فکر او عمل کاوه. او په سمایي او وروستۍ نړۍ کې د خدای بنده او یو (ایډیالیست) انسان و، انا تر دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوري چې د هغه مهال پر کلتور باندې د واکمنو خرافاتو تر بريده وررسېدلی و. د او سمهالو فلسفيانو په وينا ارسطو تر ډېره بريده پوري په خپله فلسفه کې (ماترياليستي) او (ايډياليستي) اصول سره ګډ وله کړي وو، (انګلس) هغه د لرغوني دورې د فلسفيانو په ډله کې د نړۍ ستر فيلسوف ګڼي، که څه هم هغه د (افلاتون) خلاف چې د پايتخت (اتن) استوګن و، د ولسي فيلسوف په توګه ياد شو، ارسطو (۲۴۰۰) کاله وړاندې وليکل چې د فلسفې موخه بايد (پېژندنه) وي. فلسفه د ارسطو پر مهال يو پراخه علم و چې بېلابېل علوم په کې راټال وو، چې هر ښاروال، والي، پوليس او ښوونکي بايد د هغه له اصولو سره اشنايي پيدا کړې وای. هغه لومړنی فيلسوف و چې فلسفه يې په سستماتيک ډول ډلبندي کړه، ياني دا چې هغه يې په يوه فکري چوکاټ کې شامله کړه، پر سيستماتيک ډول د هغه له خوا د فلسفې وېش پر دې بنسټ و چې په فلسفه کې د تيورۍ او عمل تر منځ توپير وشي. د هغه په نظر حقيقت دا مانا چې فکر له واقعيت سره سمون وخوري. هغه ادعا کوله چې پر فلسفي مسايلو لاس پورې کول د روح د روغتيا، خوشالۍ، رضايت، انسانيت او شجاعت سبب ګرځي.

هغه به ويل، انسان بايد هڅه وکړي چې ابدي شي او مرګ ونه کړای شي، چې هغه د هېرېدو کندې ته ورګوزار کړي.

د ارسطو په نظر يو څه شی په ښځو کې کم دی، په همدې خاطر هغه ښځه يو ((نيمګړی انسان)) ګاڼه، ارسطو په دې نظر و چې ښځې د مثل په توليد کې منفعلې او منونکي دي، په داسې حال کې چې نرينه فعال او مولد دي.

په همدې خاطر ماشوم خپلې ځانګړنې له خپل پلاره رااخلي، ارسطو په دې نظر و چې د ماشوم ټولې ځانګړنې د نر په نطفه کې بېه غوره کوي او ښځه يوازې هغه ته هغه چاپېريال برابروي چې نطفه په کې وده کوي. په دې ډول نر د ماشوم (بڼه يا صورت) تشکيلوي او ښځه د هغه (ماده) جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا موضوع چې د ارسطو په شان يو پوه او ځيرک عالم دې د جنسي اړيکو په باب تردې حده تېروتنه وکړي، د ژورې خواشينۍ خبره ده. خو دا موضوع دوو ټکو ته نغوته کوي: لومړی دا چې ارسطو د ښځو او ماشومانو د طبيعت په باب پوره تجربه يي اطلاعات نه درلودل او دويم دا چې کله هم نرينه يوازې خپل ځان ددې وړ وګڼي چې يوازې دوی کولای شي فيلسوف او څېړونکي شي. طبعاً به کار له نيمګړتياوو سره مخ شي.
د ښځو په باب د ارسطو ليدلوری په خواشينۍ سره چې د منځنيو پېړيو په ټوله دوره کې تائيد او د افلاتون نظر له ياده وايستل شو. د ارسطو نظر په کليسا کې په پراخه کچه دود شو. لويديځ څېړونکی د اغراق په بڼه د ارسطو د اثارو شمېر له (۴۰۰) څخه تر (۱۰۰۰) عنوانو پورې اټکلوي، د هغه يو ملګری ان ددې ادعا کوي چې د هغه ويل شوې جملې (يو نيم مليون) جملو ته رسي. له ارسطو څخه راپاتې اثار، د منطق، طبيعت پوهنې، ميتافزيک، ليکوالۍ، سياست، د خبرو هنر، اخلاقو او حيوان پېژندنې په باب دي. هغه د بوټو پېژندنې، حيوان پېژندنې، منطق، رياضياتو او سياست په شان د علومو پر تعريف او تغير خپل خپل اغېز پرېښود. ارسطو لومړنی عالم و چې د خپلې زمانې د بېلابېلو علومو ترمنځ توپير ته قايل شو. هغه د (سياست) په کتاب کې انسان د يو ټولنيز موجود په توګه معرفي کوي، که څه هم هغه د انسانانو ترمنځ طبيعي توپير ته قايل و. د خادمانو له غلامولو او په درباري خدماتو کې د هغوی له کارونې يې ملاتړ کاوه. په (ميتافزيک) کتاب کې هغه د شيانو د بڼې او د مادې ترمنځ اړيکي څېړي. همدلته ده چې د ميتافزيک يا هم تر طبيعت لوړ حالت لغت موږ ته د شيانو دننه کلمه راپه يادوي. د منځنيو پېړيو په بهير کې د ارسطو اثار د مدرسينو يا (اسکولاستيک) ښوونځي لپاره د نورم او اصل په توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکاربدل. هغه د منځنیو پېړیو پر (ایډیالستي) او (ماتریالستي) بهیرونو خپل ځانګړی اغېز پرېښود. د هغه فکري سیستم له پنځمې میلادي پېړۍ څخه بیا تر اوسه پورې په اروپا کې له مسیحیت سره یو ځای شو او (اسکولاستیک) مدرسینو د ښوونځي په مرسته یې د مسیحیت د فلسفې د رسمي ستنې بنه غوره کړه. ارسطو له کیفي پلوه طبیعت د ودې په حال کې یو بهیر ګڼي او ګومان کوي چې د هر حرکت پیل الهي ځواک پورې تړلی دی. سره له دې چې د هغه له نظره پیلوونکی ځواک په مسیحیت کې له ازلي خالق سره ورته والی نه لري. پېړۍ پېړۍ کېږي چې هغه د مسلمانو او عربي هېوادونو علم و فلسفه تر خپل اغېز لاندې راوستي دي. یوه بله ډله بیا ارسطو د تاریخ په ډګر کې د مسیحي ایډیالونو او الهیاتو یو صفاکوونکی واټ یا لاره ګڼي. د (پروتستانو) یو سمونپال (مارتین لوتر) په تحقیر سره ارسطو یو کیسه بیز شاعر او د زنګوهلو افکارو فیلسوف وباله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابې يوناني افکار

تر میلاد وړاندې پر (۳۲۲) کال کله چې ارسطو مړ شو، نو یونان په هغو کلونو کې د نړۍ يو ستر ځواک و. دا ستر ځواک تر میلاد (۳۵۲- ۳۲۳) کلونه وړاندې د (سکندر) د لښکر کښيو او د هغه د فتوحاتو له امله رامنځته شوی و.

سکندر د (مقدونیې) پاچا و. ارسطو هم د مقدونیې او سېدونکی ګڼل کېده او ان دا چې څه موده یې د سکندر پر روزنه هم تېره کړه، سکندر پر دې بریالی شو چې له (مصر) او (ایران) څخه رانیولې تر (اریانا) یا اوسني افغانستان او (هنده) پورې خپلې لښکرې وځغلوي، دا ټولې سیمې تر خپل واک لاندې راولي او په هغو کې یوناني تمدن دود او پراخ کړي. په دې ډول نو د بشر د تاریخ يوه نوې دوره پیل شوه، نړیوال ټولنه رامنځته شوه چې یوناني ژبې او فرهنګ په هغې کې ټاکونکی نقش درلود. د تاریخ دا دوره چې (درې سوه) کاله وغځېدله، معمولاً د (هلنیزم) دورې په نامه یادېږي.

له (هلنیزم) څخه موخه واکمن یوناني کلتور دی چې د هغې زمانې پر څلورو لویو امپراتوریو؛ (هلني یانې مقدونیې، سوریې، مصر او اریانا) واکمن و. تر میلاد (۵۰) کاله وړاندې (روم امپراتورۍ) سیاسي او پوځي واکمني راخپله کړه، تر هغه وروسته دې نوي ځواک د (هلني) ټولې امپراتورۍ تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل واک لاندې راوستې او بیا لاتیني ژبه او رومي کلتور له (اسپانیا) څخه نیولې د اسیا تر زړه پورې پراختیا وموندله او په دې ډول د روم د ښکیلاک دوره پیل شوه. دا هماغه دوره ده چې د لرغونتیا د وروستۍ دورې په نامه مشهوره ده. په دې ځای کې باید دې ټکي ته پاملرنه وکړو او هغه دادی مخکې تر دې چې رومیان (هلني) نړۍ تر خپل واک لاندې راولي، روم د یوناني کلتور او طبعاً فلسفې تر اغېز لاندې خپل نقش ساتلی و او خپل ژوندانه ته یې دوام ورکړ.

د بېلابېلو هېوادونو او فرهنګونو د سرحدونو له ختمېدو سره (هلنیزم) وده وکړه، تر دې دورې وړاندې (یونانیانو، رومیانو، مصریانو، بابلیانو، اشوریانو، اریایانو یانې د ایران، نني افغانستان او د امو دریاب د شمال د ځینو برخو په ګډون) خلکو خپل ځانګړي مذهبي باورونه درلودل او د خپلو خدایانو عبادت یې کاوه، خو په دې دوره کې مختلف کلتورونه یو بل کې ننوتل او د هغې زمانې د دیني، فلسفي او علمي باورونو یوه ټولګه یې رامنځته کړه.

یوناني عقایدو د یونانیانو تر اغېز لاندې په ټوله سیمه کې پراختیا وموندله، د جنګ ډول د سوداګریزو بازارونو بڼې خپلې کړې. د شیانو او مالونو د راکړې ورکړې ترڅنګ د افکارو تبادلې هم په ډېر ځواک سره جریان پیدا کړ. له بلې خوا د نورو سیمو افکارو او عقایدو هم د نړۍ نورو سیمو ته لاره پیدا کړه او خپل اغېز یې ورساوه. د (مدیترانې) په ټوله حوزه کې د ختیزو خدایانو عبادت هم کېده او داسې ادیان هم رامنځته شول چې خدایانو او مذهبي عقایدو یې له زاړه کلتور څخه سرچینه اخیستې وه او په دې ډول د ادیانو یو ګډوله حالت یا دیني اختلاط رامنځته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دې دورې وړاندې خلکو خپل ځان په خپل ملت او خپل ولایت پورې تاړه، د هېوادونو د پولو تر ړنګېدو او د افکارو تر ازادانه تبادلې وروسته، ډېرى خلک د خپل نړۍ لید په باب متردد شول. ددې دورې ځرګندونه ځانګړنه کولاى شو، مذهبي تردیدونه، فرهنګي شلېدنې او بدلیدونه وګڼو.

د (هلنیزم) فلسفه په حقیقت کې کوم نوی شی نه و. په دې دوره کې موږ د کوم نوي (سقراط، افلاتون او ارسطو) شاهدان نه یو، بلکې د (اتن) د دغو دریو سترو فلسفیانو لیدلوري د څو بېلابېلو متفاوتو فلسفي جریانونو د ټوکېدو لپاره بنسټ، سرچینې او د الهام سبب شول.

د (هلنیزم) په دوره کې علم هم د بېلابېلو فرهنګونو د ګډوله حالت تر اغېز لاندې راغی. په (مصر) کې د (سکندریې) ښار د ختیځ او لویدیځ د افکارو د تبادلې په برخه کې ستر نقش ولوباوه. په داسې حال کې چې اتن له (سقراط، افلاتون او ارسطو) څخه د راپاتې فلسفي ښوونځیو په برکت د فلسفي مرکز ګڼل کېده. سکندریه هم د علم مرکز شو، دا ښار د ستر کتابتون په لرلو سره، د ریاضي، نجوم، ژوندپوهنې او طبیعي څېړنو مرکز شو.

نن هم د همغو وختونو په شان، د دین، فلسفې او د نوي او زاړه علم یوځای کېدو د نوي نړۍ لید لپاره ښې لارې چارې برابرې کړې دي.

ددې (نوي پېژندنې) لویه برخه په اصل کې همغه پخواني افکار دي، دا افکار د (هلنیزم) په دوره کې او تر هغې وړاندې خپله ریښه لري، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

(سقراط، افلاتون او ارسطو) او تر هغو وړاندې فلسفیانو له خوا طرح شوي وو.

ددې وخت د فلسفیاتو ترمنځ د داسې یوې ګډې وجې پیدا کول مهم و چې د انسان ژوند او مرګ د پوښتنې لپاره ځواب پیدا کړي. له همدې کبله ددې دورې د فلسفې تر ټولو مهم اختلاف او یا هم ددې نړیوالې ټولنې د فلسفیانو د پاملرنې وړ موضوع ګڼل کېږي. اصلي پوښتنه په دې کې وه چې ریښتینې نېکمرغي په څه کې ده او څه ډول ترلاسه کېږي؟

ددې دوو مهمو پوښتنو د ځوابولو لپاره په دې دوره کې لږ تر لږه (څلور) فلسفي ښوونځي چې تر نورو زیات څرګند او مشخص وو د جګړې ډګر ته داخل شول. دا ښوونځي (کلبیان، رواقیون، اپیکوریان او نوي افلاتونیان) نومېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلبيان

د (سقراط) يو چلند په حقيقت کې د دې فلسفي طريقې د ټوکېدو سبب شو، په دې ډول چې يوه ورځ د يوې هټۍ مخې ته ودرېد او په هټۍ کې موجودو شيانو ته ځير شو او بيا يې وويل: ((وګورئ انسان د خپل ژوند لپاره کومو کومو شيانو ته اړتيا لري.)) د دې خبرو له بيان څخه د سقراط موخه څه وه؟ په واقعيت کې سقراط غوښتل نورو پوهوي چې هغه دې شيانو ته اړتيا نه لري.

د سقراط دا وينا او چلند د کلبي فلسفې د بنسټ حيثيت غوره کړ. دا فلسفه په (اتن) کې تر ميلاد (۴۰۰) کاله وړاندې رامنځته شوه. بنسټګر يې انتيستنينس (Antistnenes) په نامه يو شخص و چې د سقراط د شاګردانو له جملې څخه و.

کلبيان په دې نظر و چې رښتيني نېکمرغي په تېر ايستونکو ظواهرو لکه، لوړو زده کړو، سياسي واک او يا روغتيا کې نغښتې ده. دا نېکمرغي هغه وخت ترلاسه کېږي چې انسان له ټولو هغو شيانو څخه چې اتفاقي او تېرېدونکي دي ځان ازاد او خلاص کړي. څرنګه چې رښتيني نېکمرغي لنډ مهاله او ناثباته ښکارنده نه ده، شونې ده چې د هر چا لپاره وي. کله چې رښتيني نېکمرغي يو ځل ترلاسه شي بيا له لاسه نه وځي.

ډېر نامتو کلبي ديوجانس (Diogens) نومېده. هغه د (انتيستينينس) د شاګردانو له جملې څخه و. ويل کېږي چې هغه به شلېدلي جامې اغوستلې، امسا به يې ګرځوله، توبره به يې تر شا وه او پر ځمکه به ويده کېده. په دې ډول نو له ده څخه د دې نېکمرغۍ اخيستل اسانه هم نه وو. يوه ورځ (مقدوني سکندر) د هغه ليدو ته ورغی چې له هغه څخه د هغه د غوښتنې يا هيلې پوښتنه وکړي او څه شی له ده څخه وغواړي، (ديوجانس) له (سکندر) څخه غوښتي وو چې څنډې ته شي او د لمر مخه بنده نه کړي. هغه په دې ډول غوښتل څرګنده کړي چې تر يو ستر ټولواکه ډېر بډای او ډېر نېکمرغه دی. ځکه څه شی چې غواړي هغه يې په واک کې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رواقیون

کلبیانو د رواقي فلسفي لپاره چې تر میلاد (۲۰۰) کاله وړاندې په (اتن) کې راوټوکېده، ډېر زیات اهمیت درلود. (زنون) تر یوه چټ لاندې خپلو شاګردانو ته وینا کوله. له همدې کبله دوی د (رواقیونو) په نامه مشهور شول. دې لیدلوري بیا وروسته په رومي کلتور کې ډېر زیات اهمیت پیدا کړ. رواقیون هم د (هراکلتیوس) په شان په دې نظر وو چې ټول انسانان په یوه کچه له پوهې (لوګوس) څخه برخمن دي. (لوګوس) د هغه په رواقي مانا نه یوازې د ټولو شیانو د ټوکېدو ځای دی، بلکې د پېښو قانونمندي هم ده.

په یوه عمومي قانونمندۍ کې، نه یوازې شیان، بلکې د هغو پېژندونکی هم د ځایېدنې وړ دی. په دې ډول د مفهومي تفکر جوړښتونه او واقعیت یو بل سره سمون خوري. ځکه نو د (لوګوس) درک د کیهاني نظم د یوه اصل په توګه نه یوازې د پوهې په پېژندنه او میتافزیک کې مهم دي، بلکې دا درک تر هغه پورته دا امکان هم رامنځته کوي چې سړی د طبیعت پر بهیرنو باندې هم په ښه او هدفمن ډول پوه شي.

تر کومه ځایه چې غایې یا موخې خپل اثر ښندي، نورې موخې هم شته چې باید وڅېړل شي او دا بیا په دې مانا ده چې طبیعت د هدف پېژندنې له درک سره سم یو منظم نظم هم ګڼل کېږي. د طبیعت د رواقي مفهوم منظمه ځانګړنه د اخلاقو په فلسفه کې د هغې د چلند پر غور باندې ولاړه ده چې د خپل طبیعي حق ځانګړتیاوې لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روایتونو په نظر (انسان) د (نړۍ) پر وړاندې د (یو کوچني موجود) حیثیت لري چې د یو (لوی موجود) انعکاس یا ځرګندونه کوي.
دا لیدلوری د دې سبب شو چې (رواقیون) په یو ډول پر ټولنیز حق یا په بله وینا پر طبیعي حق باورمند شي. دا طبیعي حق د انسان پر پوهې او کایناتو ولاړ دی، له همدې کبله په زمان او مکان کې بدلون نه مومي، ځکه نو ویلای شو چې (رواقیون) د سقراط ترځنګ او د سوفیستانو پر وړاندې ولاړ دي.
طبیعي حق په ټولو انسانانو پورې اړه لري او ان غلامان هم له دې حق څخه برخمن دي. روایتونه په دې نظر وو چې پر هر هېواد باندې واکمن قوانین له طبیعي حق څخه له نیمګړي تقلید پرته بل څه نه دي.
له کومه ځایه چې (رواقیونو) انسان د نړۍ انعکاس باله، نو ځکه خو یې د دوی د دواړو ترمنځ توپیر نه مانه. هغوی دغه راز د (روح) او (جسم) ترمنځ هم توپیر نه لیده، ځکه هغوی په دې نظر وو چې طبیعت یوازې یو دی. په فلسفې کې دېته (یوازیني لیدلوری) وایي چې د افلاتون له لیدلوري سره چې واقعیتونه یې (دوه ګونی) ګڼل له هغو سره یې تقابل ځرګند شي.
(رواقیون) د خپلې زمانې اصلي زامن وو، نړۍ یې خپل استوګنځی ګاڼه، نو ځکه خو یې د خپلو هم عصره (کلبیانو) په اندول خلاص ذهن درلود. هغوی د انسانانو ټولنې ته پاملرنه کوله، سیاست ته یې اهمیت ورکاوه او ځینې یې له هغې جملې څخه قیصر مارکو اورلیوس (Mar cus Aurelias) تر میلاد (۱۸۰-۱۲۱) کاله وړاندې لوړو دولتي څوکیو ته هم ورسېدل.
رواقیون په تېره بیا کسیرون (Ciceron) چې خطیب، فیلسوف، سیاستوال او د دې ښوونځي پلوی و، هڅه کوله چې یوناني فلسفه او کلتور په روم کې پراخه کړي. سیسرو (Cicero) تر میلاد (۱۰۲- ۴۳) کاله وړاندې د انسانپالنې (Humanisms) مفهوم د یوه نړۍ لید په توګه مطرح کړ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې فکر مرکزي زړه انسان و. څو کاله وروسته یانې تر میلاد (۲۹-۴) کاله وړاندې د (سنکا) په نامه یو بل رواقي په خپلو لیکنو کې دا جمله یاده کړه چې: ((همدا انسان دی چې د انسانانو د سوکالۍ سبب ګرځي.)) دې عبارت د داسې یو شعار بڼه خپله کړه چې پېړۍ وروسته د انسانپالنې د یو ښوونځي د جوړېدو سبب شو.

سربېره پر دې رواقیون په دې باور وو چې د طبیعت ټولې لوړې ژورې لکه ناروغي او مړینه، د طبیعت د نه بدلېدونکو قوانینو تابع دي. انسان باید خپل برخلیک ومني، ځکه چې هېڅ پېښه ناڅاپي نه ده. هره پېښه د یوې اړتیا له مخې پېښېږي او دا هم ډېره سخته ده چې سړی پوه شي ددې پېښې اړتیا څه ده. انسان د هغو لویو نېکمرغیو پر وړاندې چې په برخه کېږي یې ارام او ټینګ وي. د رواقیونو دا لیدلوری د کلبیانو له لیدلوري څخه ډېر لرې نه دی. هغو ته هېڅ پېښې، څه ښه وه او څه بده، اهمیت نه درلود، ان نن ورځ هم (د رواقي) اصطلاح د هغو اشخاصو لپاره کارول کېږي چې د هر څه پر وړاندې بې تفاوته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اپیکوریان

په تېرو بحثونو کې دې ټکي ته ځير شو چې د هغو مسايلو له جملې څخه چې سقراط پر هغو د پوهېدو هڅه کوله، يوه مسله دا وه چې انسان څه ډول کولای شي ښه ژوند ته ورسېږي. په دې باب مورږ د (رواقيونو) او (کلبيانو) په نظر هم پوه شو. رواقيونو او کلبيانو له مادي تجملاتو څخه د انسان تېښته د هغې پوښتنې ځواب او ښه ژوند ته د ورتېرېدو لاره ګڼله.

اريستيپوس (Aristippos) د (سقراط) يو بل شاګرد بيا د رواقيونو او کلبيانو خلاف ژوند او ښه ژوند کول په دنيوي لذت کې ګاڼه. د (اريستيپوس) په باور د ژوند بد حالت په درد او رنځ کې نغښتی دی او د ژوند ښه حالت بيا هغه دی چې له خوښۍ او لذت څخه خوند واخلې. له رواقيونو او کلبيانو سره د اريستيپوس د ليدلوري توپير په دې کې و چې رواقيونو هڅه کوله له انسان څخه درد او رنځ لرې کړي، خو اريستيپوس په ژوند کې د داسې يو تګلارې په لټه کې و چې د انسان درد او رنځ له منځه يوسي.

اپيکور (Epikur) تر ميلاد (۳۴۱-۲۷۰) کاله وړاندې د (۳۰۰م.ز) کال شاوخوا په اتن کې په خپل نامه يوه فلسفه يي مدرسه جوړه کړه. هغه د (اريستيپوس) ليدلوري ته پراختيا ورکړه او د (دموکريتوس) له نظريې او ليدلوري سره يې ګډه کړله.

((ای غريبه دا ځای به تاته د خوښۍ سبب شي، ځکه چې په دې ځای کې خوښي تر ټولو ستره نېکي ده.)) دا جمله د هغه د بڼ د وره پر سر راځوړنده وه چې اپيکوريانو به معمولاً په هغه کې غونډې کولې او خپل افکار به يې تبادله کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اپيکور) په دې نظر و چې د هرې خوښۍ تر څنګ ناخوښي او نور عوارض هم وجود لري. د ساري په توګه خوړه که له ټولو ګټو سره سره زياته وکارول شي، انسان د شکر پر ناروغۍ اخته کوي.
اپيکور پر دوه ډوله خوښيو باور درلود: لنډمهاله خوښي او اوږدمهاله خوښي. هغه غوښتل لنډمهاله خوښي له اوږدمهاله خوښۍ سره پرتله کړي، د ساري په توګه د خوړو شيانو اخيستل او خوړل يوه لنډمهاله خوښي ده، خو که د يوه کال په بهير کې د دې ټولو خوړو پيسې زېرمه کړې، پر هغو يې ونه لګوې او بيا پرې خپل ځان ته يو بايسکل واخلې او بيا په هغه هر چېرته سفر وکړې، نو د هغه خوند به زيات او خوښي به يې اوږدمهاله وي. هغه په دې نظر و چې انسان د حيواناتو خلاف د پروګرام جوړونې وس لري، انسان کولای شي د خپلې خوښۍ لپاره په خپله پرېکړه وکړي.
اپيکور پر دې خبرې ټينګار کاوه چې (خوښي) الزاماً له جسماني لذت لکه د خوړو له خوړلو سره يوشان نه ده. دوستي او د هنري اثر ننداره هم کولای شي د خوښۍ سبب شي. د لرغوني يونان ليدلوری چې عفت، اعتدال او وقار يې د خپلې خوښۍ بنسټ ګڼه، يو د هغو شرايطو له جملې څخه و چې اپيکور د ښه ژوند لپاره په پام کې نيوه. هغه په دې نظر و چې د روحي ارامتيا د ترلاسه کولو او پر درد و رنځ باندې د برلاسۍ لپاره بايد انسان خپلې جسماني او نفساني غوښتنې تر کنټرول لاندې وساتي.
موږ مخکې وويل چې (دموکرتيوس) په دې نظر و چې تر مرګ وروسته ژوند نه شته، ځکه چې د انسان تر مړينې وروسته د روح الوتونه سره شلېږي. اپيکور د مذهب او خرافاتو د مقابلې لپاره د دموکرتيوس له اتومي ليدلوري ګټه پورته کوله. هغه په دې نظر و چې د ښه ژوند د ترلاسه کولو لپاره بايد د مرګ وېره له ځانه لرې کړو. اپيکور به ويل: ((ولې بايد له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړګه وډار شو؟ تر هغه وخته چې موږ ژوندي يو مرګ نه شته او کله چې مرګ زموږ سرته راورسېد بيا به نو موږ ژوندي نه يو.))

د اپيکور د ميتافزيک فلسفه په واقعيت کې د اتومونو د شتوالي او تشيال د اثبات لپاره يوه پيلامه ده. چې له دوو لاندې ټکو څخه پيلېږي:

۱- موږ د حرکت په حال کې جسمونه ګورو.

۲- له نشتوالي څخه شتوالي ته څه شی نه تېرېږي.

يا په بله وينا له نشت څخه څه شی نه پيداکېږي.

د اپيکور په نظر د سړي د ذهن، روان او فکر (mind) مسول د هغه د بدن غړي (brain) دي. طبيعتاً دا يوه مادي خبره ده او د اتومي نظريې له مخې چې ضرور مرګ او له منځه تګ هم لري، د توجيه وړ ده.

اپيکور د پېژندنې په پوهه کې پر تجربې ډېره ډډه لګوله او پر هر څه به يې ډېر شک نه کاوه. هغه په دې نظر و چې موږ ټول اطلاعات او معلومات د خپلو حواسو په واسطه ترلاسه کوو او که په سمه توګه ترې ګټه واخيستل شي، نو زموږ حسي غړي د باور وړ دي. د هغه په نظر زموږ ذهن په داسې حال کې چې مادي جوړښت لري، د استدلال او پايلې لپاره هم اصول او زمينې يا امکانات لري چې دا په خپله د تکرار شويو تجربو پايلې ګڼل کېږي.

اپيکور د شکپالنې پر وړاندې داسې دلايل وړاندې کول:

- که له هغو کسانو څخه چې په دې نظر دي چې نه شو کولای هېڅ شی وپېژنو، پوښتنه وکړو چې ايا هغه پر دې پوهېږي چې نه شو کولای هېڅ شی وپېژنو؟ هغه به په ځواب کې له لوی تناقص سره مخامخ شي، ځکه چې د منفي ځواب له مخې روښانه ده چې خپل لومړی باور يې نقص کړی دی او که چېرې يې ځواب مثبت وي، پر دې ټکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراف کوي چې د دې پوښتنې پر ځواب پوهېږي او پوه شوی، چې بیا هم د هغې خبرې نقض دی چې وایي نه شو کولای هېڅ شی و پېژنو.

- که یو شکپالی شخص ووایي یو شی نه شي کېدلای وپېژندل شي یا نه شي کېدی یو واقعیت تشخیص شي. پر دوی باندې کولای شو اعتراض وکړو، د بېلابېلو مفاهیمو لکه پوهې، واقعیت او نورو په باب یې اطلاعات او یا معلومات څنګه ترلاسه کړي دي؟ که چېرې پر حوادثو باندې په بشپړ ډول ناباوره یو، نو د هغو مفاهیمو پر کارولو هم نه بریالي کېږو چې د دې حوادثو په واسطه مو ترلاسه کړي دي.

اپیکور خپله فلسفه په څلورو جملو کې را لنډوي او هغه د څلورګونو ښودنو په نامه نوموي:

- له خدایانو باید ونه ډار شو.
- نه شو کولای چې مرګ حس کړو.
- کوم څه چې ښه دي کولای شو ترلاسه یې کړو.
- کوم څه چې زموږ د وېرې سبب ګرځي کولای شو له مخې یې لرې کړو.

اپیکوریانو د واقعیتونو خلاف سیاست او ټولنې ته ډېر اهمیت نه ورکاوه. (له جنجاله لرې ژوند) د اپیکور شعار و.

تر اپیکور وروسته اپیکوریانو بیا یوازې نفساني لذت ته پاملرنه وکړه. ((دمګړی غنیمت دی)) د هغوی د یوه شعار بڼه خپله کړې وه. زموږ په زمانه کې هم هغو اشخاصو ته چې ((دمګړی غنیمت)) ګڼي (اپیکوریان) وایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوي افلاتونيان

پـه مخکنيـو بحثونـو کـې يادونـه وشـوه چـې د رواقيونـو ، کلبيـانو او اپيکوريانو درېوارو ليدلوري د سقراط د نظرياتو پر بنسټ ولاړ وو ، او ان د (دموکرتيـوس) او (هراکلتيـوس) نظريـاتو او ليـدلورو تـه يـې هـم سـر ورښکاره کړی و او څه ناڅه اړيکي يې ورسره لرل، خو په دې بهير کې بيا تـر ټولو مهم يو بل فلسفي بهير راوټوکېد چې د (افلاتـون) ليـدلوری يـې پالـه، نو ځکه خو دې فلسفي بهير ته (نوی افلاتوني) بهير وايي.
فلوتين (plotin) (۲۰۵-۲۷۰م) د نوي افلاتوني بهير تـر ټولـو مهـم فيلسـوف دی. هغه په (سکندريه) ښار کې چې پرلـه پسـې پېړۍ د يونـاني فلسـفې او ختيز عرفان د يوځای کېدو او ټکرونو ځای و ، خپلې فلسفي زده کړې پيـل کړې او بيا روم ته لاړ. ده روم ته خپل ليدلوری يوور او له هغه څه سره چې نن ورځ يې مسيحيت ګڼي هغه ته د يوه جدي سيال پـه توګـه تبديل شو. البتـه (نوي افلاتوني) ليد لوري پر مسيحيت زياتې اغېزې پرې ايښي دي.

نـوې افلاتـوني فلسـفه لـه دې سـره سره چې لرغـونې فلسـفې سـره بنسـټيز اختلافات لري، له هغې سره يو څه ورتوالی هم لري. چې له هغې جملې څخـه يې کولای شو ځينو ته په لاندې ډول نغوته وکړو او هغه دا دي چې (فلـوتين) خپلـه فلسـفه پـه يونـاني ژبـه ليکـي او د هغـې د تشـريح لپـاره لـه يونـاني اصطلاحاتو او مفاهيمو کار اخلي او د مسيحيت فلسـفه بيـا پـه داسې حال

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې چې له یوناني مفاهیمو څخه ګټه پورته کوي، نور مفاهیم هم رامنځته کوي چې له یوناني فلسفي مفاهیمو سره هېڅ ډول ورتوالی نه لري. سربېره پر دې د (فلوتین) فلسفه پر عقل او استدلال ولاړه ده، ژمنه، ایمان، جزمي معتقدات او تر عقل پورته شیان هغه ته لاره نه پیدا کوي. په داسې حال کې چې مسیحي فلسفه نه شي کولای له هغو څخه سترګې پټې کړي.

هغه مهال چې افلاتوني فلسفه د اکاډمۍ د پلویانو د کمزورۍ له امله له خپلې اصلي لارې واوښته او د هغې اصلي څېره له یادونو ووتله، (فلوتین) د افلاتون د فلسفې د منځپانګې، مفاهیمو او مقولو په کارولو سره پر دې بریالی شو چې یاده فلسفه بېرته د خلکو په ذهنونو کې ژوندۍ کړي او هغه د نړۍ د یو ډېر پراخ، منظم، مهم او اغېزمن فکري نظام په توګه مطرح کړي او دې سره تړل نور ښوونځي څنډې ته کړي او لږ تر لږه (څلور سوه) کاله د علم او تمدن پر اسمان خپل سیوری وغوړوي. په دې ډول چې په لویدیځ کې پېړۍ پېړۍ او په ختیزه نړۍ کې تر اوسه هم څوک نه شي کولای هغه د افلاتون له فلسفې څخه توپیر کړي.

د افلاتون د (مثل) نظریې د (ممثلې نړۍ) او (محسوساتو نړۍ) ترمنځ پر توپیر باور درلود. دی د جسم او روح ترمنځ هم غوڅ توپیر ته قایل و. په دې مانا چې انسان دوه اړخیز شخصیت یا دوګونی جوړښت لري: جسم او روح.

د افلاتون په نظر جسم چې د انسان د وجود یوه برخه جوړوي، له خاورې څخه جوړ شوی دی. لکه د هغو شیانو په شان چې په محسوساتو پورې اړه لري او د انسان د وجود بله برخه تلپاتې روح دی. په یونان کې دا لیدلوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر افلاتون وړاندې هم ډېرو خلکو ته د منلو وړ و. (فلوتين) دې ليدلوري ته ورته نظر سره چې په اسيا کې دود و ، پوره اشنايي درلوده.

(فلوتين) د نړۍ پر دوه قطبيتوب باور درلود. د هغه په نظر په يوه خوا يا قطب کې يې خدايي نور واقع و چې ده هغه (احد) باله، البته په ځينو برخو کې يې په دې هکله د (خداى) له اصطلاح څخه هم ګټه پورته کوله. په بله خوا کې يې مطلقه تياره خوره ده چې د (احد) وړانګې پرې نه لګېږي. د (فلوتين) په نظر په هغې تياره کې څه نه شته، په هغه ځاى کې يوازې د نور نشتوالى دى او بس. د (فلوتين) په نظر هغه رڼا چې له (احد) څخه پر تيارې لګېږي، هماغه روح دى، په داسې حال کې چې ماده يوه تياره ده چې واقعي شتوالى نه لري. په طبيعت کې هر موجود د (احد) د وړانګې يو سرسري انعکاس دى.

(فلوتين) ادعا کوله چې د ژوند په اوږدو کې يې څو ځله دا احساس کړې ده چې روح يې له خداى سره ګډ شوى دى. دې ليدلوري ته معمولاً (عرفان) وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افکار او عرفان

عرفان د بشري معرفت يوه بڼه ده چې د دين، جادو، علم او فلسفې تر پيدا ينبت وروسته رامنځته شوی دی. په مخکنيو بحثونو کې مې يادونه وکړه چې دين د هغو خلکو د خبرتياوو هماغه شکل دی چې په ځمځو او ځنګلونو کې به اوسېدل، دې شکل بيا د شيانو له ځوا کمن عبادته رانيولې ان د ارواوو تر عبادت پورې مسايل بيانول.
په دې معرفت کې اصلي ټکی ايمان؛ له کوم دليل پرته عبادت او د سبب لټون و. خو فلسفه يې د بشر د پوهې يوه بڼه ده چې د منطق، شيانو او پديدو د عواملو د لټون پر بنسټ ولاړه ده. معرفت د همدې ټکلوري د څرنګوالي پړاوونه وهلي دي.
عرفان له خپل پانته ييزم (وحدت الوجود) سره د بشر د معرفت يوه بڼه ده، چې د دين او فلسفې ترمنځ واقع دی.
په عرفان کې حقيقت ته رسېدل، د حق ذات ته د رسېدو په مانا دی. دا رسېدنه د استدلال له لارې (چې علم او فلسفې پورې اړه لري) نه، بلکې له شريعت څخه تر تېرېدو وروسته د شهود او پلټنې (طريقت) له لارې او په وروستي پړاو کې د حق ذات سره د يو ځای کېدو له لارې بشپړېږي.
په څرګند ډول ويلای شو چې عرفان د نړۍ په ټولو لويو اديانو کې په بېلابېلو کچو موجود و. کوم څه چې عارفانو د عرفان په باب ليکلي دي، له موجودو فرهنګي اختلافاتو سره سره يو بل سره ورتوالی هم څرګندوي. کله چې يو عارف هڅه کوي خپل عرفان د دين له لارې په يوې ځانګړې فلسفې سره څرګند کړي. د عرفان فرهنګي زمينه په ګوته کېږي. البته عرفان په خپل سر نه رامنځته کېږي. معمولاً عرفان بايد يو پر بل پسې د خپلې تذکيې پړاوونه ووهي چې په دې بريالی شي، خدای(ج) ته ورسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تذکيې دا پړاوونه د ژوند اندود هم رانغاړي او هم فکري اړخ پوري اړه پيدا کوي. عارف د دې پړاوونو تر تېرولو وروسته يو ناڅاپه خپل هدف ترلاسه کوي او فرياد کوي چې ((زه خدای يم)) يا ((زه ته يم)).

د خدای پېژندنې لپاره تر ځان پېژندنې پرته بله لار نه شته (بايزيد بسطامي) وايي عرفان په اصل کې له خدای سره د يووالي او پيوستون په مانا دی. په ډېرو اديانو کې دې موضوع ته نغوته شوې ده، چې د خالق او د هغه د مخلوق ترمنځ يو پيوند شته، خو عارف ته دا پيوند څرګند نه دی. د عارف نقش د لوړو صعودي پړاوونو تر بشپړاوي وروسته له خدای سره وصلېږي. کوم څه چې په عرفان کې مطرح دي، په ټوله کې په دې بنه د بيان وړ دي، هغه څه چې د (زه) په نامه يادېږي زما (اصلي زه) نه دی. موږ په دې يوه ډېره لنډه شېبه کې کولای شو له بل لوی (زه) سره يو ځای شو. ځينې عارفان بيا دغه لوی (زه) خدای ګڼي او ځينې نور بيا (يوازينی نور)، (د هستۍ مبدا) يا (مطلق وجود) خدای ګڼي. لکه د اوبو د څاڅکي په شان کله چې په درياب کې ولوېږي، له هغه سره يو ځای شي او په هغه کې ورک شي.

يو هندي عارف په دې باب داسې ويلي دي: ((کله چې زه وم نو خدای نه و، اوس چې خدای شته نو زه نه يم.))

هغه عرفان چې په يهودي، مسيحي او اسلامي اديانو کې ريښه لري، په هغه کې عارف ادعا کوي چې خدای يې ليدلی دی. سره له دې چې خدای په هر ځای او د انسان په روح کې موجود دی، خو تر دې نړۍ په پورته موجوداتو کې هم حاضر دی.

د ختيزې اسيا يانې د (بودايي ائين، هندي ائين او چيني مذاهبو) په عرفان کې بيا عارف ادعا کوي چې له خدای سره يو ځای شوی دی. همدا حالت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې عارف ادعا کوي چې ((زه خدای یم)). ځکه چې د دې مذهبونو له مخې خدای د انسان په وجود کې دی، نه له هغه څخه بهر.

تر (افلاتون) څو پېړۍ وړاندې په تېره بیا په هندوستان کې عرفان موجود و. (سوامي ویو کانانداً) چې په لویدیځ کې د هندو ائین مبلغ و، داسې ویلي دي: ((لکه څنګه چې په ځینو مذهبونو کې هغه څوک مشرک ګڼل کېږي چې د انسان له وجوده بهر پر خدای عقیده نه لري. مونږ هم هغه څوک مشرک ګڼو چې پر خپل ځان ایمان نه لري، مونږ ته هم پر هغه روح چې زمونږ په داخل کې دی، عقیده نه لرل شرک ګڼل کېږي.))

هغه لاره، طریقه او پېژندنه چې د زړه د پاکوالي، تذکیې او علم ته د تسلیمۍ له لارې حاصلېږي، هغه ته معرفت وایي. تر ټولو مناسبه کلمه چې د تصوف ځانګړنه بیانوي، هغه عرفان دی چې له معرفت (پېژندنې) څخه مشتق شوې ده. معرفت د پېژندنې د یوې پوړۍ د حاصلولو مانا ورکوي، په دې مانا چې تر څېړنې او پلټنې لاندې موضوع یانې د انسان پېژندنې یوه خوا هم پټه او ناپېژانده پاتې نه شي او په پای کې د خپل ځان د پېژندنې تر څنګ خپل پنځوونکي و پېژني، د مکان علم ترلاسه او د ژوند پر اسرارو پوه شي. د عرفاني ښوونځي ښوونکي ته (عارف) ویل کېږي. عارف د خپل وجود رښتینولي د خپل پنځوونکي په ذات کې د ورډوبېدو او د ژوندانه د حقیقت په ثبات کې پلټي. په واقعیت کې عرفان د ښوونې او رزونې یو نظام او یو سیستم دی چې د خپل ځان پېژندنه د خپل سفر د مسیر په توګه ټاکي. دا داسې یو سفر دی چې انسان د خپل شتوالي ثابت واقعیت او په پای کې د خپل معبود واقعیت پلټنې ته بیایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عرفان خپل سالک (د عرفان زده کوونکي) ته څلور سفره ټاکي:

۱- له پنځول شوي څخه پنځوونکي ته سفر (له خلق شوي څخه خالق ته سفر)

۲- په خپله پنځوونکي (خالق) کې سفر.

۳- له خالق څخه مخلوق ته سفر، خو له خپل خالق سره. په داسې حال کې چې له خدای سره دی، دی د مخلوق پر لوري بېرته راګرځي.

۴- له حق سره د خلکو په منځ کې سفر او کتنه.

د عرفان لپاره شاید تر ټولو غوره تعریف دا وي چې وو ایو: ((عرفان د ځان پېژندنې یو ښوونځی دی)) یا (د فرد د ذاتي حقیقت پلټنه). عرفان خپلو زده کوونکو او سالکانو ته دا ورښیي چې په څه ډول د انسان ناپېژندل شوي استعدادونه او ړتیاوې وپلټي او دا کار ددې سبب ګرځي چې انسان له فرضي تعلقاتو او بندیزونو څخه ازاد او په خپل ځان کې د روحي او نرم سفر او کتنې د ترسره کولو جوګه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځنۍ پېړۍ او فلسفه

منځنۍ پېړۍ د هغې دورې نوم دی چې د تاریخ او د فلسفې د تاریخ د ډلبندۍ لپاره ترې ګټه پورته کېږي. منځنۍ پېړۍ معمولاً په پنځمه میلادي پېړۍ کې د (روم) د امپراتورۍ له وروستیو بیا د (قسطنطینې) تر ړنګېدو او پر (۱۴۵۳م) کال د ختیځ روم یا(بیزانس) امپراتورۍ تر وروستیو پورې مهال ته ویل کېږي.

د منځنیو پېړیو په بهیر کې په فیوډالي ټولنه کې، اروپا د فلسفې، (نومینالیزم) او (ریالیزم) د فکري لیدلورو ترمنځ د جګړې ډګر و چې په واقعیت کې د (ماتریالیزم) او (ایډیالیزم) بېلابېلې بڼې ګڼل کېږي. په هغه دوره کې د منځنیو پېړیو (سکولاستیک) فلسفه راوټوکېده او ددې ترڅنګ د کلیسا په زور واکمنو مذهبي عقایدو او (انګیزسیونو) یا (د عقایدو د څار جوړښت) د فلسفي افکارو د ټوکېدو او پراخېدو مخه ډب کړې وه. په هغه زمانه کې د فلسفې اساسي بحث یوازې پر ټولیزو او عامو مفاهیمو راڅرخېده. ځینو به ویل، دا مفاهیم او وېناوې په عقلي نړۍ کې ((واقعیت لري)) یانې پرته له دې چې ملموسه او محسوسه نړۍ په پام کې ونیسو، دا واقعیت په خپل سر موجود دی. له همدې کبله (ریالست) یانې واقعیت پلوي ګڼل کېدل. ځینې نور بیا په دې نظر وو چې دا مفاهیم د محسوساتو په نړۍ کې واقعیت لري او یوازې له نومونو پرته نور څه نه دي، ځکه یې نو هغو ته د (نومینالیست) یا (نوم پلوو) نوم غوره کړ. ریالیستان د ایډیالیزم استازي وو ځکه چې ټولنیزو او عامو مفاهیمو یانې هغو شیانو ته چې د بشري ذهن محصول دي او په بهرنۍ نړۍ کې موجود نه دي د واقعیت او اصل په توګه قایل وو. د ساري په توګه (ونه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په مشخص او څرګند ډول وجود لري ایا هغه ونه ده. (ونه په ټولیز ډول) په عیني نړۍ کې موجوده نه ده. د (ونې) ټولیز او عام مفهوم د یوه تجرید شوي مفهوم په توګه د بشر د فکر زېږنده ده. که څوک هغه واقعي وګڼي، نو د (ایډیالیزم) مفکوره یې خپله کړې ده. د نومپالو دویمه ډله د منځنیو پېړیو پر هغه مهال په واقعیت کې (د ماتریالیزم) استازي وو، ځکه چې دوی شیانو، ((ځانګړو او جزیي مفاهیمو)) ته د واقعیت په سترګه کتل او ویل به یې چې ټولیز مفاهیم له اورېدو څخه ترلاسه کېږي او خپلواک وجود نه لري.

منځنۍ پېړۍ په حقیقت کې هغه زمانه ده چې د هغو په بهیر کې د لویدیځ هویت په هغه مانا چې نن یې موږ پېژنو، بنه غوره کړه. دا د لویدیځ د تفکر هغه وختونه دي چې په هغو کې مفکرو اشخاصو د دین، طبیعت، تر طبیعت پورته، انسان او ټولنې په باب خپل خپل افکار څرګند کړل. مورخانو دا تاریخي دوره د یوناني- رومي دورې، چې پخوانۍ دوره ګڼل شوې او د نوې دورې ترمنځ یوه دوره ګڼلې ده. ځکه خو نورې دورې ته منځنۍ پېړۍ ویل کېږي. پیل یې پنځه میلادي پېړۍ ګڼي چې د (جرمنیانو) په لاس د لویدیځ روم امپراتورۍ ړنګه شوه او پای یې بیا د رنسانس راټوکېدل او په شپاړسمه پېړۍ کې د نوې دورې پیل ګڼي.

تر میلاد (۱۰۰) کاله وړاندې په لویدیځ تفکر کې د یونانیانو اصلي نقش له هر پلوه پایته رسېدلی و. فلسفي او هنر تر علم (دوه سوه) کاله وړاندې له اتن سره یوځای نزول کړی و، خو علم لا هم په سکندریه کې ځانګړې پرمختګونه کړي وو. ان تر دې ځایه چې ټولو فکري بهیرونو له هره پلوه ډېرې زیاتې پرمختیاوې کړې وې او نور نو نویو فکرونو ته کوم ځای پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه و او هر علم ته به دې چې کتل د اوسنيو فکري لارو له پراختيا پرته د بشر له لاسه نور څه نه شول کېدلای. ستورپوهانو له کتنې پرته بل کار نه شو ترسره کولای. لمر پوهانو یا رڼاپوهانو سره لاهم یوازې د خپلې زمانې هماغه وسایل وو چې (کیمیاوي) یې بلل، په سرو زرو د ځینو فلزاتو بدلول او یا هم د ځینو درملو جوړول وو. له بلې خوا اتومي ښوونځي، کیمیا او فزیک ته نه پاملرنې دوی له پرمختګ څخه شاته پاتې کړي وو.

په داسې حال کې چې د یونانی علم د زوال اصلي عوامل داخلي عوامل وو. خو دري باندني لاملونه هم ډېر موثر وو. دا لاملونه په دې ډول وو:

۱- د روم امپراتوري

۲- د منځنیو پېړیو مسیحیت

۳- د کلیسایي واکمنو د حکومت ائین

که څه هم دې لاملونو د ناروغۍ په زېږونې کې کوم نقش نه درلود، خو هغه یې ډېره سخته او درملنه یې ورته ناشونې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روم امپراتوري

رومیانو سیاسي ازادي له منځه یوړه او د مدیترانې په حوزه کې یې قومي پراختیا غوښتنه پایته ورسوله. پرته له دې چې پر یوناني تمدن باندې یو محاسبه شوی یرغل ترسره کړي، په نامستقیم ډول یې پر هغه باندې نه رغېدونکي ګوزارونه وکړل، د مدیترانې د سمندرګي په حوزه کې یې او سېدونکي قومونه له پښې وتړل او هېڅ یو هم هغه پاملرنه چې یونانیانو د منځني ختیځ علم ته لرله، دوی هغه د (سکندریې) پوهې ته څرګنده نه کړه. رومیان یوازې پرحکومتي چارو او د نورو هېوادنو پر ایل کولو بوخت وو، علم او پوهې ته یې ډېره کمه پاملرنه هم نه کوله.

مسیحي تفکر هم د رومیانو د چلند په کچه پر علم ناوړه اغېزه وکړه په مسیحي تفکر کې د بشر د ژوند موخه یوازې پر اخرت باندې پر پانګونې راټولېده. د رحمت ژمنه چې تر ټولو ستره اشاره ګڼل کېدله، یوازې هغه کسان یې وړ او مستحق ګڼل کېدل چې له کوم دلیل او منطق پرته یې ایمان راوړ. پر معرفت برید، پر مذهبي استازو او څارونکو برید ګڼل کېده، همدا مهال په یوه کتابګوټي کې پر مذهبي استازو نامستقیم خو یو ډېر ځیرکانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

برید وشو. ((ځکه نو هېڅوک باید پر انسان ونه ویاړي)) دې ډول څرګندونو انسانپالنه چې د علم او هنر د پرمختګ بنسټ دی، مردوده کړه. د یوناني علم پراختیا د دوو بشپړو مخالفو لوریو ترمنځ کشمکش کې راجوتېږي. لومړی په (اتن) کې دودیزه طریقه وه چې د فلسفي طریقې په نامه یادېدله او د ریاضي له بریالیتوب څخه یې الهام اخیسته، د هغو ټولیزو اصولو له مخې چې پر اخلاقي بنسټونو ولاړ وو، د معرفت نتیجه یې راایستله. دویمه طریقه چې یو څه ځواکمنه وه او په (سکندریه) کې یې اعتبار هم درلود، هغه (استقرایي) طریقه وه چې هغې کې بیا ټولیز اصول له کتنې یا مشاهدې څخه ترلاسه کېدل او وروسته بیا د قضیو د سریزو په توګه کارېدل. ددغو دوو طریقو ترمنځ له اختلافاتو سره سره د ددې طریقو پلویانو د عقایدو په اصولو کې ګډ نظر درلود او د انسان د تشخیص ځواک او عقل یې نه ردول، خو مسیحي وحې ښوونه یې د عقل له مخې ترسره کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلیسا د اربابانو حکومت

د مسیحیانو داخلي یووالی یا هغه ډول چلند چې دوی د نورو مذهبونو پر وړاندې کاراوه او له اسانۍ او نرمښت سره مل نه و، په همدې ډول پراختیا وموندله او لا پسې ټینګ شو. مخکې تر دې چې مسیحیان خپله مذهبي ښوونه پیل کړي. د روم په امپراتورۍ کې په شرک ککړ مذهبونه له خپلو مذهبي خپلواکیو برخمن وو. هغوی یو د بل ترڅنګ په ازادانه ډول ژوند کاوه، پر له دې چې د یو بل په چارو کې لاسوهنه وکړي او یا یو پر بل بدګومانه شي، خو مسیحي ائین نور مذاهب باطل ګڼل او په دې نظر و چې د هغو مذهبونو مومنان باید مسیحي ائین ومني. سره له دې چې د روم د امپراتورۍ په داخل کې ټول مذهبونه له خپلو ازادیو برخمن وو، خو دا کار بیا له امپراتوره سره د ژمنتیا یا وفادارۍ په اعلان پورې تړلی و. څرنګه چې مسیحیانو له دې کار څخه سرغړونه کوله، نو ځکه یې د امپراتور غوسه راوپاروله او حکومت ډول ډول هڅې کولې چې هغوی سره وځپي، خو حکومت ډېر ژر پر دې پوه شو چې ان د پوځ په داخل کې هم، چې امپراتوري پرې ډډه لګوله، نه شي کولای، د مسیحیت د پراختیا مخه ونیسي.

له همدې کبله (لوی قسطنطین) د قدرت پر سر خپلو مدعیانو ته، (مسیحیان) د یوه درز په توګه ښکاره کړل، ځکه چې هغه فکر کاوه مسیحیان کولای شي حالات دده پر ګټه راوګرځوي. ده خپله پلازمېنه د (قسطنطنیې) په نامه یاده کړه او مسیحیت یې د روم د امپراتورۍ د رسمي دین په توګه اعلان کړ.

دې پېښو یو نوی واک چې همغه د کلیسا د اربابانو حکومت و، د خلکو پر ژوند واکمن کړ. واکمنو کلیساوو، خپل (کشیشان) له داسې مدني واک و ځواک څخه برخمن کړل او د قدرت، شهرت او ثروت داسې امکانات یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته برابر کړل چې د تېرو خپلواکو کلیساوو په تاریخ کې یې ډېره کمه بېلګه لیدل شوې ده.
د پوځي او اداري پوستونو خلاف لوړو کلیسایي منصبونو ته په ټولیزډول د ټولنې د ټیټې طبقې د خلکو رسېدل شوني نه وو. د پیسه دوستو او بداخلاقو کشیشانو ترمنځ د واک پر سر ناولې جګړه ونښته، ان تر هغه ځایه چې هغوی د خپلو سیالانو د ځپنې لپاره د کلیسا عواید د خپلو ډلو ټپلو او لنډغرو د ګومارنې لپاره لګول. د کلیسا د اربابانو د حکومت سیاسي ځواکونو د علمي او دنیایي فلسفې په نړولو کې ډېر اغېز درلود. کشیشان که څه هم د کلیسایي منصبونو د نیولو لپاره په خپل منځ کې سره جنګېدل، خو په یو شي کې ټول سره یوه خوله وو او هغه له خپلواک فکر څخه بېزاري وه. هغوی د خلکو افکارو ته کتل او د هغوی څار یې کاوه. له همدې امله د کلیسا مشران پر دې بریالي شول چې امپراتوران اړ کړي د اخرت د نېکمرغۍ د ترلاسه کولو لپاره یوناني علم (د شیطاني ښوونځي د مرستیال) په توګه معرفي کړي. (قسطنطین) له همدې کبله اړ شو د نامتو فیلسوف (سوپاتور) د وژنې فرمان صادر کړي. د عوامو په نظر پر (سوپاتور) باندې لګېدلی تور د منلو وړ و، خو عوامو کوم زور وځواک نه درلود. د دولت واک د کلیسا په منګولو کې د اسې بند و چې امپراتوران د مدني امنیت د ترلاسه کولو لپاره هم ناچاره وو، د کلیسا فرمانونه ومني او تعقیب یې کړي. همغه مهال د سکندریې د کتابتون ډېر میراثونه د هغه وخت د لوی مفتي (تنوفلوس) په لارښوونه له منځه لاړل.
دا کړنه او د (هیپاتیا) وژنه چې د (سوپاتور) د سنتونو وروستی پاتې شونی ګڼل کېده، د سکندریې د علم پر بې روحه وجود وروستي ځپونکي ګوزارونه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منځنیو پېړیو فلسفیان

سنت اګوستین

(اګوستین) د منځنیو پېړیو لومړنی فیلسوف دی. د افریقا په شمال (نني الجزایر) کې یې نړۍ ته سترګې وغړولې. په شپاړس کلنۍ کې (کارتاژ) ته د زده کړو لپاره لاړ او څه موده یې په (روم) او (میلان) کې هم ژوند وکړ او د عمر په وروستیو کلونو کې د (سقف) مذهبي پوړیو ته ورسېد. هغه ټول عمر مسیحي نه و، د هغه وخت د نړۍ موجود فلسفي او مذهبي

بهیرونه یې تجربه کول. (اګوستین) په پیل کې د (مانویت) د ائین پلوی و. دې ائین نیمه فلسفي او نیمه مذهبي ښوونې درلودلې. (مانویانو) نړۍ پر رڼا او تورتم، ښه او بد، روح او مادې باندې وېشله. د هغوی په فکر انسان کولای شي، د خپل روح په ځواک سره له مادي نړۍ څخه پورته لاړ شي او د خپل روح د ژغورنې لپاره زمینه برابره کړي. خو په (مانویت) ائین کې د تور او سپین، خیر او شر ترمنځ غوڅ بېلتون او جزم پالنه پر دې بریالي نه شول چې د هغه د ذهن د ارامتیا سبب شي. په پایله کې هغه د ورکړل شویو شیانو د سرچینې په لټه کې شو چې پر دې پوه شي شر څنګه رامنځته کېږي. (ارګوستین) په دې نظر و چې خدای نړۍ له هېڅ نه پیدا کړې ده. د هغه دې اعتقاد له (انجیل) څخه الهام اخیستی. هغه به ویل چې د دیني مسایلو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقلي شنني لپاره يو بريد او پوله شته، په هرحال په مسيحي دين کې هم الهي رمز او راز موجود دی چې يوازې د ايمان له لارې د درک وړ دی. هغه د انسان په چلند کې خپلو اکي مردوده نه ګڼله د((الهي مدينې)) په نامه په خپل کتاب کې ليکي: ((هغه څه چې په تاريخ کې تېرېږي د الهي مدينې يا د خدای د واکمنۍ او ددې نړۍ د حاکميت ترمنځ جګړه ده. دوی يو بل سره د واک د نيولو لپاره پر جګړه اخته دي.)) هغه په دې ډول د لومړي ځل لپاره تاريخ خپلې فلسفې ته داخل کړ او هڅه يې وکړه د (افلاتون) د فلسفې ښودنه په داسې ډول مطرح کړي چې د مسيحيت له ليدلورو سره تضاد ونه لري.

د فکر، نظر يا عقيدې تر بدلون وړاندې د (اګوستين) فکري زمينه (نوې افلاتوني فلسفه) ده. دغه راز همدا فلسفه وه چې دی يې دې بدلون ته تيار کړ. هغه ان د خپلې ګروهې تر بدلون وروسته د يوه افلاتوني په توګه پاتې شو او د اساسي مسايلو د حل لپاره يې له افلاتوني مفاهيمو څخه ګټه پورته کوله، خو دا ډول تبيعت يوازې د يوه ساده او نا ازمويل شوي منبت زېږنده نه دی. د مسيحي تفکر د اړتياوو په حدودو کې د افلاتوني ښوونځي تفسير او شننې هم رانغاړي.

له مسيحيت سره د لرغوني تفکر په غاړه غړې کولو کې (اګوستين) تر (توماس اکويناس) وړاندې ځي، يوازې له هغه اړخه چې (توماس اکويناس) د دين لپاره د ارسطو تفکر د عقلاني بنسټ په توګه مطرح کړ، په داسې حال کې چې (اګوستين) همدا کار په افلاتوني اصولو ترسره کړ. د افلاتوني تفکر اساسي ټکی تر حس پورته نړۍ کې د نفس ګډون و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اګوستین) چې د خپلې فلسفې د جوړښت په بهير کې يې د اکاډمۍ د غړو له شکپالنې سره ټکر کړی و، پر دې پوهېده چې د پېژندنې په مسله کې دوه ستونزې شته، يوه د پېژندنې د موضوع د وجود په باب چې دا حقيقت د اکاډمۍ د غړو له خوا ردېده او بله په خپله د پېژندنې د ټوکېدو د ځای په باب.

د لومړۍ پوښتنې په برخه کې (اګوستین) د شکپالنې پر فلسفې بريالی شو او د پېژندنې د وجود (امکان) مسله يې په مشهور استدلال تصديق کړه چې ((زه شک کوم، نو ځکه يم.)) د دويمې مسلې يانې د پېژندنې د راټوکېدو د ځای په باب (اګوستین) د يو افلاتوني په توګه حسي ادراک ناځيزه ګڼي، ځکه چې هغه د عقلي معرفت بنسټ نه رامنځته کوي.

له همدې کبله دی په دې مهمه مسله کې اساساً له (ارسطو) او (اکويناس) سره اختلاف لري، ځکه نو بايد وويل شي چې دا عقلي ادراک له کوم ځايه راپيدا کېږي؟ د اشراق له لارې. لکه څنګه چې سترګې د محسوسو شيانو د ليدلو لپاره د لمر رڼا ته اړتيا لري، عقلي څواک هم الهي رڼا ته اړتيا لري چې معقول موجودات وپېژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

توماس اکویناس

د منځنیو پېړیو دویم او لوی فیلسوف (توماس اکویناس) دی. هغه په الهیاتو کې تخصص درلود. که څه هم دا مهال لا الهیات او نور ډېر علوم له فلسفې څخه جلا شوي نه وو او د الهیاتو او فلسفې ترمنځ ځانګړې کرښه او برید نه وو رامنځته شوی. (اکویناس) د (ارسطو) افکار مسیحیت ته داخل کړل، لکه څنګه چې (اګوستین) دا کار د افلاتون په لیدلوري ترسره کړی و. ددې دواړو شخصیتونو موخه دا وه

چې د یونان د سترو فلسفیانو نظرونه په داسې ډول تعبیر او تفسیر کړي چې د مسیحیت له لاربنوونو سره تضاد پیدا نه کړي. (اکویناس) به ویل: ((د فلسفې او د مسیحیت د لاربنوونو ترمنځ ډېر زیات اختلاف نه شته او په ډېرو برخو کې فلسفه او دین دواړه یوه خبره کوي.))

ځکه نو موږ په خپل عقل او شعور همغو واقعیتونو ته رسېږو چې په (انجیل) کې راغلي دي. که چېرې ارسطو یو ټکي ته نغوته کړې وي او موږ د خپل عقل په واسطه هغه سم وبولو، هغه ټکی نه شي کولای د مسیحیت له ښوونو سره په تضاد کې واقع شي. (توماس) به ویل: څرنګه چې موږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل په واسطه کولای شو پر دې پوه شو چې هر شی یوې ریښې یا منشا ته اړتیا لري، ځکه نو د ارسطو د فلسفې له لارې کولای شو د خدای شتوالی ثابت کړو. د (توماس اکویناس) له مرګه لا څو کاله نه وو تېر شوي چې په مسیحي فرهنګ کې درز رامنځته شو. فلسفې او علومو ورو ورو ځان د کلیسا له واکمنۍ څخه راوویست او دا موضوع د دې سبب شوه چې دین ته هم له عقلاني لید لوري وکتل شي. د دین او علم ترمنځ د بېوال ړنګېدل د دې سبب شول چې د دین په باب هم تازه صمیمیت راوټوکېږي او ان تر دې چې په پای کې د پنځه لسمې او شپاړسمې میلادي پېړیو په بهیر کې موږ د رنسانس او سمونپالو دوو مهمو بدلونونو شاهدان یو.

تر مسیحي میلاد وړاندې په څلورمه پېړۍ کې (مقدوني سکندر) ظاهراً د یوناني فرهنګ د پراختیا په خیال د هغه مهال متمدنو سیمو ته لښکر کشي وکړه، د سکندر جنجالونه د نورو فاتحینو خلاف یوازې سیاسي پایله نه لرله، بلکې د لوید یځې نیمې وچې په فرهنګ کې د یوناني دوله عصر په نامه د یو تازه عصر د ټوکېدو سبب هم شول. د قومي او ملي پولو د ړنګېدو او د واحد یوناني حکومت د جوړېدو له امله په نیول شویو سیمو کې یوناني عقلانیت د ځان څرګندولو لپاره ښه فرصت پیدا کړ. له بلې خوا ختیزو ادیانو د دې عقلانیت په اړه او د هغې هېوادنۍ نړۍ په باب چې د دې امپراتورۍ د واحدې یوناني ژبې په واسطه رامنځته کړې وه، هغه مهال ښه پراختیا وموندله، یوناني او تر هغه وروسته یې رومي دینپالنې ته شرقي رنګ ورکړ. په دې ډول نو ځینو یوناني فلسفي بهیرونو دیني ښه غوره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او يوناني او رومي اديانو هم د ختيزو اديانو روحانيت او له اسرارو ډک عرفاني تمايلات را خپل کړل.

د څوارلسمې ميلادي پېړۍ په وروستيو کې، روم خپل سياسي واک عملاً له لاسه ورکړی و، خو ډېر وخت لا نه و تېر شوی چې د دې ښار مذهبي مفتي د (رومي کاتوليک کليسا) مشري خپله کړه، هغه ته يې د پاپ (پلار) لقب ورکړ. په پای کې هغه د ځمکې پرمخ د عيسی استازی وګڼل شو. له همدې امله د منځنيو پېړيو په ټوله دوره کې، (روم) د کليسا مرکز او د مسيحيت پلازمېنه ګڼل کېده. تر دې وخته بيا راوروسته نو ډېرو کمو خلکو جرئت کاوه چې د روم د نظر خلاف حرکت وکړي. ورو ورو سيمه ييزو ځواکونو خپل سياسي او پوځي اغېز زيات کړ، پاچايان او واليان پر دې بريالي شول چې ملي حکومتونه رامنځته کړي. د هغوی واک دې بريد ته ورسېد چې په يوازې ځان يې کولای شول د کليسا پر وړاندې سر پورته کړي چې له دې جملې څخه يو يې هم (اسوري) نومېده او د (ناروې) پاچا و.

په مخنيو بحثونو کې مو يادونه کړې وه چې منځنۍ پېړۍ داسې يوه زمانه ده چې په هغې کې لويديځ تفکر خپله بڼه جوړه کړه. د منځنيو پېړيو فکر په اساسي ډول ديني فکر دی.

د دين د پراختيا څرنګوالی او د هغه ملاتړ په هغو پېړيو کې د لويديځو مفکرانو ګرمې بوختياوې وې. په منځنيو پېړيو کې دين د مسيحيت (پولوسي) انګېرنه او تفسير وو. (پولوس) يو يوناني ډوله يهود و. په لومړيو ميلادي پېړيو کې د هغه د خبرو له مخې د يوناني ډوله فکر او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادیانو په چوکاټ کې د عیسی(ع) اعمال په نوې بڼه تفسیر شول. د مسیحیت دې ډول تفسیر، د لویدیځ دیني نړۍ پېژندنه رامنځته کړه او دین پر دې لویه وچه واکمن شو.

د روم امپراتورۍ ورو ورو پر دریو فرهنګي حوزو وویشل شوه: په لویدیزه اروپا کې مسیحي او لاتیني ژبی کلتور رامنځته شو چې د روم ښار یې پلازمېنه وه. ختیزه اروپا له مسیحي او یوناني ژبي کلتور څخه برخمنه وه، ددې فرهنګي حوزې پلازمېنه (قسطنطینه) وه، د قسطنطینې بل نوم (بیزانس) و چې یوه یوناني کلمه ده. له همدې کبله ګورو چې پر دې مهال د دوو منځنیو پېړیو یوه (د بېزانسي منځنۍ پېړۍ) او بله (د رومي کاتولیک منځنۍ پېړۍ) یادونه کېږي چې په دې توګه دا دواړه فرهنګي حوزې یوه له بلې جلا شي. خو د افریقا شمال او نږدې ختیځ هم په روم امپراتورۍ پورې تړلي وو، دا ځمکې په منځنیو پېړیو کې پر اسلامي او عربي ژبو فرهنګي حوزو بدلې شوې دي. تر منځني ختیځ وروسته، د نږدې ختیځ ځینې برخې او د افریقا شمال د اسلام تر واکمنۍ لاندې راغلل. څه موده وروسته (اسپانیا) هم د مسلمانانو تر واک لاندې راغله. (مکه، مدینه، اورشیلم او بغداد) د مسلمانانو سپېڅلي ښارونه ګڼل کېدل. د فرهنګي تاریخ له نظره باید یوه شو چې د (هلني) کلتور د سترو مرکزونو له جملې څخه یو مهم مرکز یاني (سکندریه) هم د مسلمانانو تر واک لاندې راغی. په دې ډول نو مسلمانانو د یوناني علم یوه درنه برخه د میراث په توګه راخپله کړه، عربو د منځنیو پېړیو د ټولې دورې پر مهال د علومو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلابېلو برخو کې له هغې جملې څخه په رياضياتو، کيميا، نجوم او طب کې لومړی او وروستی خبره کوله. زموږ د عددونو ليکل هم له عربو څخه را اخيستل شوي دي. له همدې کبله دي چې يو ډول عدد ليکنه (د عربي ويسي عدد) په نامه يادوي. په دې ډول نو عربي کلتور په ځينو برخو کې د مسيحيت تر کلتوره وړاندې لاړ.

د منځنيو پېړيو فلسفيانو مسيحيت يو روښانه واقعيت ګاڼه، کومه پوښتنه چې له هغوی سره مطرح کېدله، هغه دا وه چې ايا يوازې بايد پر مسيحيت ايمان ولرو او يا هم کولای شو د عقل له لارې هم د هغه پر درک بريالي شو؟ د يونان د فلسفې او د (انجيل) د لارښوونو ترمنځ اړيکي څه دي؟ ايا د انجيل او عقل ترمنځ تضاد شته؟ يا کولای شو د عقل او ايمان ترمنځ يووالی رامنځته کړو؟ د منځنيو پېړيو د فلسفې پاملرنه تقريباً په بشپړ ډول د همدې پوښتنې پر څېړنې راټوله وه. (اګوستين) دا په ډاګه کړه چې د ديني مسايلو د شنني لپاره يو بريد او پوله شته. په هر حال په مسيحيت کې هم الهي رمزونه او رازونه موجود دي چې يوازې د ايمان له لارې د پوهېدو وړ دي، خو که چېرې پر مسيحيت ايمان ولرو، نو خدای به مو روح له ظلمه وژغوري او دا نو هغه مهال دی چې موږ به د خدای پر وړاندې خارق العاده درک ته رسېدلي يو. (اګوستين) په دې نظر و چې فلسفه نه شي کولای ناپېژاندو لايتنهاهي شيانو ته ورسېږي. پر مسيحيت باندې تر ګروهېدو وروسته د هغه روح ارام شو. هغه په دې باب داسې ليکلي دي: ((زما زړه تر هغه نا ارام دی تر څو چې په تا کې ارامتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيدا کړي)) اوګوستين عقيده لرله چې خدای نړۍ له هېڅ څخه پيدا کړې ده. دا اعتقاد له انجيل څخه سرچينه اخلي خو يونانيانو زياتره پر دې عقيده لرله چې نړۍ تل موجوده وه. اوګوستين معتقد و چې د نړۍ تر پنځونې وړاندې د خدای په ذهن کې د هغې (مثل) موجود و. هغه (مثل) ته الهي بڼه ورکړه او په دې ډول يې له تلپاتې (مثل) څخه د افلاتوني تصور لپاره يوځای پيدا کړ.

دی په دې نظر و چې د خدای او د ژوند د نړۍ ترمنځ ناپايه اړيکې شته. هغه د مسيحيت د اعتقادي اصولو او د (فلوتين) د لاربښوونو پر بنسټ په دې نظر و چې ټول شيان بېرته خدای ته ګرځي. خو (اګوسين) دې ټکي ته هم نغوته کړې چې انسان يو مانيز موجود دی، مادي جسم لري چې په مادي جوړښت پورې اړه لري او فنا کېدونکی دی، خو انسان يو روح لري چې کولای شي خدای ته ځان ورسوي. د (اګوستين) په باور د انسان جسم تر مړينې وروسته د هغو ګناه ګانو له امله چې ده ترسره کړي دي، له منځه ځي، خو د خدای(ج) په غوښتنه ځينې انسانان له بشپړې نابودۍ څخه ژغورل کېږي.

(اګوستين) د لومړي ځل لپاره تاريخ خپلې فلسفې ته داخل کړ. د (خير) او (شر) ترمنځ پر جګړې باندې اعتقاد کوم نوی شی نه و، کوم څه چې نوي يا تازه ښکارېدل، پر دې ټکي د هغه اعتقاد و چې دا جګړه به د زمانې په بهير کې سرته ورسېږي. د (اګوستين) په دې نظر کې ډېر کم کولای شو افلاتوني اغېزې وګورو هغه په دې برخه کې معتقد و چې خدای ټول تاريخ ته اړتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري چې د خپلې ((الهي مدينې)) بنسټ کېږدي. ځکه خو نو تاريخ له دې پلوه لازم و چې انسانان د هغه په اوږدو کې پرمختګ وکړي او شر او بدي له منځه يوسي.

که چېرې (اګوستين) د افلاتون ليدلورى مسيحيت ته ورداخل کړ، په مقابل کې بيا د منځنيو پېړيو ډېر لوى او مهم فيلسوف (توماس اکويناس) د ارسطو ليدلورى مسيحيت ته ورننويست. ده هڅه وکړه د مسيحيت او فلسفې ترمنځ يووالى رامنځته کړي، دى پر دې بريالى شو چې د علم او ايمان ترمنځ پيوند ټينګ کړي. ده له (انجيل) سره د (ارسطو) فلسفه همغږې کړه.

(توماس) معتقد و چې ((د الهي- طبيعي واقعاتو)) يوه مجموعه هم موجوده ده چې د مسيحيت د لارښوونو د ذاتي يا (طبيعي) عقل دواړو په مرسته په يوه بڼه د درک وړ ده، ددې واقعياتو له جملې څخه يوه داده. لکه خداى وجود لري. د خداى د وجود اثبات هم د ايمان او هم د ديني لارښوونو له لارې ډېر د ډاډ وړ دى. ځکه چې که يوازې له عقل څخه کار واخلو، کېدى شي تېروتنه وکړو. دې سره سره (توماس) په دې نظر و چې د مسيحيت د لارښوونو او د ارسطو په شان د يوه فيلسوف د ليدلورو ترمنځ تضاد نه شته.

لنډه دا چې د يوناني فلسفې دريو څانګو: په لويديځ کې نوې افلاتوني فلسفې، په ختيځ کې افلاتوني فلسفې، په سويل او د عربو په منځ کې ارسطو يي فلسفې خپل ژوند ته دوام ورکړ. دا درې څانګې د منځنيو پېړيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وروستيو کې د (ايټاليا) په شمال کې يوه له بلې سره يوځاى شوې او يو ستر درياب يې رامنځته کړ. عربو په (اسپانيا) کې خپل کلتور پراخ کړ او يوناني کلتور هم په (يونان) او (بيزانس) کې واکمن و. پر همدې مهال (رنسانس) پيل شو او د لرغوني کلتور (د نوې ټوکېدنې) عصر د اروپا څېره بدله کړه. په دې ډول کولاى شو ووايو د لرغونې دورې کلتور د منځنيو پېړيو په ټولې اوږدې دورې کې خپل ژوند ته دوام ورکړى دى.

موږ په مخنيو بحثونو کې وويل چې يوناني فلسفې په دريو ځانګو: په لويديځ کې نوې افلاتوني فلسفې، په ختيځ کې افلاتوني فلسفې په سويل او د عربو په منځ کې ارسطويي فلسفې خپل ژوند ته ادامه ورکړه. دا درې واړه ځانګې د منځنيو پېړيو په وروستيو کې د ايټاليا په شمال کې سره يوځاى شوې او يو ستر درياب يې رامنځته کړ، عربو په (اسپانيا) کې خپل کلتور پراخ کړ او يوناني کلتور هم په يونان او (بيزانس) کې واکمن و. پر همدې وخت (رنسانس) پيل شو او د لرغوني کلتور د نوې ټوکېدنې عصر د اروپا بڼه بدله کړه. له رنسانس څخه موخه د اروپا د کلتوري غوړېدنې د دورې (بيا راژوندي کول) دي. چې په څوارلسمه ميلادي پېړۍ کې د ايټاليا په شمال کې پيل شوه او په ډېرې چټکۍ سره يې د اروپا شمالي څنډو ته پراختيا ومونده.

د منځنيو پېړيو تر اوږدې دورې وروسته چې د انسان ژوند يې په الهي انوارو کې رانغاړلى وه، يو ځل بيا هغه وخت راورسېد چې انسان د ژوند په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرکز کې واقع شي. ددې دوران د سر خبره (مبدا یا بنسټ ته ورګرځېدنه)) وه او مبدا هم د لرغونې دورې له انسانپالنې پرته بله خبره نه وه.

رنسانس یانې هغه دوران چې د لرغونې دورې کلتور او هنر په کې یوځل بیا راژوندی کېږي. په دې دوره کې تر خروارو خاورو لاندې د زرګونو مجسمو او لیکلو اثارو را ایستل، یو ډول ورزش یا تفریح ګڼل کېدله. ان د خلکو په منځ کې د یوناني ژبې زده کړه هم دود شوې وه او دا کار ددې سبب شو چې یو ځل بیا د یوناني کلتور پر خپرنې لاس پورې شي.

د یوناني انسانپالنې مطالعې روزنیزه موخه هم درلودله، د بېلابېلو انساني علومو د ځانګو خېړنه او مطالعه ددې سبب شوه چې خلک یو ډول کلاسیکه روزنه ترلاسه کړي او په دې ډول تر نورو موجوداتو د انسان مقام لوړ وانګېري.

په حقیقت کې درې غټې اختراعګانې (قطت نما، باروت او د چاپ صنعت) د نوي عصر د څرګندېدو تر ټولو غټ لاملونه وو چې هغه د (رنسانس) په نامه یادوي. د (قطب نما) اختراع پر سیندونو ورګرځېدنه اسانه کړه او د څېړنیز او پلټنیزو سفرونو لپاره یوه مهمه وسیله شوه. د باروتو لپاره هم همدا موضوع مطرح وه. نو یو وسلو د اروپا لپاره ددې امکان برابر کړ چې پر امریکایي، اسیایي، افریقایي او استرالیایي کلتور خپل واک وچلوي. دا خبره باید هېر هم نه شي چې باروتو د اروپا په داخل کې هم مهم نقش درلود. د چاپ صنعت د رنسانس د دورې د روښنفکرانو د افکارو په خپرولو کې ځانګړې اهمیت درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپ صنعت ددې سبب شو چې کلیسا د علومو د خپراوي په برخه کې خپل انحصاري واک له لاسه ورکړي. څه موده وروسته پر دې لومړنیو وسیلو یوه بله وسیله هم ورزیاته شوه، ددې وسیلو له جملې څخه یوه هم (تلسکوپ) و چې د نجوم په برخه کې یې یو انقلاب رامنځته کړ.

د مهمو بدلونونو له جملې څخه پر مالي اقتصاد باندې د طبیعي اقتصاد بدلول و. د منځنیو پېړیو په وروستیو کې اروپايي ښارونو کې صنعت ډېره ځلا وموندله. اقتصاد د سوداګرۍ پر ستنو ودرېد او ان بانکي موسسې رامنځته شوې. په دې ډول نو جنس پر جنس راکړې ورکړې له منځه لاړې، په دې مانا چې طبیعي اقتصاد خپل ځای پر پیسو باندې د اجناسو بدلونونو ته پرېښود. دا کار د دې سبب شو چې په اقتصادي چارو کې خلاقیت، استعداد او پلان جوړونه رامنځته شي، مالي اقتصاد د ټولنې د وګړو لپاره د ودې نوې لارې چارې برابرې کړې.

لکه څنګه چې د لرغوني یونان فلسفیان پر دې بریالي شول د کرنیز کلتور له اساطیري اعتقاداتو ځان خلاص کړي، په رنسانس دوره کې هم خلکو کوښښ وکړ له همدې لارې د مالکانو او د کلیسا د اربابانو له واکه خپل ځانونه وژغوري. پر همدې وخت په اسپانیا کې له (عربي) او په ختیځ کې له (بیزانسي) کلتور سره نږدې اړیکي ددې سبب شول چې یوناني کلتور یو ځل بیا وپېژندل شي.

ډېره مهمه مساله چې په رنسانس دوره کې تر سترګو کېږي، د انسان هغه نوی انځور و چې په دې دوره کې مطرح شو. په رنسانس دوره کې انسانپالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انسان او د هغه د ارزښتونو په باب يو نوی اعتقاد يا باور وړاندې کړ. دې باور د منځنيو پېړيو له ليدلورو سره په ټينګه تضاد درلود. په منځنيو پېړيو کې يوازې د انسان ګناه کاره طبيعت ته پاملرنه کېدله، خو په رنسانس دوره کې انسان ډېر لوړ مقام او ارزښت درلود. د رنسانس د دورې له ډېرو مهمو شخصيتونو څخه يو هم (مارسيليو فيسيچينو) نومېده. هغه چيغه پورته کړه چې: ((د انسان په پوټکي کې ای خدايي موجوده خپل ځان وپېژنه!)) له دې ډلې څخه يو بل تن (جووان پيکو دلاميراندولا) و چې ((د انسان د شوکت په باب)) يې يوه ستاينه وليکله. په منځنيو پېړيو کې دې ته ورته شيان د تصور وړ نه وو. په يادو پېړيو کې هر څه په خدای کې رالنډېدل، خو په رنسانس دوره کې بيا د هر شي مرکزيت انسان و.

په رنسانس دوره کې د لرغونې دورې په اندول فرد پالنې ته زيات اهميت ورکول کېده، ځکه چې د دې دورې متفکران په دې نظر وو چې موږ يوازې انسانان نه يو، بلکې زموږ هر يو په خپله يو ځانګړی فرد هم دی. شونې وه چې دا باور انسان له کوم دقت پرته د ځان غوښتنې خواته بوځي، خو د هغه مطلوب بريد هغه څه و چې د رنسانس دورې انسان ته په برخه شوی و. د رنسانس دورې له انسان څخه مقصد هغه انسان دی چې د ژوند د ټولو اړخونو، هنر او علم په لټه کې وي. د رنسانس انسان د لرغونې دورې د انسان په شان نه يوازې د طبيعي مسايلو په خاطر د اناتومۍ، جسد پېژندنې او جسد څېرنې ښېړنه کوله، بلکې د هنري پنځونو لپاره يې هم کار کاوه. په هنري اثارو کې د انسان د لوڅ بدن نندارې ته وړاندې کول يو دود

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېدلی و. ګورو چې تر یوې اوږدې دورې وروسته په خلکو کې شرم و حیا له منځه تللي وو او انسان هڅه کوله یو ځله بیا لکه څنګه چې دی باید هماغه شان اوسي او لکه څنګه چې دی له هغه څخه و نه شرمېږي.

د منځنیو پېړیو اروپا کې هنر تر ډېره بریده، د کلیسا او د هر هېواد د واکمنو به خدمت کې و. په واقعیت کې عادي خلکو خپله ځانګړې موسیقي درلوده چې له هغې څخه ډېر معلومات اوس په لاس کې نه شته. د رنسانس په پیل کې اروپایانو د کلیسا د غوږ واک د دورې تر پایته رسېدو وروسته، مذهب او تر مرګ وروسته ژوند انه ته کمه پاملرنه کوله او تر ډېره ددې نړۍ ژوندانه ته متوجه شول. هغوی د بوټو، ځناورو د څېړنې او همدارنګه د نجوم او فزیک د مطالعې په لټه کې شول. موخه یې دا وه چې د خپلې نړۍ په باب د ډېرو شیانو پر زده کړه بریالي شي په دې پړاو کې د خپل ځان په باب د انسانانو د فکر کولو طریقې هم بدلون وکړ. له بډایه خلکو پرته یو زیات شمېر نورو خلکو ته هم د زده کړې چارې برابرې شوې، ټولنیز توپیرونه تر ډېره بریده له منځه لاړل او ثروتمندو خلکو د هنرمندانو ملاتړ وکړ چې په بېلابېلو هنري ډولونو کې لوړو پوړیو ته ورسېږي.

دربار یا کلیسا نور غوږ واک نه درلود او یوازې ملاتړی نقش یې درلود. په داسې یوه هنري فضا او په داسې یوه ټولنیز چاپېریال کې هنرمندانو ددې توان درلود چې د منځنیو پېړیو له خنډونو او بندیزونو پرته، تر هرې کچې چې کولای شول، وده وکړي. د خلکو او د خپلو ملاتړو له خوا یې هم زیات

(c) ketabton.com: The Digital Library

درناوی کېده او پاملرنه ورته کېده. هغوی به د اروپا ګوټ ګوټ ته سفرونه کول او خپلو ټولو لیدونکو او اورېدونکو ته به یې خوښي وربښله.

د رنسانس دورې په پیل کې مطرح سبکونه یو د (هلند) او (بلژیک) د سیمو سبک و چې د فلمیش (Flemish) په نامه یې شهرت درلود او بل فرانسوي سبک و. خو د (۱۵۵۰م) کال په شاوخوا کې نورو هېوادونو هم په دې برخه کې پر ډېرو هڅو لاس پورې کړ. په دې دوره کې انګلستان پر داسې کورنیو جګړو اخته و چې تر (۱۴۸۵م) کال پورې یې موسیقۍ هغه پخواني مهارتونه په همغه یوه بڼه وساتل.

په پای کې د انسان په باب نوی تصور په یو ډول د ژوند پر یوې نوې پېژندنې بدل شو، نور نو انسان یوازې د خدای په غوښتنه نه و پنځول شوی، بلکې په دې پنځونه کې د انسان غوښتنه هم مطرح وه، ځکه نو انسان کولای شول په دې نړۍ کې د خپل شتوالي په برکت خوشاله ژوند وکړي. د ازادۍ دا احساس ددې سبب شو چې نامحدوده امکانات د انسان پر وړاندې ودربږي. تر دې وروسته نو انسان د پولو د نړولو او له ټولو تېرو بندیزونو څخه د تېرېدلو په لټه کې شو. ځکه نو موږ ګورو چې د رنسانس دورې انسانپالنه د لرغونې دورې له انسانپالنې سره ډېر توپیرونه لري. یانې دا چې د لرغونې دورې انسانپالنې د انسان پر واک، اعتدال او ارامۍ ټینګار کاوه.

د رنسانس په اړه مهمه مسله دا ده چې د طبیعت د نوې پېژندنې سبب شو. انسان هغه مهال احساس کړه چې دا مادي نړۍ دده استوګنځای دی او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي نړۍ کې د هغه ژوند يوازې د دې لپاره نه دی چې خپل ځان د اخرت سفر ته تيار کړي. دا احساس د دې سبب شو چې انسان ته د دې مادي نړۍ په باب يو فکر پيدا شي. طبيعت د انسان لپاره يو مثبت اړخ پيدا کړی و. ان دا چې ډېر خلک معتقد وو چې خدای د خپلو مخلوقاتو په منځ کې دی. نو ځکه خو نه شو کولای د خدای لپاره وروستی بريد وټاکو. د همدې دليل پر بنسټ هغه په هرځای کې حاضر دی. دا ډول ليدلوري يې د (خدايي ائين) په نامه يادول. د منځنيو پېړيو فلسفيانو تل د انسان او خدای ترمنځ پر نه انکارېدونکو اړيکو ټينګار کاوه، خو د رنسانس په دوره کې طبيعت يوه الهي ښکارنده ګڼل کېدله او ان ((خدايي شکايت)) ګڼل کېده. البته کليسا دا ټولې نوې ښکارندې نه خوښولې. هغه څه چې د (جوردانو برونو) پر سر راغلل، د دې ادعا لپاره ښه دليل ګڼل کېږي.

هغه يوازې پر دې معتقد و چې خدای په طبيعت کې حاضر دی. د دې ترڅنګ هغه په دې نظر و چې فضا لايتناهي ده. هغه له همدې کبله پر سختې سزا محکوم شو. هغه يې پر (۱۶۰۰) ميلادي کال د روم ښار د ګلانو په ډګر کې وسوزاوه. دلته نو بايد دې ټکي ته پاملرنه وکړو چې د انسانپالنې ترڅنګ انسانغندنه اوس هم شته او انګازې کوي.

د رنسانس زمانې پوهانو د طبيعت د څېړنې لپاره هڅه کوله چې له خپلو حواسو ګټه پورته کړي، د حقيقت ريښې پيدا کړي په پټو سترګو د کليسا د ښوونو او د ارسطو د فلسفې ملاتړ ونه کړي، د هغوی او د تېرو اشخاصو د نظرياتو چې د څوارلسمې پېړۍ له هغه پيله اورېدل کېدل، مخالفت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي. یانې د رنسانس دورې پوهانو یوازې د مغز له تفکر څخه ترلاسه شوې پایله مردوده ګڼله. هغه طریقه چې د منځنیو پېړیو په ټوله دوره کې د تائید وړ وه، خو په رنسانس دوره کې ازمېښت او تجربې (د تجربه یي څېړنې طریقې) ځانګړی مقام ترلاسه کړ. طبیعت باید د ازمایښت د طریقې له لارې څېړل شوی او ارزول شوی وای. ددې خبرې یادونه هم په کار ده چې په منځنیو پېړیو کې هم له تجربه یي طریقې څخه ګټه پورته شوې ده، خو په نامستقیم ډول. په رنسانس دوره کې تجربه یي طریقې او ازمېښتونو ته ځانګړی نظم ور وبښل شو.

په رنسانس دوره کې هڅه وشوه چې علمي څېړنې او مطالعې د ریاضیاتو پر بنسټ ودروي او کوم څه چې د اندازه کولو وړ وو، باید په دقیق ډول اندازه شوي وای، د اندازه کولو لپاره طریقې کشف شوې. د رنسانس دورې انسان په دې لټه کې و چې خپل ځان او نور د طبیعت له بندیزونو څخه ازاد کړي. یانې دا چې انسان نور د طبیعت یوه برخه نه ده، بلکې نور نو دا طبیعت و چې د انسان لپاره باید ګټه او کارترې اخیستل شوی وای.

(ګالیلو ګالیله) د اولسمې پېړۍ یو مهم پوهاند په دې نظر و چې د طبیعت کتاب د ریاضي په ژبه لیکل شوی دی. بیا غوړېدنه (Renaissance) مهم فرهنګي غورځنګ و چې په اروپا کې د علمي انقلابونو، مذهبي سمونونو او هنري بدلونونو پیلامه شو. د بیا غوړېدنې زمانه له منځنیو پېړیو څخه نوي پړاو ته د تېرېدو مرحله ده. د غوړېدو پړاو پیل معمولاً د (ایټالیا) په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمال کې په څوارلسمه پېړۍ کې ګټل کېږي. دې غورځنګ په پنځه لسمه پېړۍ کې د اروپا له شمال څخه هم خپله لمن راتاوه کړه.

د پنځه لسمې او شپاړسمې پېړۍ په بهیر کې علم او هنر په ایټالیا کې ستر پرمختګونه رامنځته کړل. دا فرهنګي بیا غوړېدنه پر بیا غوړېدنې (رنسانس) مشهوره شوه.

دا سې پوهان، سندرغاړي او فلسفیان راوټوکېدل چې د روم او یونان له اصیل میراث څخه یې الهام اخیسته او نړۍ ته یې له یو نوي او تازه لیدلوري څخه کتل. انځوګرانو به د انسان جسد مطالعه کاوه او د انسان د بدن غړي به یې په ربښتیني ډول انځورول. واکمنو به د سترو ودانیو او لویو هنري کارونو سپارښتنه کوله. دا ډول عقاید ډېر ژر ټولې اروپا ته وغځېدل.

درې فکري انقلابونه د رنسانس دورې اساسي ستنې جوړوي:

۱- د کوپرنیک فکري انقلاب

۲- د ګالیله فکري انقلاب

۳- د دکارت فکري انقلاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوپرنیک فکري انقلاب

کوپرنیک د ځمکې د مرکزیت نظریه مردوده وګڼله او د ځمکې پرځای یې د لمر د محوریت یا مرکزیت

نظریه وړاندې کړه. د دې نظریې له مخې نو ځمکه نوره د نړۍ مرکز او انسان هم اشرف المخلوقات نه و. دا د لوی دیځ انسان د وجدان لومړنی بحران و، ځکه چې انسان د کیهان په ناپایه څپو کې یو موجود و.

د لمر د محوریت یا مرکزیت نظریه یو لوی فکري انقلاب و ځکه چې هم د (بطلیموسي) نجوم د منل شویو اصولو او هم د سپېڅلي کتاب د نصوصو پر وړاندې ولاړ و.

د کوپرنیک لنډه لیکنه له زیات هرکلي سره مخامخ شوه او هغه یې د اروپایي پوهانو په منځ کې زیات نومیالی کړ. خو کوپرنیک لا هم په علمي ټولنه کې خپله نظریه نیمګړې نه ګڼله، څو کلونه یې پر ژورو علمي څېړنو او د شواهدو او مدارکو پر راټولولو تېر کړل چې خپلې نظریې ته زیات اعتبار ورو بښي.

پر (۱۵۳۳م) کال د (کوپرنیک) شهرت دا سې یو مقام ته رسېدلی و چې (البرت ویدمانتشتات) (د اووم پاپ کلمنت) منشي په (واتیکان) کې پاپ او د (کاردینالانو) یوې ډلې ته د هغه د نظریو په باب یو لړ ویناوې ترتیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې. پر (۱۵۳۲م) کال چې د (کوپرنیک) څېړنې بشپړې شوې نور نو په اروپا کې داسې عالم پاتې نه و چې د هغه د انقلابي نظریاتو په باب یې څه نه وي اورېدلي او ډېر یې په دې وچه کې د هغو د خپرېدو غوښتونکي وو. هغه ان په کلیسا کې ځواکمن ملاتړي درلودل؛ (کاردینال نیکلاس فون شونبرګ) کوپرنیک ته د خپل یو لیک په ترڅ کې ولیکل: ((... ای عالم سړیه! هیله ده زما غوښتنه بې ځایه ونه ګڼې، خو ګوره په ټینګار سره له تا غوښتنه کوم چې د کایناتو په باب خپل کشف د نړۍ نورو پوهانو ته د بحث لپاره وړاندې کړې او په لومړي ګام کې خپله شرح له جدول او هر هغه څه سره چې په هغو پورې اړه لري، ماته را ولېږې...))

دا هڅوونکی لیک که څه هم (کوپرنیک) ته ډېر ارزښتمن و، خو داسې بشپړ نه و چې هغه د خپلې انقلابي نظریې خپرېدو ته رامات کړي.

ده همدارنګه د خپلو څېړنو بشپړاوي ته تر (۱۵۳۹م) کال پورې ادامه ورکړه چې (د ګنورګ یوا خیم رتیکوس) په نامه له یوه ریاضي پوه سره اشنا شو او هغه یې د خپل شاګرد په توګه ومانه. دوی دواړو یوه نظریه وڅېړله. تر دوو کلونو وروسته (رتیکوس) د کوپرنیک له تیورۍ څخه په ګټې اخیستلو سره د ځمکې د حرکت په باب د (ناراتیو پریما) په نامه یو کتاب ولیکه او پر (۱۵۴۲م) کال یې د کوپرنیک په نامه د هغه د څېړنو ځینې برخې په مثلثاتو کې خپرې کړې. د (رتیکوس) د ډېر ټینګار له امله په پای کې (کوپرنیک) ومنله چې د خپلې نظریې لپاره بشپړه شرحه تیاره کړي او هغه (نورنبرګ) ته واستوي چې د هغه له نظریاتو سره یې خپره کړي. په پای کې کتاب پر (۱۵۴۳م) کال خپور شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګالیله فکري انقلاب

په رنسانس دوره کې ګالیله دویم فکري انقلاب رامنځته کړ، فزیک یې له الهیاتو څخه خپلواک کړ. د رنسانس دورې تر ټولو ځانګړې مفکر همدا ګالیله دی. ګالیله د حقیقت یانې طبیعت تازه مفهوم اعلان کړ چې د کلیسا د ښوونو بنسټونه یې ولړزول.

ګالیله به ویل: د طبیعت حقیقت زموږ د سترګو پر وړاندې پروت دی. دا حقیقت داسې نه دی چې یو ځل اسرائیلي انبیاوو او حضرت مسیح ته وحې شوې وي. د طبیعت حقیقت تل زموږ د سترګو پر وړاندې پروت دی. خو پر دې حقیقت د پوهېدو لپاره باید د ریاضي په ژبه پوه شو. ددې حقیقت ژبه هندسي شکلونه یانې دایره، بیضوي او مثلث او داسې نور دي، چې په سپېڅلي کتاب کې د ریاضي او هندسې په باب څه نه دي ویل شوي. ګالیله د فزیک علم ته (سیکولاره) بڼه ورکړه او هغه یې له الهیاتو څخه خپلواک وګاڼه، تر هغه وروسته د (فزیک) علم د انسان پر عقل ډډه لګوله.

ګالیله (داونګ قانون) کشف کړ، د ګالیله د اونګ قانون نن هم په بېلابېلو برخو کې کارول کېږي، د ساري په توګه د ستورې د حرکت د اندازه کولو او یا هم د ګړۍ د کار د بهیر د مهارولو لپاره له همدې قانون څخه ګټه پورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي. د اونګ په باب د هغه ازموينې د نوي ډيناميک فزيک پيل و. هغه غبرګون چې د حرکت قوانين يې رامنځته کوي او هغه ځواکونه چې د حرکت سبب ګرځي، دا رانغاړي.
ګاليله پر (۱۵۸۸م) کال په (پيزا) پوهنتون کې دوکتورا (استادي) ترلاسه کړه او همالته د رياضياتو د تدريس لپاره پاتې شو.

ګاليلنو ګاليله په (۲۵) کلنۍ کې خپل دويم لوی علمي کشف ترسره کړ. دا داسې يو کشف چې د دوو زرو کلونو په بهير کې د يوې پرځای پاتې نظريې د له منځه تللو سبب شو. دې کار هغه ته زيات دښمنان پيدا کړل، د (ګاليله) په دوران کې د علومو يوه زياته برخه د ستر يوناني فيلسوف (ارسطو) چې تر ميلاد وړاندې په څلورمه پېړۍ کې يې ژوند کاوه، پر نظرياتو ولاړه وه.

د هغه اثار د ټولو علومو د يوې مرجعې او سرچينې په توګه ګڼل کېدل. هر چا چې د ارسطو د قوانينو له جملې څخه پر يوه شک کاوه، بشپړ او عاقل انسان نه ګڼل کېده. د هغو قواعدو له جملې څخه چې ارسطو بيان کړي وو، يو دا و چې درانه جسمونه تر سپکو جسمونو ژر سقوط کوي. ګاليله ادعا کوله چې دا قاعده اشتباه ده، لکه څنګه چې وايي هغه د دې خطا د اثبات لپاره د خپل پوهنتون استادانو ته هم بلنه ورکړه چې له ده سره د (پيزا) د مايل برج تر ټولو لوړې طبقې ته لاړ شي. ګاليله د توپ دوه ګولۍ يوه د (۵) کيلو په وزن او يوه بله د (نيم) کيلو په وزن له ځان سره يوړلې او د پيزا برج له لوړې برخې يې دواړه ګولۍ پر يوه وخت لاندې راخوشې کړې، په ډېرې ژورتيا سره په صحنه کې ټولو شاهدانو وليدل چې دواړه ګولۍ پر يوه وخت ځمکې ته ورسېدلې. ګاليله په دې ډول د فزيک يو مهم قانون (د اجسامو د سقوط سرعت د هغو له وزن سره اړيکي نه لري) کشف کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بیا کله چې دا اصل (د ازاد سقوط) یا د (هم ارزي حل) د قانون په توګه وپېژندل شو ، د نوي فزیک بنسټ یې کېښود. (البرت انشتین) خپله ډېره مشهوره تیوري ((عام نسبیت)) د همدې اصل پر بنسټ ودرولې وه.

ګالیله همدا راز د یو لرلید (دوربین) پر جوړولو بریالی شو ، خو دې ماشین زیات ځواک نه درلود ، خو مهم مطلب دا و چې اصلي اختراع کشف شوې وه او د یوه ځواکمن لرلید جوړول یوازې یو فني کار و.

دا لرلید د (وینز) حکومت مشر ته وړاندې شو او د (سن مارک) ترڅنګ کېښودل شو. سناتوران او ثروتمند سوداګر د دې لرلید شاته ودرېدل او ټول له یو ډول هیښتیا او حیرانۍ سره مخامخ شول، ځکه چې له ګاونډه یو کلیساوو څخه یې د مومنانو ایستل او هغه کشیشان چې د افق پر لرې پرتو برخو کې یې حرکت کاوه، ولیدل. خو ګالیله سم له لاسه لرلید د اسمان خواته واړاوه، د هغو منظرو جوړښت ته متوجه شو چې تر دې وخته هېڅ سترګه د هغو د لیدلو پر نندارې بریالۍ شوې نه وه. په (ګالیله) کې یې شور او ځوږ راپیدا کړ. ګالیله ولیدل چې (سپوږمۍ) د ارسطو د نظریاتو خلاف چې هغه یوه صفا او صیقل شوې کره ګڼله، پر غرونو او واورو پوښل شوې ده. چې د لمر رڼا یې د هغې ځانګړتیاوې په ګوته کوي.

سربېره پر دې هغه وکتل چې د (مشتري) د سیارې پر شا وخوا څلور وړې سپوږمۍ د حرکت په حال کې دي او په پای کې یې د لمر داغونه په خپلو سترګو ولیدل. دې لوی عالم پر (۱۲۱۰م) کال دا ټولې پایلې د (اسمان قاصد) په نامه د یوه کتاب په بېلابېلو برخو کې خپرې کړې چې د ډېرې ستاینې او قدردانۍ وړ وګرځېدې. خو د (اسمان قاصد) کتاب یوازې له قدردانۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاينو سره مل نه و ، بلکې يو شمېر خلکو يې پر ليکوال نيوکه هم وکړه چې ولې يې سيارې (۷) ګڼلي نه دي، په داسې حال کې چې فلزات (۷) دي، د عبادت ځايونو رڼا ځايونه (۷) ځانګې لري او د انسان په سر کې (۷) سوري موجود دي، ګاليله بيا د دې ټولو پوښتنو په ځواب کې وويل: په خپلو سترګو په لرليد کې وګورئ چې اشتباه مو رفع شي.

د (ګاليله) څېړنو او کتنو هغه ته د دې لارې لارښوونه وکړه، هغه علمي فرضيې چې د هغو پر بنسټ ځمکه د دې نړۍ (محور) دی، لمر او ستوري د هغې پر چورليز راڅرخي، مردودې وګڼلې. تر دې نږدې نيمه پېړۍ وړاندې (کوپرنيک) د خپل ستر اثر په ترڅ کې دا ثابته کړې وه چې لمر د ستورو د جوړښت په منځ کې واقع دی، ځمکه او ستوري د هغه پر چورليز راڅرخي. کوپرنيک خپله دا مفکوره د عوامو ذهنونو ته وررسولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دکارت فکري انقلاب

دربیم فکري انقلاب د (دکارت) په واسطه پیل شو. دکارت د سپېڅلي کتاب، پاپ، کلیسا او واکمنو د سنتونو، پرځای د بشر عقل ته ترجیح ورکړه او په دې کار سره یې یوه نوې موضوع وپنځوله.

د دکارت فلسفې په لوید یځې اروپا کې خرافات له منځه یوړل او (د روښانه او نویو فکرونو) زمانه پیل شوه. تر دې وروسته نو هر څه د عقل له مخې تلل کېدل، ان د (انجیل) د سپېڅلي کتاب محتویاتو او د ایمان زمانې خپل ځای د عقل زمانې ته پرېښود. د طبیعت د څېړنې لپاره د دکارت طریقه یوه داسې طریقه وه چې پر قیاس او نتیجې ولاړه وه.

(نیوتن) د ګالیله د بریاوو د وارث په توګه او (کپلر) رامیدان ته شول. د ګالیله قانون په تېره بیا د اجسامو د ازاد سقوط په برخه کې او د عمومي جاذبې په باب د کپلر قوانین دېر مشخص شول. د (نیوتن) طریقه بیا یوه شننیزه او استقراري طریقه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د (دکارت) په دوران کې د عام ولس د فکر کولو پر وړاندې تر ټولو ستر خنډ هغه خرافات وو چې د کليسا له خوا پر خلکو تپل شوي وو؛ که څېرې د منځنيو پېړيو د فلسفو ټول مخونه دې نه وي زده کړي، نه شې کولای د فلسفي پوښتنو په باب فکر وکړې. په پايله کې خلکو اړتيا لرله مخکې تر دې چې نوې فلسفه پيل کړي، دا زده کړې چې د جهالت د دې ستونو په باب شک وکړي.

دا همغه هدف و چې د لومړنۍ فلسفې په باب د کارت (د فکرونو غور) کتاب کې د خپل ځان لپاره ټاکلی و.

شکګر په شک او ترديد مشهور وو او ټول پر دې پوهېدل چې د هغوی فکر و خيال نه شي کولای د يوه (ډاډمن) ژوند لپاره يوه مثبته فلسفه رامنځته کړي. له بلې خوا د باور لپاره د هغوی هڅه د کليسا د منظمو اصولو او د هغې د فلسفې يانې (اسکولاستيک) فلسفې له منلو سره مترادفه وه، ځکه نو د کارت (د باور لپاره شک) چې د خلکو لپاره زړه راکښونکی و، دوداوه او د هغه په پايله کې د متخصصو روحانينو او د ټولنې د يوه عادي فرد ترمنځ رامنځته شوي يا ډلبندي شوي بنسټونه لړزېدل. هغه ليکي:

((په دې خاطر نه چې زه شکګر چې شک په خپله د شک لپاره ترسره کوي، او تل غواړي چې بې پرېکړې پاتې شي، ځارم، برعکس زما هدف دا و چې باور تر لاسه کړم. او خپل باور تر هغه بريده ورسوم چې زه پرې پوره ډاډه شم.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه نو د (دکارت) د شک ډول ددې ځواک دودول و چې د شککرو د شک په انډول چې اساساً ځینو روښنفکرانو ته یې کولای شول جذابیت ولري، ډېره عمومي بڼه خپله کړي. دکارت ډېر احتیاط کاوه، مخکې تر دې چې عملي او اخلاقي چلند تر علمي څیړنې لاندې ونیول شي، یو (لانیک) سړي ته ددې ډول فلسفي لارې د بشپړولو لپاره ټولې لازمې لارښوونې مهمې دي چې له سرګردانۍ څخه وژغورل شي.

ددې لومړنیو شرایطو په پام کې نیولو سره په کتاب کې بحث پر هغه پوهانو دی چې دی یې د لومړنۍ فلسفې په باب په (پوهنیز غور) کتاب کې یادونه کوي.

په (پوهنیز غور) اثر کې دی لومړی پر حواسو شک کوي، خو دده مهم حرکت په دویم (Medition) کې دی چې پر خدای شک کول دي. ((ایا خدای شته؟)) او ان دا چې شک کوي چې ایا خدای تېرویستونکی دی. کله چې لیکي: ((موږ باید دا وازمویو چې ایا خدای شته که نه؟ که چېرې وي، نو ایا کولای شي تېرایستونکی وي یا نه وي؟))

هغه زمانه چې دکارت په کې ژوند کاوه، دا یوه لویه ګناه ګڼل کېدله چې څوک دې د خدای پر وجود شک وکړي، دا خو لا پرېږده چې څوک دې د تېرایستونکي په توګه د خدای په باب فکر وکړي. (فرانسیس بیکن) د (امپریسیزم) پلار او د دکارت همهالی ګڼل کېده، خپل ځان ته کار اسانه کړی و، په دې وینا چې فلسفه باید یوازې پر استدلال ډډه ولګوي. په داسې حال کې چې الهیات د اعتقاد له لارې د پېژندنې وړ دي، په دې ډول نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(بیکن) له کلیسا سره له مخامخېدنې ځان لرې کړی دی. له بلې خوا (بیکن) د (دکارت) په پرتله له خپل هدف سره په ډېر دقیق ډول د خپلې ټولنې تر ډېرو ممنوعو شکونواوړي، یانې په ټولنه کې د عوامو لپاره په ډېرې روښانتیا سره خپلواک فکر وړاندې کوي. یو زیات شمېر کره کتونکي د اعتقاد په باب د دکارت خدای پالې نتیجې اخیستنې او همدارنګه د علم او کلیسا د پخلاینې په برخه کې دده چلند، هڅو او کوښښونو ته نغوته کوي او دوی دا پورته حرکت د دلیل په توګه راوړي چې (دکارت) د خدای پر وجود باندې د شک په برخه کې رښتینی نه و، کره کتونکي سمه خبره کوي که ناسمه او یا هم هغه بحث چې په خپله دکارت مطرح کړی، د هغه په باب که د دکارت وروستۍ نتیجه اخیستنه هم په پام کې ونه نیول شي او یا دا چې د دکارت درک په خپله اساساً ډېر ځانساتی دی.

که دا ټول یوې خواته کړو، له دې واقعیت څخه سترګې نه شو پټولای چې د شک په باب د دکارت چلند او د یوه فرېبکاره په توګه خدای ته د هغه کتنه د خپلې زمانې مذهبي اعتقادات په جدي ډول وګواښل او ویې لړزول. کله چې عام خلک له خدای سره داسې چلند جایز وګڼي، دا حرکت عملاً کولای شي کفر ته ورسي. له دې پرته چې د لومړي بحث د مقابل لوري ځوابونه هر څومره هم د قناعت وړ وي. په واقعیت کې همدا فکري طرحه په دقیق ډول د دکارت د انقلاب زړی و. سره له دې چې دا بدلون شاید د یوه ځانساتي له خوا ببل شوی وي، یانې په خپله د دکارت له خوا، خو په ټولنه کې د واکمنو اعتقاداتو په باب د شک جرئت، د خپلواکو فکرونو د هڅولو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغو مره لازم و ځکه چې په انسانانو کې د استدلالونو د ظرفیت برابري په رسمیت و پېژندل شي.

موږ په تېرو بحثونو کې یادونه وکړه چې د رنسانس د زماني پوهانو طبیعت د ازمویني او تجربې له لارې تر ځیرنې او ارزونې لاندې نیوه، دا طریقه یې د تجربه یې څېړنې په نامه یادوله. پوهان د همدغو ازموینو او اندازه کولو له لارې پر دې بریالي شول چې لویو موندنو ته ورسي.

دې پوهنیزې طریقې د صنعتي انقلاب ته کېدو ته لاره اواره کړه. همدغه صنعتي بدلون بیا ټولو نویو اکتشافاتو ته زمینه برابره کړه، لنډه دا چې په دې دوره کې خلکو هڅه کوله چې خپل ځان د طبیعت له خنډونو او بندیزونو ازاد کړي، یانې دا چې انسان نور د طبیعت یوه برخه نه وه، بلکې دا طبیعت و چې د انسان د ګټې وټې ور ګرځېده. انګلیسي فیلسوف (فرانسیس بیکن) په دې نظر و چې ((پوهه ځواک دی)) له (پوهې) څخه د هغه مقصد هغه پېژندنه وه چې له تجربې څخه ترلاسه کېده.

موږ د (کوپرنیک) او د هغه د هغې ادعا په باب چې لمر د ځمکې پر محور نه راڅرخي، بلکې ځمکه ده چې د لمر پر چورلیز راڅرخي، یادونه وکړه، ومو ویل چې دا د کوپرنیک مهم نظر و، نو کوپرنیک لمر د نړۍ، عالم یا کایناتو مرکز باله، په داسې حال کې چې نن ورځ موږ پوهېږو لمر د کهکشان د ملیاردونو ستورو له جملې څخه دی او نوې خبره لا دا چې دغه کهکشان چې زموږ دا لمریزه منظومه په کې واقع ده، د ملیاردونو کهکشانونو له جملې څخه یو کهکشان دی چې موجود دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سربېره پر دې (کوپرنیک) په دې نظر و چې ځمکه او نورې سیارې په دایروي ډول د لمر پر محور راڅرخي. خو (یوهانس کپلر) الماني منجم د اوه لسمې میلادي پېړۍ په پیل کې تر کلونو کلونو څېړنې او پلټنې وروسته پر دې بریالی شو، ثابته کړي چې د لمر پر محور د کرو څرخېدنه بیضوي بڼه لري او څومره چې له لمر څخه په لرې واټن راڅرخي، د ګرځېدو چټکتیا یې هم کمېږي. همدا د (کپلر) زمانه چې ثابته یې کړه چې ځمکه هم تر نورو سیارو زیات کوم بل شی نه دی. هغه په دې نظر و چې د مشخصو فزیکي قوانینو یوه ټولګه پر ټول عالم واکمنه ده.

تر (ګالیله) وروسته ددې دورې بل لوی عالم چې په تېرو بحثونو کې مو د هغه نظریات بیان کړل، انګلیس فزیک پوه (اسحاق نیوتن) (۱۶۴۲-۱۷۲۷م) و. پر کوم څه چې د شمسي منظومې او د سیارو د ګرځېدو په باب پوهېږو هغه ټول دده د هڅو برکت دی. (نیوتن) نه یوازې دا ثابته کړه چې د شمسي منظومې سیارې ولې د لمر پر محور راڅرخي، بلکې ددې تاوېدو دلیل یې هم څرګند کړ. ده دا کار د ګالیله د نظریاتو پر بنسټ ترسره کړ.

نیوتن د عمومي جاذبې قانون مطرح کړ. د عمومي جاذبې د قانون هدف دادی چې په نړۍ کې د مادې دواړه ذرې یوه بله جذبوي او ددې جذب تېزوالی د هغوی له جزر سره متناسب دی او د مجزور د عکس نسبت د هغه په واټن پورې اړه لري.

نیوتن ثابته کړه چې سیارې د بیضوي مدارونو په بڼه د لمر پر شاوخوا راڅرخي او دوه ډوله حرکت کوي، یو د لمریزې منظومې له نورو سیارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه د وارد شوي ځواک تر اغېزې لاندې پر خپل محور چې مور، هغه ته وضعي حرکت وايو او بل هم د لمر د جاذب ځواک تر اغېز لاندې د لمر پر محور راڅرخېدنه، چې دې ته انتقالي حرکت وايو. (نيوټن) په واقعيت کې پر دې بريالی شو ثابته کړي چې دا قوانين په ټول کهکشان کې د ټولو اجسامو له حرکت سره سمون خوري.

هغه له دې لارې بريالی شو هغه تصور چې په منځنيو پېړيو کې ډېر معتبر ګڼل کېده، رد کړي. په منځنيو پېړيو کې خلک په دې باور وو چې ځمکني قوانين له اسماني قوانينو سره توپير لري، د لمر د مرکزيت ليدلوری ثابت شوی و او قاطعيت يې درلود.

رنسانس د خدای پېژندنې يو نوی انځور وړاندې کړ. له الهياتو څخه د علم او فلسفې جلاوالي ورو ورو په مسيحي نړۍ ليد کې هم يو لړ بدلونونه رامنځته کړل. رنسانس د انسان پېژندنې يو نوی تصوير وړاندې کړ او همدا نوی انځور د دې سبب شو چې د خلکو د عبادتونو په ډول کې بدلونونه رامنځته کړي. د کليسا له لارې له خدای سره د اړيکو په اند ول په خپله د هر سړي او خدای اړيکو زيات اهميت پيدا کړ.

مارتين لوتر (۱۴۸۳- ۱۵۴۶م) د (پروتستانيزم) بنسټګر، الماني ژبې ته د انجيل ژباړن، په شپاړسمه ميلادي پېړۍ کې په اروپا کې د ديني اصلاحاتو ډېره مشخصه څېره، هغه څوک دی چې پر دې بريالی شو، د لومړي ځل لپاره له خدای سره د ژور فردي ايمان اهميت څرګند کړي او د منځنيو پېړيو په پايته رسونه کې مهم رول ادا کړي.

(لوتر) چې په خپله يو کشيش و له کليسا څخه جلا شو ځکه چې نه يې غوښتل د خپل روح د ښبنې يا ارامۍ لپاره کليسا ته پيسې ورکړي، هغه په دې نظر و کوم څه چې په سپېڅلي کتاب کې راغلي همغه د منلو وړ دي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور څه (لوتر) له دې لارې هڅه کوله چې د مسیحیت سرچینې ته بېرته وګرځي. سم لکه په رنسانس دوره کې چې انسانپالي د لرغونې دورې د هنر او کلتور په سرچینې پسې ګرځېدل. هغه (تورات) او (انجیل) الماني ژبې ته وژباړل، هدف يې دا و چې هر څوک سپېڅلی کتاب لولي په خپله ترې کشیش جوړ شي. (لوتر) د ټولنې د وګړو پر اوږو باندې ستر مسولیت کېښود چې له خدای سره فردي اړیکې ټینګ کړي. د (لوتر) دا کار په واقعیت کې د رنسانس دورې له مروجو لیدلورو سره همغاړی و. د پوهانو له جملې څخه یوه يې ویلي وو: ((لوتر مذهب ازاد کړ، نه انسان)). په دې پړاو کې د خپل ځان په باب هم د انسان اندود بدلون وکړ. پر بډایه خلکو سربېره د ټولنې يو زیات شمېر خلکو ته د زده کړې زمینه برابره شوه، ټولنیز توپیر تر ډېره برېده له منځه لاړ او پانګوالو خلکو د هنرمندانو ملاتړ وکړ، چې د هنر په بېلابېلو ډولونو کې لوړو پوړیو ته ورسېږي. نور نو دربار او کلیسا ټولواکه واکمنې نه درلودله او یوازې ملاتړی نقش يې درلود. په داسې یوه فضا کې او د داسې یو ټولنیز بستر په شتوالي سره هنرمندانو ددې ځواک درلود چې د منځنیو پېړیو له خنډونو او بندیزونو څخه خلاص شي، په ازادانه ډول څومره چې کولای شي، وده وکړي او د خلکو او خپلو ملاتړو له خوا ډېر درناوی او پاملرنه راجلب کړي. هغوی د اروپا ګوټ ګوټ ته سفرونه کول او خپلو ټولو اوربدونکو او لیدونکو ته به يې خوشالي وربښله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنسانس او لومړنۍ ښاري دولت

تاريخ شاهدي ورکوي چې د اروپا د مذهبي فرهنګي استبداد پرمهال د ايټاليا په (فلورانس) کې د زرګونو کلونو په بهير کې د خاورو او ايرو تر ډېرې لاندې د لومړي ځل لپاره د اومانيزم ((عقلانيت)) غورځنګ شغلې پورته شوې. په (فلورانس) کې د لومړي ځل لپاره د منځنۍ طبقې په اوږو د فلورانس ښار د دولت بڼه خپله کړه. وروسته د دولت او ملت فکر د پوهنې او هنر د حرکت سبب شو. د هغې دورې د متفکرانو له جملې څخه يو هم (ليونارډوداو ينچې (۱۴۵۲م د اپريل ۱۵مه د ۱۵۱۹م د مې ۲مه) د ايټاليا نامتو هنرمند و. ده د خپلو اثارو په واسطه په ايټالوي ملت او په تېره بيا په فلورانس ښاريانو کې نوې ساه پوه کړه. هغه څومره ښه ويلي دي: ((معرفت تېرې زمانې او د عقل جغرافيا ته ښکلا وربښي او هغه روزي.))

(اوينچې) يې د ((رنسانسي سړي)) لپاره د لارې مشال ګاڼه، هغه د ډېر زيات خلاق او ژور ليد خاوند و. د هغه ډېرشهرت د (وروستي ماښام) او (موناليزا) د انځورګرۍ له امله و.

ددې دورې بل مفکر نو بيا له (ماکياولي) پرته بل څوک نه دی، ماکياولي د (ښاري) په نامه په خپل تلپاتې اثر کې په ډېره هدفمنه او اډولې بڼه بشريت ته د دولت او ملت تيورۍ وړاندې کړې. چې په پای کې يې په خپله د فلورانس ښار د دولت فکري تکامل د فرانسې پر ملت او دولت تبديل کړ. وروسته بيا (لوياتان) چې د دولت يو څرګندويه نښه ګڼل کېږي، دويم اثر د نامتو انګليسي فيلسوف (توماس هابز) له خوا په (۱۵۸۸- ۱۶۷۹م) کلونو کې په انګليسي ژبه ليکل شوی دی. ده په خپله سياسي فلسفي تيورۍ کې دولت د (لوياتان) په نامه ياد کړ. (لوياتان) په دې مانا چې د (تورات) په سپېڅلي کتاب کې يو ډېر خطرناک ښامار ته نغوته شوې وه چې هغه د قدرت نښه ګڼل کېږي. (هابز) د قدرت يا واکدا نښه له تورات څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواخیسته، خو ویې غوښتل دا ووایي چې یو واحد قدرت باید رامنځته شي چې د یو ملت او ټولنې پر کنټرول بریالی شي چې دا د ملت او دولت هماغه مفکوره راژوندی کوي. په دې مانا چې ملت خپله بېه نه وي خپله کړې او د خپل بشپړاوي پړاو ته نه وي رسېدلی، نو د ټولنې مخکښان باید وړاندې شي او د ملتونو لپاره دولت جوړ کړي.

(هابز) د متمرکز او ځواکمن دولت د جوړېدو پلوی و، دده په نظر انسانان ذاتاً خپلسري او انارشیستان دي او تاریخ تل ددې ښکارندویي کوي چې زورور پر کمزوري واکمني کوي، ځکه باید د ځواکمنو خلکو له خوا یو ټینګ دولت جوړ شي چې کمزوری او خپلسری ولس د زور او انضباط په کارونې سره پر خپل ځای کېنوي. اصلي خبره داده چې (هابز) د ملي او متمرکز دولت د تیوری او د ښاریتوب د تیوری بنسټ کېښود او همدا تیوری وې چې د ملت د ودې په بهیر کې یې او سني دولتونه رامنځته کړل.

تر (هابز) وروسته بل انګلیسي فیلسوف (جان لاک) په (۱۲۳۳-۱۷۰۴م) کلونو کې د مدني ټولنې نظریه مطرح او هغې ته یې تیوري جوړه کړه. (جان لاک) مدني ټولنه د دولت دویم قطب ګڼي او په دې نظر و چې دولتونه د مدني ټولنې له شتوالي پرته د استبداد خواته ځي او د بنسټیزو ازادیو لکه د عقیدې او بیان د ازادۍ د تامین لپاره په کار ده چې ملتونه له یوې خوا د خپلو مدني بنسټونو په وسیله خپلې ازادۍ خوندي کړي او له بلې خوا د دولت د عملونو څارنه وکړي. د (لاک) افکارو د فرانسې، امریکا او المان پر انقلابونو ژور اغېز وکړ او په اروپا کې یې صنعتي بورژوازي پر مدني ټولنې واړوله. لکه څنګه چې د فرانسې د لوی انقلاب په اعلامیه کې د (جان لاک) افکار په څرګند ډول لیدل کېږي او د اعلامیې د موادو یوه برخه جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لاک) د (هابز) برعکس په دې نظر و چې دولت باید له ملت څخه خپل مشروعیت ترلاسه کړي، مدني وي او د قانون له مخې ټول اتباع زورور او کمزوري سره مساوي او برابر حقوق ولري. د جان لاک همدا عقاید وو چې (تاریخي نیشنلزم) خپل ځای (مدني نشنلیزم) ته پرېښود، یانې د ازاد ملت، دولت او ازادو اتباعو مفکوره رامنځته شوه.

که چېرې موږ د ارسطو نظریات را یاد کړو، هغه په دې نظر و چې انسان او ځاروی یو بل سره ډېرې ورته ځانګړنې لري، خو یوه مهمه ځانګړنه هغوی له یو بل سره توپیروي او هغه د تفکر ځواک دی.

(دموکرتیوس) د انسان او ځاروي ترمنځ ډېر زیات توپیر ته قایل نه و، هغه په دې نظر و چې ټول شیان د (اتوم) په نامه له وړو ذرو څخه جوړ شوي دي. هغه په دې نظر نه و چې انسان او یا ځاروی دې تلپاتې روح ولري.

دموکرتیوس روح هم د همدې اتومونو په شان ګاڼه او په دې نظر و چې تر مړینې وروسته د هغه اتومونه په مختلفو برخو کې سره پاشل کېږي، ځکه دیموکرتیوس تفکر له روح څخه جلا نه ګاڼه. اوس اوه لسمې میلادي پېړۍ ته ګورو چې دا دوره د (پاروک) په نامه یادوي، یو مفکر انسان څه ډول فکر کوي؟

(باروک) اصلاً د کلمو هغه بدله شوې بڼه ده چې ((د نامنظمو مرغلرو)) په مانا کارول کېږي. د باروک دورې غښه ځانګړنه دا ده چې د بېلابېلو شکلونو له ډېروالي او په سرلیک کې له تضاد څخه ګټه پورته کوي، یانې د رنسانس دورې د هنر خلاف چې سر ترپایه یې له همغږۍ څخه کار اخیسته. دا نه پخلاکېدونکي تضادونه باید د اوه لسمې پېړۍ ځانګړنې وګڼل شي. یوه خوا رنسانس له خپل ځانګړي نړۍ لید او هغه ارزښت سره چې د انسان او ژوند لپاره یې درلود، ولاړ و او بله خوا له هغه سره په تضاد کې د دنیوي ژوند نفې او مذهبي ارتجاع ولاړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ په دې دوره کې څه په هنري برخو او څه د خلکو په ورځني ژوند کې د بېلابېلو نړۍ لیدونو کتونکي یو. پر همدې مهال داسې بنسټونه تاسیس شول او داسې راهبانو هغو ته لاره وکړه چې ویل به یې خپل ځان باید له ژوند څخه څنډې ته کړو.

د باروک د دورې د شعارونو له جملې څخه یو هم (دم غنیمت) (Carpe diem) و. په مقابل کې یې په همدې لاتیني ژبه یو شعار ((مرګ باید هېر نه کړو)) (Memento mori) هم کارېده.

د انځورګرۍ په برخه کې هم په نړۍ لید کې همدا دوه ګونی حالت تر سترګو کېده. انځورګر له شور او خوړه ډکه یوه غونډه انځوروله او د همدې انځور په لاندینۍ برخه کې به یې یو اسکلیټ رسموه. له همدې کبله کولای شو د باروک دوره له یوې خوا د غرور او لېونتوب دوره وګڼو او له بلې خوا یې داسې یوه دوره وګڼو چې په هغې کې د ژوند بې ثباته او لړزانده حالت ته پاملرنه وشوه. د باروک عصر له سیاسي لیدلوري هم د تضاد دوره وه. د پرله پسې جګړو له امله اروپا د یوې نیمه دښتې بڼه غوره کړه. ډېر بد وختونه یې هغه د بېرش کلنې جګړې وې چې له (۱۲۱۸م) څخه تر (۱۲۴۸م) کلونو پورې یې دوام وکړ. دې جګړې ټوله اروپا راونغاړله او ټول ځایونه یې له خاورو سره برابر کړل، البته دا د بېرش کلنې جګړې د څو جګړو یوه ټولګه ده. په دې جګړو کې المان تر هر بل هېواده زیات زیان ولید او په پایله کې یې فرانسه ورو ورو د اروپا پر یوه لوی ځواک بدله شوه. دا جګړه په اصل کې د (پروتستانو) او (کاتولیکانو) ترمنځ وه، خو د سیاسي قدرت مسله هم مطرح وه. سربېره پر دې اوه لسمه پېړۍ د ټولنې د بېلابېلو پوړیو ترمنځ د ټینګ اختلاف ښکارندوی هم ده. له فرانسوي اشرافیت او د ماڼیو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوندانو پرته عام ولس له فقر او بدمرغۍ سره لاس او ګرېوان و. په هر حال جلال او شکایت دواړه د قدرت نښې ګڼل کېدې.

ځینې ادعا کوي چې د باروک دورې سیاسي شرایط ددې دورې په هنر او معمارۍ کې د درک وړ دي. ځکه نو د باروک دوره د هغې زمانې د سیاست د مداخلې له بېلابېلو اړخونو، فتنو، دسیسو او وژنو څخه ډکه ده. په باروک دوره کې تیاتر تر یوه ساده هنر لوړ مفهوم درلود. تیاتر د باروک دورې یوه څرګنده ځانګړنه ده، تیاتر په باروک دوره کې د انسان د ژوند یوه بېلګه وه. خلکو کولای شول د تیاتر له لارې دې نتیجې ته ورسېږي چې غرور د ماتې سبب ګرځي، تیاتر کولای شول د انسان د کمزورتیا او ضعفه یو بې رحمانه انځور وړاندې کړي. یانې هغه څه چې موږ اوس په یوویشتمه پېړۍ کې هم هغو ته اړتیا لرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باروک دوره او فلسفه

د (ایډیالیزم) او (ماتریالیزم) دوه مخالف او متقابل لیدلوري په باروک دوره کې هم پراخ حضور لري. په دې دوره کې هم فلسفي تضادونه له ورایه څرګندېږي. مخکې مو یادونه وکړه چې ځینې فلسفیان په دې نظر وو کوم څه چې مانیز او د ذهن زېږنده دي هغه ښوونځي ته (ایډیالیزم) وایي، د هغو پر وړاندې یو شمېر نورو فلسفیانو بیا یوازې مادي نړۍ ته پاملرنه کوله. هغوی د (ماتریالیزم) د ښوونځي پلوي کوله او په دې نظر وو چې ټول حقیقي شیان له ملموسو مادي موادو څخه ترلاسه کېږي.

ماتریالیزم هم په اوه لسمې میلادي پېړۍ کې زیات پلویان درلودل. په دې برخه کې کولای شو ووایو چې انګلیسي فیلسوف (توماس هابز) تر بل هر فیلسوفه په دې دوره کې د ماتریالیزم پر ښوونځي زیات اغېز درلود. هغه په دې نظر و چې ټولې ښکارندې ان انسان او ځاروی د مادي عناصرو له مجموعې څخه جوړ شوي دي. ان د انسان له خوا د بهرنۍ نړۍ درک هم په مغزو کې د همدغو ټولو عناصرو له فعالیت سره اړیکي لري. ځکه نو هغه پر داسې یو شي معتقد و چې دوه زره کاله وړاندې (دیموکرتیوس) مطرح کړی و. ایډیالیزم او ماتریالیزم د فلسفې د ټول تاریخ په بهیر کې مطرح وو، خو دا ډېره کمه پېښېدله چې د (باروک) د دورې په شان دې دا دواړه فکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوونځي يو د بل ترڅنګ واقع شي. ماترياليزم په دايمي ډول د طبيعت په وسيله پياوړی کېده. (نيوتن) اعلان کړی و چې د حرکت قوانين عمومي دي او سمون يې دايمي دی. هغه په دې نظر و چې د جاذبې قوانين او د اجسامو حرکت په ټولو طبيعي بدلونونو کې معتبر دي، که دا بدلونونه د ځمکې په کره کې پېښ شي او يا په ټولو کايناتو کې. ځکه نو هرڅه چې موجود دي له ميخانيکي پوهې سره د نه بدلېدونکو قوانينو تابع دي چې کولای شو هغه د رياضي په ژورتياوو سره توضيح کړو. په دې ډول نو (نيوتن) ميخانيک نړۍ ليد بشپړ کړ. د (ميخانيک) کلمه له يوناني ريښې څخه اخيستل شوې چې د (ماشين) مانا ورکوي، خو دې خبرې ته مو بايد پام وي چې (هابز) او (نيوتن) د ايمان او ميخانيکي نړۍ ليد ترمنځ هېڅ ډول تضاد نه ليده.

دا موضوع د اوه لسمې او اته لسمې پېړۍ اکثرو ماترياليستانو سره هم مطرح نه وه. د اته لسمې ميلادي پېړۍ په نيمايي کې فرانسوي طبيب او فيلسوف (لامتری) د (ماشين- انسان) په نامه يو کتاب وليکه هغه په خپل کتاب کې دې موضوع ته نغوته وکړه چې انسان لکه څنګه چې پر لاره د خپل تګ لپاره له خپلو غړو څخه ګټه پورته کوي، د خپل فکر لپاره هم غړي لري. څه موده وروسته فرانسه يي رياضي پوه په خپل فکر په بشپړ ډول يو ميخانيکي ليدلوری دود کړ. هغه په دې نظر و چې که چېرې د انسان هوش وکولای شي په يوه خاصه زمانه کې د يوې مادې د ټولو برخو موقعيت تشخيص کړي، اټکل له منځه ځي او راتلونکی د تېر په شان په غوڅ ډول زموږ سترګو ته ودرېږي. په دې ډول نو که څه شی ممکن وي پېښ شي، مخکې تر مخکې به مشخص وي. دا نړۍ ليد د (د ترمنيزم) په نامه ياد ېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شرايطو کې به هر څه د ميخانيکي بهير زېږنده وي. ان فکر کول او خوب ليدل. په نولسمه پېړۍ کې الماني ماترياليستان په دې نظر وو چې په مغز کې د فکر توليد په (پښتورګي) کې د (ادرار) يا په ځيګر کې د (صفرا) توليد ته ورته يو شی دی.

د نولسمې پېړۍ د فلسفيانو له ډلې يو فيلسوف (لايبنيس) دې ټکي ته نغوته کوي د هغو شيانو، چې مادې پورې اړه لري او هغو شيانو چې ذهن پورې اړه لري، ترمنځ مهم توپير په دې کې دی چې مادي ښکارندې پر ډېرو کوچنيو عناصرو وېشل کېږي، خو ذهني ښکارندې بيا يوه ټوليزه بڼه خپلوي او پر ډېر کوچنيو عناصرو د وېش وړ نه دي او نه شو کولای غوځې يا پرې يې کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باروک، هنر او ادبیات

ادبي او هنري رنسانس تر صنعتي رنسانس او د نوي عصر تر فلسفي (۲۰۰) کاله وړاندې خپله بڼه غوره کړه. یانې مخکې تر دې چې علمي او فلسفي ادلون بدلون رامنځته شي او د (فرانسیس بیکن) او (رنه کارت) په شان پوهان راوټوکېږي، د (دکارت) (سوبژکتیو سیستي) او (راسیونالیستي) افکار او د (بیکن) علمي او تجربه یي میتودولوژي په علمي نړۍ کې پلې شي. د هنر په ډګر کې ژور هنري بدلونونه رامنځته شوي وو، په دې ډول چې د هنر په ډګر کې نوی رنسانس او پرمختللی رنسانس له (ګوتیک) سبک سره په تضاد کې راڅرګند شو او د (رافایل، مازانچو، میکلانژ، تیسین، جوتو، داونیچي او دوناتلو) په شان لویان د انځورګرۍ او د مجسمه جوړونې په برخو کې او (برونلستکي) او (برامانته) په شان شخصیتونو د معمارۍ په برخه کې پر هنري نوښتونو لاس پورې کړ او په بېلابېلو هنري حوزو کې پاموړ بدلونونه رامنځته شول، په دې ډول چې هنر د تاریخ له خپل تېر حالت څخه تو پیر وکړ او د رنسانس او نویوالي دورې ته داخل شو.
وروسته تر هغې چې په څوارلسمه او پنځه لسمه میلادي پېړۍ کې په انځورګرۍ، مجسمه جوړونې، معمارۍ، ادبیاتو او نورو برخو کې هنري بدلونونه رامنځته شول، په هنري لارو او سبکونو کې داسې پاموړ بدلونونه رامنځته شول چې تر پرمختللي رنسانس وروسته تر (۲۰۰) کلونو پورې د انځورګرۍ او مجسمه جوړونې په برخه کې نه یوازې دا ډول مخ پر ودې بدلونونه رامنځته نه شول، بلکې د ډېرو مورخانو په وینا (التقاطي) هنر له کوم نوښت پرته ارتجاعي بڼه خپله کړه چې له هغې جملې څخه کولای شو د طریقه یي (منریزم) او (روکوکو) سبکونو ته نغوته وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هنر په تاريخ کې (باروک سبک) د هغو سبکونو له جملې څخه دی چې د شپاړسمې پېړۍ په پای او د اتلسمې پېړۍ تر وروستيو پورې په اروپا کې د دوو سبکونو طريقه يي (منريزم) او (روکوکو) ترمنځ راټوکېدلی دی. د باروک بدلونونه د نورو ډېرو هنري بهيرونو او بدلونونو په شان لومړی په (ايټاليا) کې رامنځته شول، وروسته بيا ډېرو اروپايي هېوادونو ته وغځول شول او په ځينو هېوادونو لکه فرانسه، انګليس، هالنډ، فنلنډ او نورو کې يې سيمه ييزې ځانګړنې هم راخپلې کړې. په انځورګرۍ او معمارۍ کې طريقه يي سبک چې پر تقليدي، تصنعي او التقاطي چلند ولاړ و، د رنسانس او باروک ترمنځ د بېلتون کرښه شوه، په دې ډول چې ځينو دا سبک د هغې ودې او پرمختګ له امله چې په رنسانس دوره کې يې کړی و، يو ارتجاعي او منحط سبک او ښوونځی باله چې د رنسانس هنر په اندول يو ډول شاګرز ګڼل کېده، له همدې کبله د شپاړسمې پېړۍ په وروستيو کې د (کاراوادجو) په شان هنرمندانو د طريقه يي سبک د تخيلي چلند پر وړاندې واقعي چلند او اصولو ته په ژمنتيا سره او يا هم په بل تعبير د طريقه يي سبک د التقاطي او تصنعي عناصرو پر وړاندې د روم او يونان د کلاسيکو اصولو له مخې پاڅون وکړ، هغه سبک يې څنډې ته کړ او ورو ورو يې د باروک سبک بنسټ کېښود.

د اوه لسمې پېړۍ ډېر مهم فلسفيان (دکارت) او (سپينوزا) دي، په کار ده چې دا دواړه فلسفيان هم په ژور ډول وپېژنو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکارت

دکارت (۱۵۹۲-۱۶۵۰م) هم د سقراط په شان په دې نظر و چې حقیقت ته یوازې د عقل او پوهې په واسطه ور رسېدی شو. هغه په دې باور و کوم څه چې په زړو کتابونو کې راغلي، هغه د

باور وړ نه دي او ان هغه څه چې د حواسو له لارې درک کېږي، نه شو کولای په بشپړه ډول پرې باور وکړو. افلاتون هم پر همدې اصل باور درلود هغه هم اعتقاد درلود چې ډاډمنه یا باوري پېژندنه یوازې د عقل له لارې ترلاسه کېدی شي. په حقیقت کې یوه مستقیمه کرښه (سقراط، افلاتون، اګوستین) او په پای کې (دکارت) یو بل سره نښلوي. له همدې امله موږ هغوی ته (پوهنپالي) وایو. هغوی عقل او پوهه، پېژندنې ته د رسېدو لپاره یوازینۍ او ډاډمنه سرچینه ګڼله. دکارت تر کلونو مطالعې وروسته دې پایلې ته ورسېد چې نه شو کولای د منځنیو پېړیو په افکارو خپل زړه خوشاله وساتو. په دې برخه کې کولای شو هغه له سقراط سره پرتله کړو، هغه هم په دې نظر و چې د اتن د بازار او کوڅې متداول لیدلوري د باور وړ نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دکارت افکارو دده تر مړینې وروسته هم په فلسفه کې خپل غټ نقش ولوباوه. له هر ډول اغراق او مبالغې پرته کولای شو وو ایو چې دکارت د نوې فلسفې بنسټګر و. په رنسانس دوره کې د انسان او طبیعت په باب د لویو پلټنو تر پېښېدو وروسته د معاصر تفکر د منظمې طرحې اړتیا احساسېدله. مفکرانو دا احساس کاوه چې باید منظم فلسفي نظام رامنځته کړي. ددې فلسفي نظام بنسټ د لومړي ځل لپاره دکارت کېښود او په هغه پسې (سپینوزا)، (لایبنتیس)، (لاک) (بارکلي) (هوم) او (کانت) ددې ډول نظام په جوړښت کې لاس درلود.

ددې وخت رارسېدلی و، داسې نوې فلسفه رامنځته شي چې وکولای شي ټولو مهمو فلسفي مسایلو ته ځواب وو ایي. په لرغونې دوره کې ددې نظام بنسټګران (افلاتون) او (ارسطو) وو. منځنیو پېړیو د (توماس اکویناس) په شان فیلسوف درلود چې غوښتل یې د ارسطو د فلسفې او د مسیحي الهیاتو ترمنځ د پله حیثیت خپل کړي. وروسته د طبیعت، علم، خدای او انسان په باب له ټولو اوازو او انګازو سره د رنسانس دورې ته وار وروړسېد او بیا په اوه لسمه پېړۍ کې فلسفې هڅه وکړه چې نوي تفکرات په یوه کوټلي نظام کې سره راټول کړي. لومړی سړی چې دا کار یې ترسره کړ، هغه دکارت و. هغه وروستي بنسټ ته لاره اواره کړه چې د نوې دورې فلسفي طرحه مشخصه شي.

لومړنۍ مسله چې د دکارت ذهن یې خپل ځان سره مشغول کړ، باوري معرفت و، دویمه مسله د روح او جسم ترمنځ په اړیکي پورې اړه پیدا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي دوو مسلو ته د ځواب پيدا کولو لپاره کولای شو وو ايو چې دا د (يو سل او پنځوسو) کلونو په بهير کې د فلسفي بحثونو يوه ځانګړتيا وه. يا په بله وينا (يو نيم سل) کاله پر دې دوو مسلو ، فلسفي بحثونه شوي دي.

(رنه دکارت) د تاريخ په اوږدو کې د ډېرو مهمو فلسفيانو او رياضي پوهانو له جملې څخه و. هغه د فرانسې په (لاهه) کې نرۍ ته سترګې وغړولې، هغه د يوه خان زوی و خو ډېر ثروت يې نه درلود. په (۸) کلنۍ کې يې په يوه ښوونځي کې خپلې زده کړې پيل کړې. تر پنځه کلنې زده کړې وروسته يې درې کاله يې په رياضياتو او نويو علمي نظرياتو کې نورې زده کړې وکړې. هغه نوی علمي باور چې د علم يوه ازمېښت کوونکي ته ورکول کېده ، د زيات درناوي سبب ګرځېده. له پخوانيو زده کړو سره د نويو تجربه يي طريقو توپير ددې سبب شو چې دکارت پر خپلو پخوانيو زده کړو شک وکړي. دا شکاکيت او ترديد د هغه د وروستۍ فلسفې د بنسټ بڼه غوره کړه.

دکارت سفر سره مينه درلوده ، له همدې کبله يې پر (۱۶۱۲م) کال د هلنډ ي (برنس موريس) له پوځ سره يوځای شو. تر هغه وروسته به يې په هر دوبي کې سفرونه کول او په هر ژمي کې به يې په هغو ښارونو کې ژوند کاوه چې دده خوښېدل. پر (۱۶۲۹م) کال د خلاصې او ازادې روښنفکرې فضا له امله يو ځل بيا په هلنډ کې استوګن شو.

دکارت پ هلنډ کې د لومړي ځل لپاره پر (۱۶۲۹م) کال د (ذهن د کارونې قواعد) تر عنوان لاندې يو کتاب پيل کړ. چې د ژوند په بهير کې يې خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. پر (۱۶۳۳م) کال یې د (نړۍ) په نامه د یوه بل کتاب پر لیکلو پیل وکړ، خو کله چې له (کوپرنیک) سره د کلیسا له مخالفتونو خبر شو، د خپل کتاب د لیکلو بهیر یې ودراوه. دده دریم کتاب د (لارې یا طریقې) په باب وینا ده چې خپرېدل یې ډېر موثر و. دې اثر دکارت په نوې فلسفه کې د یوه وزن لرونکي شخص په توګه تثبیت کړ. په دې اثر کې هغه د پوهې پر ماهیت او د نویو اطلاعاتو د یادولو پر بهیر بحث کړی دی. د هغه یوه مشهوره جمله (فکر کوو، نو ځکه خو یو)، د خدای د وجود ترڅنګ د خپل وجود څرګندولو لپاره ویل شوې ده. دکارت (د طریقې په باب وینا) تر کتاب وروسته د خپلو علمي مطالعاتو د موضوعګانو په باب درې مهمې لیکنې خپرې کړې دي. د هغه د مطالعاتو یوه برخه د لمر یا (نور) د وړانګو د اساسي قانون په باب ده چې دکارت هغه کشف کړي دي. ددې قانون له مخې هغه زاویه چې پر عمودي لیکې باندې د لمر د وړانګو له راغورځېدو څخه رامنځته کېږي له هغې زاویې سره برابره ده چې ببرته د همدې وړانګو له ګرځېدو یا انعکاس څخه رامنځته کېږي.

د طریقې د وینا په باب دده دریمې ضمیمه یې لیکنې پوهانو ته ډېر زیات اهمیت درلود. ځکه چې دکارت په دې ضمیمه کې تحلیلي هندسه چې خپله یې رامنځته کړې وه، شرح کړې ده. تحلیلي هندسه د (هندسې او جبر) له یوځای کېدو څخه جوړه شوې ده. په دې علمي څانګه کې هندسي شکلونه د (x) او (y) د مختصاتو د محورونو له مخې شنل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې جوړښت کې د یو هندسي شکل هره نقطه کولای شو د مختصاتو له محور څخه د هغې د واټن له مخې، هغه مشخصه او پیدا کړو. دا جوړښت ددې زمینه برابروي چې هندسي شکلونه د اعدادو په ښه بیان شي. دکارت د مجهولو اعدادو د څرګندولو لپاره د الفبا له وروستیو تورو او نماګانو څخه د هغو د توان د معلومولو لپاره د ګټې اخیستنې فکر پیدا کړ.

پر (۱۶۴۹م) کال د (سوئډ) ملکې (کریستینا) چې دا مهال (۲۳) کلنه وه، دکارت یې د خپل خصوصي ښوونکي په توګه خپل دربار ته راوباله. ددې بلنې تر منلو وروسته دکارت متوجه شو چې ملکه له تګلارې سره سم خپله زده کړه د سهار پر (۵) بجو پیلوي. په خواشینۍ سره چې دکارت د (ستهکولم) ژمي ته ځان ټینګ نه کړ او (سوئډ) ته تر ورتګ څلور میاشتې وروسته د تورې ټوخلې د ناروغۍ له امله ومړ.

دا خبره مو په یاد ده چې دکارت د فلسفي تفکراتو لپاره د (ریاضي طریقې) له اصطلاح څخه ګټه پورته کوله، د هغه موخه هغه تفکر و چې د استدلال پر بنسټ ولاړ وي. (سپینوزا) هم د عقلپالنې د همدغه دود تابع و. هغه د خپلو اخلاقو په علم کې هڅه کوله دا څرګنده کړي چې د انسان ژوند د طبیعت د قوانینو تابع دی. هغه په دې نظر و چې موږ باید خپل ځان د ولولو او تصوراتو له بند څخه ازاد کړو چې وکولای شو ارامۍ او نېکمرغۍ ته ورسېږو.

موږ ته معلومه شوه؛ دکارت په دې نظر و چې واقعیت له دوو جلا جوهرونو څخه چې یو له بل سره بشپړ توپیر لري، یانې نفس او جسم څخه جوړ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. خو (سپینوزا) بیا د نفس او جسم ترمنځ توپیر ته قایل نه و. هغه یوازې پر یوه جوهر اعتقاد درلود او معتقد و چې ټول شیان به همدې یوه جوهر ته ببرته ګرځي. هغه په خپلو بحثونو کې د (جوهر) له اصطلاح څخه ګټه پورته کوله، خو په ځینو برخو کې د هغه پرځای د (خدای) او (طبیعت) له کلمو څخه هم ګټه اخلي. په دې ډول (سپینوزا) د (دکارت) پر خلاف نظر درلود او پر مثنویت یا دوه ګوني حالت هم معتقد نه و. هغه د وحدت د لیدلوري له نظره د یووالي پلوی و. یانې په دې نظر و چې ټول ژوند او طبیعت یو واحد جوهر ته ببرته ګرځي.

دکارت هم باور درلود چې د خدای وجود پر خپل ذات ولاړ دی. د (سپینوزا) نظر هغه وخت د دکارت له نظر سره توپیر پیدا کړ چې خدای او طبیعت، خالق او مخلوق یې یو شی وګڼل. البته د سپینوزا دا نظر د مسیحیت او یهودي دین له لیدلورو سره هم توپیر درلود.

په ډېره ساده ژبه په دې مانا چې (سپینوزا) خدای یا طبیعي قوانین د پېښو داخلي علت ګڼي، خدای باندینی علت نه دی، ځکه چې هغه یوازې د طبیعي قوانینو له لارې راڅرګند ېږي.

له خپلو بحثونو څخه دې پایلې ته رسېږو چې (دکارت) او (سپینوزا) دواړه پوهنپالان وو. پوهنپال هغه څوک دی چې د عقل پر اهمیت ټینګار کوي. یانې پوهنپال، عقل د معرفت ریښه او سرچینه ګڼي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنپالی تفکر د اوه لسمې پېړۍ د فلسفې ځانګړنه وه. دا فکري ښوونځی په منځنیو پېړیو کې هم دود و او ان د افلاتون او سقراط په نظریاتو کې هم لیدل کېده. په شپاړسمه پېړۍ کې پر پوهنپالنې سختې نیوکې وشوې.

په دې پېړۍ کې یو زیات شمېر فلسفیان پر دې باور وو چې معرفت یوازې د تجربې له لارې ترلاسه کېږي او تر هغه وخته چې تجربه په منځ کې نه وي، معرفت نه رامنځته کېږي. دې لیدلوري ته تجربه پالی لیدلوری وايي.

ډېر مهم تجربه پالي فلسفیان درې انګلیسي فلسفیان (لاک)، (بارکلي) او (هیوم) دي. په داسې حال کې چې په اوه لسمه پېړۍ کې ډېر مهم پوهنپالي فرانسه يي (دکارت)، هالنډي (سپینوزا) او الماني (لایبنتیس) وو. تجربه پلوي په دې نظر وو چې له خپل چاپېریال څخه د انسان پېژندنه یوازې د هغه د حواسو په مرسته حاصلېدی شي. د تجربه پالنې کلاسیکه بېڼه مونږ د ارسطو په تفکراتو کې وینو، هغه په دې نظر و چې د هر شیز خبرتیا هغه وخت ترلاسه کېږي چې د حواسو په مرسته درک شي.

ارسطو په خپل دې نظر د افلاتون پر لیدلوري نیوکه وکړه، ځکه افلاتون په دې نظر و چې انسان د (مثل) له نړۍ څخه په فطري ډول (مثل) له خپل ځان سره راوړي. (لاک) د (ارسطو) نظر تائید کړ او دا لیدلوری یې د (دکارت) د نظر د ردولو لپاره وکاراوه.

داسې یو تصور و چې مونږ د نړۍ هېڅ ډول پېژندنه او فطري تصور نه لرو، انسان د یوې داسې ښکارندې تر درک وړاندې له هغې ښکارندې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابلده دی. هغه تصور چې د تجربې له لارې او د حسي واقعیتونو پر بنسټ نه وي موندل شوی، یو غلط تصور ګڼل کېږي.

کله چې موږ د (خدای)، (ابدیت) یا (جوهر) په شان کلمې کاروو، زموږ عقل او شعور په خالي فضا کې لاس و پښې وهي ځکه چې هېڅ هم تراوسه پورې د (خدای) او (ابدیت) په شان ښکارندې یا هغه څه چې فلسفیانو د (جوهر) په نامه یاد کړي، د تجربې له مخې نه دي پیدا کړي.

همدا وجه ده چې مفکرانو داسې نظریې وړاندې کړي چې نوې پېژندنه یا نوی معرفت یې نه دي رامنځته کړي. دا فلسفي نظریات شاید په زړه پورې ښکاره شي، خو دا یو ډول فقر او خیال پلو دی او بس. اوس د دې خبرې وخت او وار راسېدلی دی چې تېرو میراثونو ته ژوره کتنه وشي او ټول هغه شیان چې ذهني بڼه لري او له تجربې څخه لرې دي، څنډې ته شي، یانې باید وویندځل شي او چاڼ شي. یانې دا چې سره زر له خاورو او شګو جلا شي.

څه شي چې انګلیسي تجربه پالو ته اهمیت درلود، هغه د انسان د ټولو تصوراتو څېړنه وه، هدف دا و چې په ډاګه شي کومه پېژندنه او کوم فکر د تجربې له لارې د تائید وړ دی. په کار ده چې دلته دد غو دریو تجربه پالو فلسفیانو په باب وغږېږو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجربه پالي

جان لاک (۱۶۳۲-۱۷۰۴م) کلونه

جان لاک د انګلستان هېواد داسې یو فیلسوف و چې د پاچایانو د الهي حق، د مذهب د تلپاتېوالي (مطلق حقیقت) او د کلیسا د تعصباتو او نورو... پر وړاندې یې اعتراض وکړ. هغه به ویل: ((هېڅ انسان تر بل انسان زیات حقوق نه لري، ځکه چې موږ برابر یو او موږ هم هغه ځانګړنې او شرایط لرو چې نور یې لري. ټول سره برابر یو او ټول د طبیعت له مېوو څخه د خوند اخیستلو مساویانه حق لرو.))

ددې انګلیسي تجربه پالي فیلسوف ډېر مهم اثر (د انساني پوهاوي د ځواک په باب څېړنه) ده چې پر (۱۶۹۰م) کال خپور شوی دی. جان لاک په دې کتاب کې هڅه کړې چې دوو پوښتنو ته ځواب ورکړي: لومړی دا چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان له کومو لارو چارو خپلو تصوراتو او تفکراتو ته رسېدی شي او دویم دا چې: کوم څه چې د حواسو په واسطه درک کېږي، کولای شو پر هغو باور وکړو که نه؟

لاک په دې نظر و چې زموږ ټول تفکرات او ادراکات د هغو تجربو انعکاس دی چې د حواسو په واسطه ترلاسه شوي دي. د تجربې له ترلاسه کولو څخه وړاندې زموږ ذهن له یوې سپینې لوحې پرته چې هېڅ شی پرې نه دي لیکل شوي، بل څه نه دی. هغه په دې باور و چې موږ د خپلې نړۍ یا خپل چاپېریال شاوخوا وینو، بویوو یې، لسموو یې او اورو یې، زموږ دا کار د وړکتوب پرمهال ډېر زیات دی. له دې لارې ساده حسي تصورات راڅرګندېږي، خو د انسان ذهن دا بهرنۍ تجربې او اطلاعات په منفعل ډول نه زېرمه کوي او ډېرۍ ترې نه جوړوي، بلکې د فکر، اعتقاد او تردید په مرسته یوځل بیا د هغو څېړنه کوي او له دې لارې د تصوراتو یوه بله ټولګه ترلاسه کوي. جان لاک د تصوراتو دا ډله د انعکاسي تصوراتو په نامه سره یادوي. په دې ډول نو لاک د ادراک او تفکر ترمنځ توپیر ته قایلېږي. هغه په دې نظر دی چې د انسان ذهن یو منفعلي میندونکی نه دی، بلکې د تجربو د جوړښت څېړنه کوي. لاک د دوو ډولونو حسي کیفیتونو ترمنځ توپیر ته قایل و. دا دوه کیفیتونه یو لومړنی کیفیت او بل یې دویمي کیفیت باله او په دې ډول یې خپل لیدلوری تر ده دمخه د دکارت په شان د نورو فلسفیانو له لیدلوري سره نږدې کړ.

له لومړنیو کیفیتونو څخه د (لاک) هدف، اړخ، وزن، شکل، حرکت او شمېر دی. دا کیفیتونه د شیانو واقعي ځانګړنې دي. خو د دې ترڅنګ په شیانو کې نور کیفیتونه هم شته، د ساري په توګه کله چې موږ وایو، دا شی خوږ یا تریخ دی، شین یا سور دی، ګرم یا یخ دی. لاک دا ځانګړې دویمني کیفیتونه ګڼي. دویمني کیفیتونه لکه، رنګ، بوی، مزه یا غږ داسې څه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي چې رښتيا هم په شيانو کې وي، بلکې دا هغه کيفيتونه دي چې د لومړنيو کيفيتونو په واسطه په موږ کي احساس راپيدا کوي.
د لومړنيو کيفيتونو په باب د نظر هيڅ ډول اختلاف نه شته، ځکه چې دا کيفيتونه په خپله په شيانو کې موجود دي. خو د ثانوي کيفيتونو په باب لکه رنګ يا مزه، له يوه ځاروي څخه بل ځاروي ته او له يوه انسان څخه بل انسان ته د نظر اختلافات شته. دا کار ددې له امله دی چې دا کيفيتونه په خپله په دې شيانو کې نه شته او د فردي حواسو له لارې رامنځته کېږي، ځکه نو د افرادو د حسي تصوراتو له ډول سره تړاو لري.
(لاک) د جسم د حالت په باب له (دکارت) سره هم عقيده و، ياني هغه په دې نظر و چې جسمونه داسې ځانګړنې لري چې د عقل له لارې د درک وړ دي.
لاک د ذاتي يا خدايي ادراکاتو د ځينو برخو په باب هم له دکارت سره هم عقيده و. د ساري په ډول هغه په انسان کې ځينې بنسټيز اخلاقي قواعد فطري ګڼل او په دې برخه کې يې د (طبيعي حق) له اصطلاح څخه ګټه پورته کوله.
دې ليدلوري هغه د عقل پالنې خواته بيوه، د عقل پالنې خواته د هغه د نظرياتو لېوالتيا دده په دې نظر کې نغښتې ده چې د خدای پر وجود باندې اعتقاد د انسان په عقل کې نغښتی دی.
خو د (جان لاک) لپاره د خدای پر وجود اعتقاد يو مذهبي باور نه و، هغه معتقد و چې د خدای پېژندنه د انسان له عقل سره سمون لري.
لاک د عقيدې پر ازادۍ او د نورو د نظرياتو پر زغملو اعتقاد درلود. سربېره پر دې هغه د ښځې او نر د حقوقو د تساوۍ لپاره تبليغ کاوه او په دې نظر و چې د ښځو او نرو مساوي حق ته قايلېدل د انسان په لاس ترسره شوي، له همدې کبله کېدی شي بدلون ومومي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جان لاک د نوې دورې له لومړنيو فلسفيانو څخه دی، چې د ښځې او نر د تساوي مسلې ته يې پام وکړ، کوم څه چې لاک په دې اړه مطرح کړل، د (جان ستورات) لپاره د مهمې سرچينې په توګه بدل شول. چې هغه هم د ښځې او نر د حقوقو د تساوي ملاتړ ته راودانګي. لاک په فرانسه کې د روښنفکرۍ تر زمانې وړاندې ازادي غوښتونکې مسله څېړلې وه. د بېلګې په توګه هغه لومړنی سړی و چې په دولت کې يې د درې ګونو قواوو پر تو پير ټينګار وکړ.

د واک د وېش درې ګونې (مقننه، قضايي او اجرايې قوې) ډلبندي د لومړي ځل لپاره فرانسه يي (مونتسکيو) چې د روښنفکرۍ د دورې د فلسفيانو له جملې څخه و، مطرح کړه. لاک تر ډېره بريده د دوو مجريه او اجرايه قواوو يا ځواکونو پر توپير ټينګار کاوه، ځکه هغه په دې نظر و چې دا توپير او خپلواکي کولای شي د استبداد د له منځه وړلو سبب شي. لاک د فرانسې د مستبد پاچا (څوارلسم لويې) د واکمنۍ پرمهال ژوند کاوه. د تجربه پالي (امپريسيست) جان لاک د منطق ډېر په زړه پورې اړخ دا و چې له اټکلونو (احتمالاتو) يې ګټه پورته کوله، چې په ورته وخت کې دده د فلسفي ليبراليزم علت هم ګڼل کېږي.

سره له دې چې (لايبنتيس) په خپلو خپرو شويو اثارو کې ارسطويي منطق رد کړی دی، خو دی په خپلو اثارو کې يو بشپړ منطقي ثبات لري چې د رياضي له منطق سره نږدې دی. په عوض کې د جان لاک لپاره د منطق اصل يوازې د احتمالاتو مفهوم و چې هغه مهال يوه پرمختللې تيوري نه ګڼل کېدله او د (لاک) په فلسفه کې د تناقض سبب ګرځېدله. خو د (لاک) منطق په سياست کې د هغه اګاهانه چلند و، هغه مورثي سلطنتي رژيمونه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطلقه رژیمونه رد کړل او له ولسواکۍ سره مینه یې وپالله او پایله دا شوه چې د خپلو افکارو په خاطر له انګلستانه پښې سپکې کړي.

جان لاک د پېژندنې په تیورۍ کې تجربه تر ټولو معتبره ګڼله او د افلاتون، دکارت او لایبنتیس له انتزاعي نظریاتو سره یې مخالفت کاوه. دا له پوهنپالو څخه د تجربه پالو لومړنی جلاوالی دی. (فرانسیس بیکن) په واقعیت کې د همدې پوهنپالنې له لارې (امپریسیزم) ته رسېدلی و. خو (جان لاک) بیا د تجربه پالنې د خوندیتابه لپاره پوهنپالنې ته شا کړه. دا کار د دودیز منطق د مطلق خصلت په خاطر تر سره شوی و. د احتمالاتو د منطق نوې تیوریانې د خاپوړو په پړاو کې وې. نامونوتونیک منطق(Logic nonmonotonic) او د منطق نور سیستمونه لا تر دې دمه نه وو زېږېدلي. په پایله کې د هر ډول (انتزاعي افکارو) ردول د جان لاک له خوا د تجربه پالنې د پیاوړتیا لپاره ډېر کاري نه تمامېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جورج بارکلی

(۱۶۸۵- ۱۷۵۳م) کلونه

(جورج بارکلي) يو ايرلنډی (دينپوه) او فيلسوف او د تجربه پالنې د مخکښانو له جملې څخه دی، هغه په دې نظر دی چې فلسفې او علم د هغه په زمانه کې د مسيحيت نړۍ ګواښله. هغه په خپلو سترګو ليدل چې ماده پالنه ورځ پر ورځ وده کوي او د مسيحيت هغه اعتقاد يې چې خدای طبيعت پنځولی او هغه ته يې ژوند وربښلی دی، رداوه. دی په دې معتقد و هغه څه چې په دې نړۍ کې موجود دي، همغه شکلونه دي چې موږ يې تجربه کوو، خو نه شو کولای هغه د کوم څيز، يا (مادې) په نامه ياد کړو.

(بارکلي) د انسان له ذهن څخه د بهرنۍ نړۍ شتوالی نه مانه او په دې نظر و چې د خدای له لوري د مادي څيزونو ظاهري وجود څرګند ېږي. د هغه شهرت له دې امله و چې ((د ذهن د تصور اصالت)) په نامه يې يو کتاب ټولنې ته وړاندې کړ.

دا خبره مو هېره نه ده چې (لاک) ويلي وو: لومړني کيفيتونه لکه وزن رښتيا هم زموږ د چاپېريال په واقعيتونو پورې اړه لري. نو کولای شو ووايو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهرني واقعيتونه يو ډول فزيکي (جوهر) لري. (لاک) د (دکارت) او (سپينوزا) په شان فزيکي نړۍ يو واقعيت ګاڼه.
(بارکلي) پر همدې باب ترديد وکړ او دا ترديد يې د يو ډول تجربه پالنې خواته راکاږه. هغه معتقد و کوم څه چې موجود دي، هماغه څه دي چې درک کېږي، خو زموږ درک مادي درک نه دی کوم څه چې موږ يې له څيزونو درک کوو، په خپله شی يا څيز نه دی.
(بارکلي) په دې نظر و هغه څه چې زموږ پر حواسو اغېز کوي الهي ځواک يا روح دی، سربېره پر دې هغه معتقد و چې زموږ ټول تصورات زموږ له ذهنه دباندې د بهرني علت زېږنده دي او دا مادي علت نه دی، بلکې معنوي دی. له دې روح څخه د بارکلي موخه خدای دی. هغه معتقد و موږ کولای شو ادعا وکړو چې د بل هر انسان د وجود د درک په انډول د خدای په باب زموږ درک څو ځله روښانه او څرګند دی.
د بارکلي په باور هر څه چې موږ ګورو يا يې احساسوو د الهي ځواک معلول دی. ځکه چې زموږ د ذهن په داخل کې خدای حاضر دی او زموږ پر ټولو احساساتو او تصوراتو اغېز کوي.
هر څه چې په طبيعت کې شته له هغې جملې څخه زموږ ژوند، د الهي ځواک معلول دی. خدای د ټولو شيانو د شتوالي علت دی. بارکلي يوازې د مادي واقعيتونو په باب ترديد، ونه کړ. هغه ان د زمان او مکان د مطلق وجود په باب هم د رد نظر درلود. هغه په دې نظر و چې له زمان او مکان څخه زموږ تجربه تېرېږي. بل دليل نه شته چې پر خدای به هم همداشان تېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوېډ هیوم

(۱۷۱۱- ۱۷۷۲م) کلونه

زموږ په یاد دي چې (جان لاک) په دې نظر و چې انسان ازاد دی چې په خپل ځانګړي ډول د خدای په باب فکر کوي، نه د دغه او یا هغه مذهب د سپارښتنې پر اساس. دا خبره د یو تندر په شان وه چې د مسیحي کشیشانو او د هغو د امام انګلیسي (جورج بارکلي) پر سر راپرېوته. ده هڅه وکړه د (لاک) نظریات رد کړي، خو بریالی نه شو، د (لاک) د عقایدو د ملاتړ لپاره یو بل فیلسوف سر راپورته کړ دا انګلیسي فیلسوف (ډیوېډ هیوم) نومېده.

(ډیوېډ هیوم) هم د دوو نورو لویو فرانسه یي مفکرینو (ولتر) او (ژان ژاک روسو) په شان د روښنفکرۍ عصر په منځ کې ژوند کاوه. (هیوم) خپل مهم اثر چې د انسان د طبیعت په باب دی، د خپل عمر په (۲۸) کلنۍ کې ولیکه او خپله مدعي دی چې ددې اثر مطالب یې په (۱۵) کلنۍ په ذهن کې ګرځېدل راګرځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(هیوم) هڅه کوله د نړۍ په باب د انسان د پېژندنې سرچینې ته ځان ورسوي. هغه معتقد و چې شونې نه ده هېڅ داسې یوه تجربه يي فلسفه مطرح کړي یا داسې قواعد رامنځته کړي چې له ژوند څخه زموږ له ورځنیو تجربو سره مغایرت ولري.

هیوم په لومړي ګام کې د تاثراتو او تصوراتو ترمنځ توپیر ته قایل شو. له تاثراتو څخه مو خه هغه ادراکات دي چې له کومې واسطې پرته په مستقیم ډول د بهرنۍ نړۍ له واقعیتونو څخه ترلاسه کېږي. تصورات هم په خپل وار سره له هغو تجربو څخه سرچینه اخلي چې له تاثراتو پیدا کېږي. د ساري په توګه: که چېرې زموږ لاس له یوې ګرمې بخارۍ سره ولګېږي او وسوزي، پر موږ له کومې واسطې پرته مستقیم تاثیر کوي. څه موده وروسته مو یاد ته راځي چې هغه ورځ مو لاس په بخارۍ ولګېد او وسوځېده. دغه دویم حالت د (هیوم) له نظره تصور دی. د تصوراتو او تاثراتو ترمنځ توپیر په دې کې دی چې تصورات له ذهن سره د ځواک او شدت د چلند له پلوه کمزوري دي. ځکه نو کولای شو تاثرات اصل او تصورات د هغو بدله نسخه وګڼو. ځکه چې تاثرات په مستقیم ډول احساسېږي او تصورات د تاثراتو یوه خاطره ده چې په ذهن کې پاتې کېږي.

هیوم تاثر او تصور پر دوو ډولونو: بسیط او ترکیبي باندې د وېش وړ بولي. هغه معتقد و چې انسان کولای شي کله کله پر داسې ترکیبي تصوراتو بریالی شي چې په واقعیت کې موجود نه وي. یانې دا چې د ترکیبي تاثراتو پر بنسټ نه وي رامنځته شوي. په دې ډول داسې یو تصور رامنځته کوي چې غلط دی او په طبیعت کې یې بېلګه نه شته. هیوم هڅه کوله چې د انسان ټول ترکیبي تصورات وڅېړي او هغه تصورات چې له بهرنۍ نړۍ سره سمون نه خوري، مشخص کړي. هغه خپل کار له دې پوښتنې څخه پیلوه چې دا تصور له کوم تاثر یا تاثراتو څخه راټوکېدلی دی؟ هیوم باید

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لومړي ګام کې مشخصه کړې وه چې يو مفهوم له کومو بسيطو تصوراتو څخه رامنځته شوی دی. هيوم له دې لارې پر داسې يوې طريقې بريالی شو چې د انسان تصورات پرې تحليل کړي، سم او ناسم پرې يو له بله جلا کړي.

هيوم غوښتل ټول هغه افکار او تصورات چې حسي بنه يې نه درلوده، څنډې ته کړي. هغه ويلي وو چې غواړي ټولې نامفهومه بابيزه خبرې چې له ماوراالطبيعي تفکر پرته بل بنسټ نه لري، يوې خواته وغورځوي. خو موږ په خپل ورځني ژوندانه کې له داسې ځانګړو ترکيبي تصوراتو څخه ګټه پورته کوو، چې پر ايمان باندې يې ټينګ باور نه شته.

هيوم په دې نظر و چې د انسان ذهن له ساده والي او بشپړ هويت څخه برخمن نه دی، بلکې د داسې بېلابېلو او سره تړلو څانګو يوه ټولګه ده چې ځي او راځي. د انسان د ذهن او د ځان ثابتي نفس د دې حالت د ډول په باب د هيوم دا شننه، تر هغه (۲۵۰۰) کاله وړاندې (بودا) مطرح کړې وه.

بودا د انسان ژوند له مادي او معنوي بهيرونو څخه راپيدا شوې رشته ګڼله چې هره شېبه د انسان د بدلېدلو سبب ګرځي. يو شيدې روی ما شوم له يو نوي ځوان سره يو شان نه دی او زه هم هغه څوک نه يم چې پرون وم. بودا به ويل چې نه شم ويلای وو ايم څه شی په ما پورې اړه لري او نه شم کولای وو ايم چې څه يم. ځکه نو نه (زه) موجود يم او نه د مذهب د نفس اصالت بدلون نه منونکی دی. (بودا) تر خپلې مړينې وروسته خپلو شاګردانو ته ويلي وو:

((هر مرکب شی په پای کې تجزيه کېږي.))

هيوم د تلپاتې روح او د خدای د وجود د اثبات لپاره هر ډول هڅه مردوده ګڼله. دا خبره د دې مانا نه لري چې هغه د روح او يا خدای وجود رد اوه، بلکې معتقد و چې د عقل له لارې د مذهبي باورونو اثبات د پوهنپالو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونتوب يو ډول دی. هغه يوازې پر هغه واقعيت باور درلود چې د حواسو له خوا تائيد شوی وي. د نورو امکاناتو په اړه ول يې په ترديد له هغه سره چلند کاوه.

هيوم په دې نظر و چې يو ماشوم نړۍ هغه شان ګوري لکه څنګه چې ده او څه شی پر هغې نه زياتوي، ځکه چې مخکې تر مخکې د ټاکل شويو عقايدو تابع نه دی. دا اصل د فلسفې لومړنی فضيلت دی. هيوم په انسان کې د عادت د قوې په باب تر بحث وروسته د عليت قانون ته پاملرنه کوي، د (عليت قانون) وايي چې هره پېښه بايد يو علت ولري.

(ډيويډ هيوم) ان په اخلاقياتو کې هم له پوهنپالنې سره خپل مخالفت وښود. پوهنپالانو ادعا کوله چې له ناحق څخه د حق او له ناسم څخه د سم تشخيص په انسان کې فطري بڼه لري، د طبيعي حق مسله له (سقراطه) نيولې تر (لاکه) پورې ټولو فلسفيانو سره مطرح وه، خو هيوم بيا د انسان په وينا او عمل کې د عقل له لاربښوونې منکر و.

د هيوم په نظر ټول انسانان د نورو د ښو او بدو پر وړاندې يو احساس لري. د خواخوږۍ احساس د دې ټوليز احساس له جملې څخه دی، خو دا احساس له عقل سره څه اړيکي نه لري. موږ د (هيوم) له دې بحث څخه دې نتيجې ته رسېږو چې زموږ عقل زموږ پر ټولو راشو درشو واکمن نه دی. د نورو پر وړاندې د خپل مسوليت منل د عقل تابع نه دي، بلکې د احساس پر بنسټ دي چې موږ د نورو پر وړاندې مسوليت احساسوو، هيوم معتقد و چې موږ نه شو کولای يو څوک د ګوتې د ګرولو په پلمه نړۍ ته اور واچوي او موږ يې ناعقلانه وګڼو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روښانتيا عصر

تاريخپوهان اتلسمه پېړۍ د روښانتيا عصر ګڼي، په دې عصر کې عقل هڅه کوي خپل ځان له ټولو بنديزونو ازاد کړي. دا داسې يو عصر دی چې فلسفيانو په جدي ډول د معرفت پېژندنې مسله په پام کې ونيوله او له وجود څخه معرفت ته د فلسفې تګلوري بدلون وکړ. د مطلق حقيقت کشف له منځه لاړ او نسبيت يې پرځای کېناست. د روښانتيا عصر په دې نظر دی چې د هر شي اصل بايد له هغه څخه بهر ونه پلټو.

په ويښتيا يا روښانتيا عصر کې د عقلاني فعاليتونو نقش ډېر حساس او زيات څرګند و. د روښانتيا عصر لپاره د پيل او پای نېټې ټاکل اسانه کار نه دی، خو په احتياط سره کېدی شي ووايو چې د (اوه لسمې) پېړۍ له وروستيو دريو لسيزو رانيولې د (نولسمې) پېړۍ تر پيل پورې مهال په دې دورې پورې اړوند ګڼل کېږي. په دې عصر کې تر ټولو ښه مسله د (معرفت) مسله ده، چې له هر اړخه څېړل کېږي. ځينې پوهان د معرفت پر عقلي عنصر ټينګار کوي او ځينې نور بيا وايي کوم څه چې د حس له لارې راټول شوي، هغه مهم دي. طبيعي علوم او ټولنيز علوم دواړه په يوه نوي ليد او مدرنو مسايلو ته په پاملرنې سره څېړل کېږي او تاريخي تغير، د انسان وده، د دولت ښه، د ښوونې او روزنې نظريه په تېره بيا اقتصاد او داسې نورې موضوعګانې په جدي ډول څېړل کېږي. په دې دوره کې دين له بېلابېلو خواوو تر ځېرنې لاندې نيول کېږي.

د روښانتيا عصر له لويديځ څخه ختيځ ته يو ډول حرکت لري يانې دا چې انګلستان د اته لسمې پېړۍ په لومړۍ نيمايي کې د اروپا فلسفي مرکز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼل کېده. دې مرکزیت د اته لسمې پېړۍ په نیمایي کې فرانسې پورې اړه پیدا کړه او د همدې پېړۍ په وروستیو کې المان پر دې بریالی شو چې دا مرکزیت له نورو راخپل کړي. د روښانتیا عصر فلسفیان په دې نظر وو چې هر سړی باید د ټولو شتو پوښتنو لپاره خپل ځانګړي ځوابونه ترلاسه کړي. ځکه نو ګورو چې د فرانسې د هغه مهال فلسفیان د (دکارت) فلسفې د دود تر اغېزې لاندې وو. څرنګه چې دکارت هم غوښتل هر څه له اوله جوړ کړي.

د روښنفکرانو لپاره لومړنۍ مسله د خپلسرۍ پر وړاندې پاڅون و چې تر ټولو دمخه کلیسا، پاچا او دربار په کې شاملېدل. په فرانسه کې په اتلسمه پېړۍ کې کلیسا، پاچا او دربار د انګلستان په انډول څو ځله زیات ځواکمن وو او ډېر مستبدانه عمل یې کاوه. د فرانسې انقلاب د همدې اندود او چلند زېږنده و.

د روښانتیا د عصر مخکښان په دې نظر وو چې د خلکو ذهن باید د مسایلو پر وړاندې ((روښانه)) شي. ځکه چې هغه مهال، د خلکو په منځ کې جهالت او خرافات اوج ته رسېدلي وو، نو په کار وه چې د ښوونې او روزنې پر پراختیا ټینګار وشي. که څه هم ښوونځي په منځنیو پېړیو کې جوړ شوي وو، خو په حقیقت کې ښوونه او روزنه په روښانتیایي عصر کې پیل شوه.

د روښانتیا د عصر فلسفیانو د لرغونې دورې د انسانپالو له هغې جملې څخه د (سقراط) او (رواقیونو) په شان پر عقل او پوهې ژوره عقیده درلوده. دا اعتقاد ددې سبب شو چې یو زیات شمېر خلک د فرانسې روښانتیایي پړاو د (پوهنپالنې) پړاو وبولي. د طبیعي علومو په برخه کې چې کومې نوې څېړنې ترسره شوې وې، دا یې ثابته کړه چې طبیعت په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنیزه بڼه او ډول شوی یا منظم شوی دی. په دې ترڅ کې د روښانتیا عصر فلسفیان هم په دې لټه کې وو چې د اخلاقیاتو او دین لپاره هم داسې بنسټونه په پام کې ونیسي چې وکولای شي د انسان له پوهې سره سمون ولري. دا ټکي موږ د روښانتیایي دورې د تفکراتو څېړنې ته راکاږي.

په ټولیز ډول روښانتیا د ښکارندو د اهمیت او مفاهیمو په باب پوښتنه کوي، روښانتیا غواړي په دې پوه شي چې حقیقت څه شی دی؟ ازادي څه ده؟ او عدالت څه ته وایي؟ روښانتیا د شیانو د ماهیت په باب د پوښتنې په برخه کې هېڅ ډول بندیزونه نه مني، ځکه نو روښانتیایي پوښتنې ټولې فلسفي پوښتنې دي چې په هممهالي ډول مسلم حقایق او ثابت اصول، نوښتونه او ان په خپله فلسفه ټول له ننګونو سره مخامخوي. په کار ده چې نویو پوښتنو ته د سمو ځوابونو د پیداکولو لپاره هڅه او هاند وشي، نه دا چې د کینې او غوسې په بڼه پر پوښتونکو ودانګل شي چې ولې فکر کوئ او ولې پوښتنه کوئ!

په اتلسمه پېړۍ کې الماني فیلسوف (امانویل کانت) چې تر (هیوم) وروسته د فلسفي نظام له لویو څرګندویانو څخه ګڼل کېږي. د روښانتیا یو ډېر پراخ او هر اړخیز تعریف وړاندې کړی دی. ((روښانتیا د فکري بلوغ لپاره د ژوند له تیارو څخه د انسانانو را ایستل دي)).

کانت بیا نابالغي په دې ډول مانا کوله:

((نابالغي د بل چا له لارښوونې پرته د خپل فهم د کارونې په برخه کې کمزورۍ ته وایي)). او له خپله لاسه د بشر خپله ګناه داسې توضیح کوله، ((په یوه کار کې د نورو له لارښوونې پرته، فکري نابالغي نه ده چې د پوهې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه کمښـت څخـه رامنځتـه کېـږي، بلکـې د ازادۍ او زړورتـوب نښـتوالی دی.))

د کانت پـه نظـر ((ځـاني تفکـر)) د روښـانتیا بنسـټيز اصـل دی. د کانـت لـه تعریف څخه دا ثرګند يږي چې هغه خپلواک او غوريدلی تفکر د روښانتيا بنسټ ګانه. ازاد او غوريدلی تفکر د فکر پـه ازادۍ پـورې تړلـی دی، لـه دې کبله نو د روښانتيا پـه بـاب د کانت تعريـف لـه ازادۍ سره مانـا پيـدا کـوي. انسان له روښانتيا څخه د کانت د تعريف پر بنسـټ يـو خپلواک او هوښـيار موجود دی چې د تفکر پر ځمکـه د مـزل پـه وسيله کـولای شـي د نابالغۍ لـه کړليچونو راووځي.

د روښـانتيا پوهـان ددې مفهـوم پـر وړانـدې هـېڅ ډول بريـد او پولـه منـي، هغوی په دې نظر دي چې ټول شيان بايد د روښانتيا پـه لمـن کـې وګـورو او ويې پېژنو.

د روښـانتيا ډېـر لـوی نوميـالي: (مونتسـکيو، لاک، نيـوتن، ولتـر، روسـو، ديدرو، دالامير، هولباخ او کانت) چې په اتلسمه پېړۍ کې په تدريجي بڼه پـه ګټـوره او مـوثره توګـه راڅرګنـد شـول او پـه غټـه کچـه يـې لـه فرانسـې، انګلستان او المان څخه سر راپورتـه کـړ. د روښـانتيا د زيـاتو هڅوونکـو پـه ډلـه کـې هـم ډېـر مخـور فلسـفيان شـامل وو، هـم الهـي او دينـي پوهـان، هـم شاعران او هم طبيبان. د روښانتيا په بهير کې د کتنې او تجربې پـر بنسـټ د انسان پر مقام او حقوقو، عقل، ځاني تفکر، نقد، تجربه يې پـوهې او د دوو بنسټونو: (دين او سياست) پـر خپلواکۍ او يـو لـه بلـه د هغـو پـر جلا والـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټینګار وشو. خو داسې فکر باید ونه شي، چې په فرانسه، انګلستان او المان کې د روښانتیا منځپانګه او د ودې بهیر یو شان و.

په فرانسه کې روښانتیا ، ځواکمنه وه، له شور او ځوږ سره ملګرې وه او انقلابي بڼه یې درلوده. د واک څښتنانو د حکومت او کلیسا په جوړښت کې یو بل ته سره لاسونه ورکړي وو ، دیني او سیاسي نوښتګر به یې ټکول. ځکه روښنفکران په دې نظر وو چې سیاست باید د عالمانه نقد په تله وتلل شي او سیاسي بنسټونه باید د پوهې پر ستنو ودرېږي. نویو دیني او سیاسي مفکرینو د دین او اخلاقو په برخه کې هم پر شکاکیت او پوښتنو ټینګار کاوه.

په انګلستان کې روښانتیا پر دوو بنسټونو: د (لاک) پر تجربه یي پوهې او (نیوټن) پر فزیک ولاړه وه، له ژور پرمختګ، غوړېدونکې او رغوونکې چلند څخه برخمنه شوه. (لاک) د معرفت پوهنې د پراختیا او د هغې د بریدونو د اندازه کولو په برخه کې ستر ګامونه پورته کړل چې تر هغه وروسته بیا (کانت) د معرفت د بریدونو په ټاکنه کې له هغو څخه ګټه پورته کړه. هغه د خلکو د رضایت پر بنسټ د مدني حکومت د جوړونې په باب څو کتابونه ولیکل، هغه د فلسفي مسایلو په بیانولو کې له نرمښت او اسانتیا څخه کار اخیست. په دې پړاو کې انګلستان په نسبي ډول څه ناڅه له سیاسي او ټولنیزو ازادیو څخه برخمن و.

له شک پرته په انګلستان کې د مدني ازادیو تر سیوري لاندې د روښانتیا دورې د مفکرینو هڅې ددې سبب شوې چې د روښانتیا پړاو بډایه شي او لاپسې وغوړېږي، که څه هم (لاک) په هغه پسې د مذهبي تورونو یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هنګامې له امله اړ شو ، انګلستان پرېږدي، هالنډ ته لاړ شي او هلته په یوه څه نرمښت او ګوزارې سره د خپلو نظرونو او فکرونو پر لیکلو پیل وکړي، خو کولای شو له (ولتر) سره هم نظره شو او وو ایو چې: ((که چېرې لاک او نیوتن په فرانسه کې وای اعدام شوي به وای، که په روم کې وای زندان کې به اچول شوي وای او که په لېزبن کې وای نو سوځول شوي به وای.))

په المان کې بیا رونبانتیا بله څېره لرله، چې له فرانسې او انګلستان څخه یې توپیر کاوه. الماني متفکران پرته له دې چې د تجربه یي فلسفې بریاوو ته جدي پام وکړي، تر ډېره بریده پر انتزاعي او نظري افکارو او مسایلو بوخت وو.

د فکر، قلم او بیان ازادي په المان کې محدوده وه، الماني مفکرین د انګلستان په شان له ازادیو څخه برخمن نه وو. پر دې خاوره واکمن سیاسي نظام پر (۱۷۸۲م) کال د (لوی فریدریک) تر مړینې وروسته په ډېرې سپین سترګۍ سره د رونبانتیا او د هغې د هڅوونکو پر وړاندې ودرېده.

د دویم (فریدریک ویلهام) حکومت رونبانتیا یوه خطرناکه او د دین او دولت د مخالفې ښکارندې په توګه معرفي کړه او په سرتمبګۍ سره یې د پوهانو پر ټکولو، نیولو او د کتابونو د چاپ او خپرولو پر مصادره کولو لاس پورې کړ. د (پروس) د خاورې د سرزورې واکمن په فرمان (کانت) د ټینه اړویستل شو چې د دین په باره کې هېڅ لیکنه خپره نه کړي او هېڅ خبره په خولې رانه وړي.

که څه هم المان د سیاسي، ټولنیزو او کلتوري شرایطو له مخې نه شو کولای د رونبانتیا د یوې سیمې په توګه کوم ځانګړی نقش ترسره کړي، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په فرانسه کې د روښانتیایي بدلونو په ځانګړي ډول د فرانسې له ستر انقلاب څخه اغېزمن شو.

په (۱۷۸۹- ۱۷۹۹م) کلونو کې د فرانسې انقلاب په الماني پوهانو کې د لېوالتیا، ځوږ او جرئت سبب شو او کانت یې د خپل فکري ژوند په وروستیو کلونو کې د پېته اړو یست چې څرګنده توګه او انقلاب څخه په ملاتړ په فلسفیانه ډول د هغه ښکارنده وڅېړي.

په نولسمه میلادي پېړۍ کې د روښانتیا د افکارو بیرغ، د (هیګل) (هانیه) (انګلس) او (مارکس) لاسو ته ورغی. په شلمه پېړۍ کې د (ادرنو) او (هواکهایمر) په شان پوهانو د روښانتیا پر نظریاتو بیا کتنه وکړه. (ګلوکاچ) او (مارکوزه) هم په شلمه پېړۍ کې د روښانتیایي نظریاتو د بیا کتونکو په ډله کې شمېرل کېږي. د روښانتیایي فلسفې موخه دا ده چې نړۍ د پوهې، خبرتیا او عقل په ګانه ښایسته وي، جهل او خرافات له منځه لاړ شي. روښانتیا پر پوهې، خبرتیا او عقل ټینګار کوي او هر شی چې له علم سره سمون نه لري، هغه په تخیل او خیال پورې مربوط ګڼي. روښانتیا پر (ګالیله) او (نیوتن) ویاړي، یانې دا چې علم تر اسطورې او عقل تر تخیله لوړ ګڼي. روښانتیا د روښنفکرۍ تاریخي حرکت ته نغوته کوي او د ښکلا پوهنې د یو معتبر بنسټ په توګه د عقل ملاتړ کوي، روښانتیا هغه اخلاق، حکومت او منطق چې فلسفیانو ته په نړۍ کې د حقیقت موندنې اجازه ورکوي، دا ټول مسایل رانغاړي. روښانتیا په حقیقت کې په فزیک کې له هغه انقلاب څخه چې د (نیوتن) د حرکت قانون سره پیل شو، الهام اخیستی دی. روښانتیایي مفکرین استدلال کوي چې یو منظم تفکر ته ورته طریقه کېدلای شي د بشر د ټولو فعالیتونو په بېلابېلو ډولونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکارول شي. له همدې کبله خو د روښانتیا عصر له عملي انقلاب سره تړلی دی. د تجربه پالنې د دواړو حرکتونو لپاره پوهې، علم او عقلانیت اهمیت درلود.

د روښـانتیا مخکښـانو بـاور درلـود دوی بـه نـړۍ، چـې لـه کلونـو کلونـو راهیسې، د شکوکو یا بې علمه دودونو، موهوم پـالنې او د تیـارې زمـانې (منځنیـو پېړیـو) تـر استبداد لانـدې وه، د پرمختـګ پـر لـوري بـوځي. روښانتیایي حرکت د امریکا او فرانسې د انقلابونو د چوکاټ له رامنځته کولـو سـره مرسـته وکـړه، د لاتینـي امریکـا د هېوادونـو لـه خپلـواکۍ غوښتونکي حرکت او د (۱۷۹۱) میلادي کال په مې کې یې د پولنډ د درېیم مشـروطه اساسـي قـانون لـه جوړولـو سـره مرسـته وکـړه او د کلاسـیک لیبرالیزم، ولسواکۍ او پانګوالۍ د ودې سبب شو.

د روښانتیا عصر د باروک سبک، په موسیقۍ کې د کلاسیک عصر او پـه هنر کې د نوې کلاسیکې دورې له غوړېدنې سره هممهاله دی چې پـه مدرنـه زمانـه کې د غورځنګونو د یوه مشـال پـه توګـه نـن ورځ هم پاملرنـه ځـان را اړوي.

روښانتیایي عصر پـه (بریتانیـا، فرانسـه، المـان او اسپانیا) کې یـوازې د یوه حرکت په توګه راڅرګند شو، خو په ډېرې چټکتیا سره نورو ځایونو تـه هم پـراخ شو. د امریکـا اکثـره جوړونکي او رامنځتـه کوونکي د روښـانتیا دورې په تېره بیـا د مـذهب، اقتصـاد او د ولسـواکۍ پـه برخـو کـې سخت د هغې د ارمانونو تر اغېز لاندې راغلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدرنیزم یا نویوالی په نولسمه او شلمه پېړۍ کې په بېلابېلو محورونو کې د انساني تفکراتو یو ټولګه بیانوي.

دا خبره باید هېره نه کړو کله چې د یوه تاریخي پړاو د تفکر په باب خبرې کوو، ټول هغه میراثونه چې په دودیز ډول او د عامه کلتور په توګه مطرح کېږي، هم د مدرنیزم برخه ګڼل کېږي، ځکه نو مدرنیزم لکه څنګه چې تر علمي-صنعتي انقلاب وروسته یې کومه بڼه غوره کړې د ټولنیزې-اقتصادي ودې له بهیر سره خپل ټینګ اړیکي څرګندوي.

په اسانۍ سره لیدل کېږي چې روښانتیایي عصر داسې یو عصر و چې د متفکرانو یو لښکر یې راوټوکوه. دې شبکه یې تفکراتو د ټولنیزو، اقتصادي او سیاسي پرمختګونو پر بنسټ خپله بڼه غوره کړې وه. بښه بېلګه په روښانتیایي عصر (۱۷۸۹م) کې د فرانسې لوی انقلاب دی او نور په لسګونو انقلابونه چې په اروپا کې رامنځته شول، ټول د مدرنیزم د پړاو د تفکر ښکارندویي کوي.

مدرنیزم داسې ښکارنده نه ده چې له روښانتیا سره په خپل ضدیت کې تعریف شي. څرنګه چې روښانتیا د افلاتون، مسیحیت او واکمنو پر وړاندې د تفکر داسې پاڅون و چې د روښانتیا د دایرة المعارف د رامنځته کېدو سبب شو نو: په مدرنیزم کې هم مفکرینو په بېلابېلو برخو کې د میراثونو پر کره کتنې لاس پورې کړ. له روښانتیا څخه پر راپاتې شویو میراثونو یې کره کتنه وکړه. د همدې نولسمې پېړۍ ستر فلسفیانوو چې د مدرنیزم فکري بنسټونه یې رامنځته کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اګوست، کانت، فرید ریشن هګل، کارل مارکس، هربرت سپنسر، فرید ریشن انګلس، ستورات میل، فرید ریش نېچه، زیګموند فروید، ډیمونډ هوسول) او نورو چې په نولسمه پېړۍ کې یې د نویو ژورتیاوو او خبرتیاوو پر بنسټ د نوي فلسفي تفکر بنسټ کېښود. هنر او ادبیات لکه نوی شعر، نوی تیاتر، نوی رومان، نوې انځورګري، نوې معمارۍ او مجسمه جوړونه د مدرنیزم له ستنو څخه یوه اساسي ستن ګڼل کېږي.

تر نوي (مدرنیزم) هنر وړاندې په کلاسیزم پورې اړوند کلاسیک هنر موجود و. رومانتیکي مسایلو ته لېوالتیا چې چې د رومانیزم د ټوکېدو سبب شو او وروسته یې د ریالیزم او سمبولیزم په بڼه وده وکړه، د هنري بهیرونو یوه ټولګه جوړوي چې موږ یې نن ورځ د مدرنیزم په نامه یادوو.

د (داروین) له تیورۍ څخه نیولې د (سلول) تر کشف پورې لویو علمي پلټنو، د بیولوژۍ، فزیک او کیمیا په ټولو برخو کې انقلابونه رامنځته کړل چې د کلاسیک ذهنیت دود یې له ماتېدو سره مخ کړ.

ځکه نو په علم کې رامنځته شوي بدلونونه د مدرنو علومو له ظهور څخه عبارت دي چې پر خپل ځای د نوي هنر په توګه د فلسفې ترڅنګ د مدرنیزم د لویې ماڼۍ له جوړونې سره یو ځای کېږي.

فني یا ټکنالوژیک انقلابونه د مدرنیزم له سترو بریاوو څخه ګڼل کېږي. په نولسمه پېړۍ کې موږ د بخار ماشین (د ډبرو سکرو په واسطه د ماشین حرکت) او د (اورګاډي د چالانېدلو) شاهدان یو. دا ټکنالوژیکي بریاوې د مدرن تفکر زېږنده دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېچه وايي: ((د روښانتيا عصر له کليسا او دربار سره د حساب د تصفيه کولو وخت دی. خو مدرنيزم د فکري نظامونو د نقدولو (ايډيالوژۍ نقد) عصر دی.)) دده په نظر څرنګه چې اوس خدای له منځه تللی دی، نو د مدرنيزم په زمانه کې اړتيا نه شته چې خپلې روښانتيايي مبارزې ته دوام ورکړو د (مدرن) ويي، د کلمې په فلسفي مفهوم د لومړي ځل لپاره په نولسمه پېړۍ کې (د حق فلسفي تاريخ) کتاب کې د هيګل له خوا وکارېده، خو تر هيګل وړاندې د مدرن (Modern) اصطلاح د لومړي ځل لپاره په پنځمه ميلادي پېړۍ کې د (کاتوليکو مفکرينو) له خوا کارېدلې ده. دې کلمې هغه مهال د يوه تفکر د کوم پړاو څرګندونه نه کوله، بلکې د تفکر د يو پړاو د شلېدلو مانا يې ورکوله. ياني د روم د امپراتورۍ د مسيحيت پړاو شلېدنه. ځکه نو هغه وخت د مدرن انګازه د هغه په ديني مفهوم کارېدلې ده.

خو (مدرن) د کلمې په (هيګلي) مفهوم د تفکر د يو داسې نوي پړاو پيل دی چې خپل ځان په فلسفه کې څرګندوي.

مدرن او مدرنيزم تر هغه ډېره ژوره او پراخه مانا او مفهوم لري چې ځينې ناژورليدي يې په خپلو ليکنو او ورځنيو خبرو اترو کې په ډېره سطحي او سرسري مانا کاروي. دا خبره سمه نه برېښي چې وو ايو دا کمپيوټر تر هغه بل مدرن دی، کېدی شي وو ايو چې دا کمپيوټر تر هغه بل ډېر نوی او ډېر مجهز دی. په دې مانا چې دواړه مدرن نه دي.

مدرنيزم (نويوالی) په واقعيت کې يو ټاکلی فکري او تاريخي بهير دی، پر بېلابېلو او مختلفو برخو لکه فلسفه، علم، هنر، ادبياتو او نورو برخو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقیم اغېز کوي. مدرنیزم یا نویوالی په ټولنه کې تر پوهنپالنې وروسته بهیرونو پراختیا ده.

پر (۱۸۰۴م) کال د (کانت) تر مړینې وروسته روښانتیا پایته رسي او د (هیګل) په مطرح کېدو سره (مدرنیزم) پیلېږي، هیګل د تاریخ فلسفې او د حقوقو فلسفې کې دا فکر مطرح کړ چې ژوند یا هستي د میتافزیک پر چورلیز نه راڅرخي. هستي یانې ډیالکتیک او نیستي یانې ډیالتکیک. په فلسفه کې د ډیالکتیکي تفکر حلول د مدرن فکر د پیلېدو سبب شو.

هیګل د تاریخ فلسفه د طبیعت د مارپېچې ودې پر لوري له فکري حرکت څخه پیل او له طبیعت څخه یې د فکر د حلقه یي حرکت پر لوري وڅېړله او د تاریخ په فلسفه کې دې پایلې ته ورسېد چې هر واقعیت معقول دی او هر معقولیت واقعیت لري او یا په ساده ژبه هر عقلانیت مادي نه دی او هر مادي څیز عقلانیت نه لري، هېڅ میتافزیک نه شي کولای له ډیالکتیکي تفکر پرته د فکر او مادې د حرکت بهیر د هیګل د تاریخ د فلسفې په معیار وتلي.

د هیګل په تعقیب د هغه یو کینڼلاسي شاګرد (کارل مارکس) د هیګل له افکارو ګټه پورته کړه. مدرن فکر یې د اقتصاد ، فلسفې او سیاست په حوزو کې داخل کړ. مارکس ډیالکتیک له هیګل څخه واخیست او پر ټولو فکري برخو یې تطبیق کړ. د انګلستان پر اقتصاد (ادم سمیت او ریکاردو) باندې یې تنقید وکړ. د فرانسې پر تخیلي سوسیالیزم (سن سیمون او فوریه) باندې یې نیوکې وکړې. روښانتیایي او تر روښانتیا وروسته فلسفه یې تر انتقادي څېړنې لاندې ونیوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارکس چې په مدرن عصر کې کوم نظر پر علومو تطبیق کړ، د مدرن عصر د جوړښت له ماتوونکو څخه و.

(نېچه) د مدرنو مفکرینو له ډلې څخه دی چې د نولسمې پېړۍ په پای کې د مدرنیزم پر ضد راپاڅېده، خپل ځان یې د مدرنیزم د کره کتونکو له جملې څخه ګڼه. هغه په دې باور و چې تفکر له هر جنسه چې وي (فلسفي، ادبي، هنري، علمي، سیاسي، مذهبي او نور هر یو چې وي) د حقیقت د موندنې په لټه کې دی. اوس نو موږ څه پوهېږو چې دا خلک د څه شي په لټه کې دي، د دروغو که د حقیقتونو؟ ځکه چې ټول مفکرین وایي د دوی خبرې حقیقت دي او د نورو دروغ.

د حقیقت په باب د متفکرینو مطلق ټینګار دروغو ته د لېوالتیا ښکارندویي کوي، له همدې کبله ده چې (نېچه) تر مدرنیزم وروسته عناصرو له جملې څخه یو عنصر ګڼل کېږي.

(سپنسر) هغه فیلسوف و چې لیبرالیزم ته یې تیوریکه بڼه ورکړه او خپل ټول قیمتي عمر یې د اثارو پر تدوین ولګاوه، چې پایله یې د لیبرالې ولسواکۍ تیوري ده.

په تفکر کې لیبرالیزم د همغې فلسفې ملاتړ کوي چې ریښه یې مدرن فرهنګ (پانګوالۍ) ته رسېږي. (سپنسر) په ډېرې ځیرتیا سره لیبرال ولسواکۍ ته فلسفي رنګ ورکړ او دا تزس تر ننه پورې په مختلفو بڼو په بشري ټولنه کې خپل ژوند ته دوام ورکوي، (سپنسري لیبرالیزم) له (سپنسري ولسواکۍ) سره همغږي دی. څرنګه چې د لیبرالیزم اصطلاح د ازادۍ او ازادۍ پالنې مانا څرګندوي؛ د سیالۍ له ازادۍ څخه اخیستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې ده او دا ازادي په خپله د بورژوازۍ ترمنځ سيالي ده چې خپل ځان د بازار په ازادۍ کې ښکاره کوي او دا بيا په خپله د بازار ازادي ده چې خپل ځان د کار و ځواک د خرڅلاو په ازادۍ کې څرګندوي. د ازادۍ همدا کلمه ده چې هم د بورژوازۍ په منځ کې، هم د بازار او هم د خلکو (پرولتاريا) په منځ کې، سرګردانه ګرځي. ليبراليزم په ښه ډول دا ټکي د (سپنسر) په عقيده کې منعکس کړي وو.

لکه څنګه چې د يوويشتمې پېړۍ فيلسوف (فوکوياما) ويلي دي د تاريخ پای لېبرال ولسواکي ده، نه کمونيزم.

(فرويد) هم د مدرن تفکر يوه اساسي ستن ده چې د اروا پوهنې نړۍ يې په خپلو نوښتونو پر بل مخ واړوله. د انسان د روان په باب د خپلو څېړنو له امله د باخبره ضمير او ناخبره ضمير کشف ته ورسېد او ټول انساني تفکرات او عملونه يې د خپلو فورمولونو په واسطه بحث ته راکاږل. لنډه دا چې دده بحث پر داسې يو چورليز راڅرخي چې زموږ ټول تفکرات د جنسي غرايزو پر بنسټ خپله ښه غوره کوي. دغه راز د انسان له خوا وړاندې شوي تفکرات د هغه د افکارو يوه برخه جوړوي او د افکارو بله برخه يې په ناخبره ضمير پورې اړه پيدا کوي.

او ناخبره ضمير ياني هغه ټول شوي او ځپل شوي افکار، ازادۍ او غوښتنې دي چې په پټه يا خوندي ځای کې پاتې کېږي چې وروسته بيا د نبوغ او اختراع او يا د جهالت او لېونتوب په بڼه سر راپورته کوي. دا دواړه ټکي په اروپا کې د هغو په لومړنۍ بڼه رامنځته شول خو په افغانستان، پاکستان او ايران کې په دويمه بڼه جريان لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(مدرنیزم) نه ټولنپوهنیز مفهوم دی، نه سیاسي مفهوم او نه هم تاریخي مفهوم. مدرنیزم د تمدن ځانګړنه ده، د سنتو پر وړاندې د مقابلې ځانګړنه ده. یانې د ټولو دودیزو او مخنیو فرهنګونو پر وړاندې مقابلې ته وردانګي.

مدرنیزم په ټوله نړۍ کې د جغرافیایي رنګارنګیو او د سنتي فرهنګونو د نښو نښانو پر وړاندې ودرېږي، د ټولیزو یووالي په توګه پر نورو خپل ځان تحمیلوي. مدرنیزم د لویدیځ د پرمختګ ځلا لري خو دې سره سره بیا هم مدرنیزم مفهوم څه ناڅه مغشوش دی. مدرنیزم په نړیواله کچه په فکري نړۍ کې په ضمني ډول د هر ډول ودې او بدلون ښکارندویي کوي.

مدرنیزم له موضوعي پلوه په ځانګړي ډول د فلسفې په برخه او د ټولنپوهنې په حوزه کې د پېړیو فضا ته ټکان ورکړ. د (فروید) او (یونګ) تر کشف وروسته د اروا پوهنې علومو هم ژور بدلونونه وزغمل. د مدرنیزم فضا وه چې په سیاسي تفکر کې یې سوسیالیزم، سوسیال دموکراسۍ او لیبرال ولسواکۍ او نورو... خپله بڼه جوړه کړه او ادبي نړۍ کې یې له (هوګو) څخه نیولې تر (ارست همینګوی) پورې لوی نابغه شخصیتونه بشریت ته وړاندې کړل.

لنډه دا چې د مدرنیزم تفکر د نقد او مبارزې له لارې او د سترو ازمېښتونو تر تېرولو وروسته د کمال پوړیو ته ورسېد او ان تر هغه ځایه وړاندې لاړ چې خپل څرنګوالی یا موضوعیت یې تر پوښتنې لاندې راوست. همدلته ده چې تر مدرنیزم د وروسته فکر موضوع رامنځته شوه. تر مدرنیزم وروسته موضوع تر ډېره بریده د مولف له مرګ سره پیل او له څو غرېزو جشنونو سره ادامه پیدا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په فکر کې مدرنيزم هغه حالت دی چې له نورو سره د افرادو اړيکي ټينګ کړي، د اشخاصو د فکري کچې د لوړاوي لپاره ټولنپوهانو ته له سره منظمه او نوې بڼه ورکوي. په دې ډول مدرنيزم د صنعتي ټولنې او د افرادو (شعور) لوړې کچې بوترکيب او د ولسواکۍ د منلو لپاره د سياسي او ټولنيز واک پوړۍ ګټل کېږي. د غه کيفي ځانګړنې کولای شو د مدرنې ټولنې نښې نښانې وګڼو.

لوستونکي ډېر ښه پوهېږي د مدرنيزم د تفکر سپړنه چې په مليونو ټوکو کتابونو کې رانغاړل شوې، په يوه ليکنه کې د هغې راوړنه او ځايونه شونې نه ده، بلکې د خبرو اترو پراخو شبکو ته اړتيا لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيوليک

سرليک	مخ
دا ژباړه او څو خبرې	۱
سريزه	۵
د فلسفې مفهوم او تعريف	۹
د فلسفې د مطالعې ګټې	۱۲
د فلسفې اصلي وېش	۲۰
د فلسفي مسايلو بحثونه	۲۲
فلسفه او ځانګړي علوم	۲۴
فلسفه او علمي ميتودونه	۲۶
فلسفه او اروا پوهنه	۲۸
شکاکيت	۲۹
فلسفه او عملي حکمت	۳۲
د لرغونې او معاصرې اروپا فلسفې	۳۵
يوناني فلسفې	۴۰
طبيعتپال فلسفيان	۴۱
د ملطيه نقش	۴۳
تالس	۴۴
اناکسيماندروس	۴۷
اناکسيمنس	۵۲
په يوناني افکارو کې بدلون	۵۵
پارمنيدس	۵۶
هراکليت	۵۹
امپدکلس	۶۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

اناکساګوراس ۶۶
دموکرتیوس ۶۸
په یوناني افکارو کې تاریخ او ۷۳
د تاریخ فلسفه ۷۳
طب ۷۷
سوفیستایان ۸۰
پروتاګوراس ۸۲
سقراط ۸۷
د سقراط محاکمه ۹۵
افلاتون ۹۶
ارسطو ۱۰۳
مابي یوناني افکار ۱۱۴
کلبیان ۱۱۸
رواقیون ۱۱۹
اپیکوریان ۱۲۲
نوي افلاتونیان ۱۲۶
افکار او عرفان ۱۲۹
منځنۍ پېړۍ او فلسفه ۱۳۳
د روم امپراتوري ۱۳۶
د کلیسا د اربابانو حکومت ۱۳۸
د منځنیو پېړیو فلسفیان ۱۴۰
سنت اګوستین ۱۴۰
توماس اکویناس ۱۴۳
د کوپرنیک فکري انقلاب ۱۵۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګالیله فکري انقلاب.. ۱۲۱
د دکارت فکري انقلاب.. ۱۲۵
رنسانس او لومړنی ښاري دولت ۱۷۳
باروک دوره او فلسفه ۱۷۸
باروک، هنر او ادبیات.. ۱۸۱
دکارت.. ۱۸۳
تجربه پالي ۱۹۱
جورج بارکلی.. ۱۹۲
ډیویډ هیوم ۱۹۸
د روښانتیا عصر ۲۰۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانې ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (عبدالله رامین همدرد) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا ددې اثر له ژباړونکي او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې ددې اثر د ژباړلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

Philosophy
And philosophic Duration

Written By: Prof.Dr. Afghanyar
Translated By: M.Ismael Yoon

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د لیکوال د خپرونو لړ: ٤٤
د تحریک د خپرونو لړ: ٩٩

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library